

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 93

Dijous, 27 de juny de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 63, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de seguretat alimentària (tram. 200-00056/06) (p. 3)

Proposició de llei

del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 202-00089/06) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els viatges institucionals dels seus membres (tram. 300-00996/06) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de relacions institucionals i de projecció de la institució (tram. 300-00234/06) (p. 29)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 300-00358/06) (p. 36)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les necessitats de la xarxa viària catalana (tram. 300-00208/06) (p. 41)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 300-00156/06) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la sinistralitat de la xarxa viària catalana (tram. 300-00186/06) (p. 52)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per la qual es modifica la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil (tram. 271-00014/06) (p. 57)

Designació

de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00013/06) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió (tram. 302-00250/06) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa als concerts educatius (tram. 302-00251/06) (p. 62)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència als concerts educatius (tram. 302-00252/06) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 302-00253/06) (p. 67)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 63.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i d'Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de seguretat alimentària (tram. 200-00056/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de seguretat alimentària. D'acord amb l'article 101 del Reglament, en fa la presentació l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius. Té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat i presa en consideració d'aquest Projecte de llei sobre seguretat alimentària coincideix malauradament amb una greu, pel nombre de persones afectades, toxiinfecció alimentària a la comarca del Baix Empordà. Aquest debat té, doncs, avui una connotació especial i evidencia la necessitat de reforçar les actuacions que es duen a terme actualment i potenciar nous instruments que ens permetin garantir la seguretat dels aliments que es consumeixen a Catalunya.

Dit això voldria començar la meua intervenció agraint a tots els grups parlamentaris les seves aportacions i el seu treball en la tramitació d'aquests Projecte de llei, fet que ens permet portar avui aquest Projecte a la consideració del Ple.

La preocupació per la seguretat alimentària és comuna a totes les societats del món. D'una banda, s'ha consolidat el principi, acceptat universalment, que les persones tenen dret que els aliments que es consumeixen siguin innocus i aptes per al consum. I d'altra banda, com és palès, els problemes de salut relacionats amb els aliments no minven. Les malalties transmeses pels aliments segueixen constituint, per tant, un dels reptes de la salut pública.

A més, les dues darreres dècades del segle xx s'han caracteritzat per l'aparició de nous problemes, la qual cosa ha col·locat la seguretat alimentària en el centre d'atenció de la societat, dels governs i de les organitzacions supranacionals.

Aquests problemes emergents són de naturalesa molt diversa. S'han produït greus incidents de contaminació química, com el de l'oli de colza desnaturalitzat o com

el de les dioxines en productes d'origen animal a Bèlgica; s'ha establert la relació entre la nova variant de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob i l'encefalopatia esponjiforme bovina; durant els anys noranta es van produir brots de toxiinfeccions alimentàries d'extrema gravetat ocasionats per l'*Escherichia coli*. En la transició entre els segles xx i XXI continua la polèmica sobre la utilització d'hormones de l'engreix del bestiar, les repercussions sobre la salut humana del subministrament d'antibiòtics en l'alimentació animal o els possibles riscos per a la salut d'algunes varietats de vegetals obtinguts mitjançant l'enginyeria genètica.

En aquest context la LIII Assemblea Mundial de la Salut va adoptar el mes de maig de l'any 2000 una resolució amb la qual demanava a l'Organització Mundial de la Salut i als estats membres de l'Organització de les Nacions Unides que s'incloués la salubritat dels aliments com una de les funcions essencials de salut pública i que s'elaborés una estratègia mundial per a reduir l'estratègia mundial d'aquestes malalties. Un primer pas en aquesta direcció va ser la celebració del Fòrum Mundial FAO - OMS d'autoritats reguladores de la innocuïtat dels aliments, que va tenir lloc el passat mes de gener a Marràqueix.

En el marc de la Unió Europea, i a causa de crisis alimentàries, com ara la de «les vaques boges», s'ha produït un replantejament del model europeu de seguretat alimentària, que es visualitza en el Llibre blanc sobre seguretat alimentària de la Comissió. Aquest Llibre té dos objectius primordials: primer, dissenyar mesures de millora dels dispositius encarregats de la protecció de la salut dels consumidors, que impliquen necessàriament l'assumpció de determinades estratègies per part dels agents econòmics relacionats amb la producció dels aliments, i, segon, permetre recuperar la confiança de la població, ja que les darreres crisis alimentàries, al marge de la diferent intensitat dels problemes de salut pública que representen, han suposat una minva de la credibilitat i de la confiança en les institucions.

És en aquest context on cal situar el nou marc de la seguretat alimentària a Catalunya. A casa nostra es realitza des de fa anys una important activitat amb l'objectiu de garantir la seguretat alimentària en els diferents esglaons de la cadena. Això ha permès que el nostre país es trobi, com la resta d'Europa, en un espai on la seguretat alimentària, malgrat episodis com el que estem vivint aquests dies, és de les més altes del món. Cal, però, un procés de millora i adaptació al nou marc normatiu i organitzatiu que es perfila a la Unió Europea i a l'Estat espanyol, i cal que Catalunya es doti d'instruments propis en sintonia amb les noves tendències. Aquesta és la finalitat del Projecte de llei que avui tractem en aquest Parlament.

El primer gran objectiu d'aquesta iniciativa legislativa és traslladar al cos legislatiu del nostre país, amb una norma amb rang de llei, els principis de la seguretat alimentària perquè siguin tinguts en compte per tots els agents que intervenen al llarg de la cadena alimentària.

En aquest sentit, en primer lloc, s'especifica de manera inequívoca que les polítiques de seguretat alimentària que es desenvolupin a Catalunya s'han d'abordar

des de la perspectiva de la protecció de la salut de les persones i amb un enfocament integral des de la producció primària fins a la taula dels consumidors. A més, es fa especial èmfasi a les bases sobre les quals s'han de construir aquestes polítiques: la metodologia científica d'anàlisi del risc, la traçabilitat, el principi de precaució i la transparència en la informació. El procediment d'anàlisi del risc, amb les seves tres fases, d'avaluació, de gestió i de comunicació dels riscos, permet crear un marc clar per a l'actuació de cadascun dels agents amb responsabilitats en la seguretat alimentària. D'altra banda, l'aplicació de la traçabilitat constitueix un dels instruments auxiliars més importants per garantir la seguretat dels aliments. Per si les mesures preventives fallen, és fonamental disposar d'un sistema documental que permeti determinar la font, al llarg de la cadena alimentària, dels possibles problemes i, a més, establir procediments perquè les empreses alimentàries puguin retirar del mercat els aliments que suposin un risc per a la salut dels consumidors.

La Llei permet al sector, als gestors dels riscos, actuar igualment invocant el principi de precaució quan la informació científica és insuficient o incerta i, al mateix temps, hi ha indicis que els possibles efectes sobre la salut humana poden ser potencialment perillosos i incompatibles amb el nivell de protecció que hem assolit. En tot cas, la Llei estableix que les mesures basades en el principi de precaució s'han de prendre de forma transparent, han de ser proporcionals al nivell de protecció triat, coherents amb les mesures similars ja adoptades, basades en l'anàlisi dels possibles beneficis i costos, no discriminatòries i subjectes a revisió a la llum de les noves dades científiques.

La Llei també recull de manera expressa el principi de transparència, que ha de presidir totes les actuacions de gestió dels riscos. Es pretén, així, crear un marc de participació de totes les parts interessades en les diferents etapes de la cadena alimentària i establir mecanismes que permetin incrementar la confiança de la població en els diferents instruments adreçats a garantir la seguretat alimentària. Per augmentar aquesta confiança, és essencial millorar la comunicació sobre la seguretat alimentària i sobre els riscos per a la salut associats als aliments, així com l'accés de la població als dictàmens científics i al resultat de les activitats de gestió del risc.

En definitiva, el respecte als principis de precaució i de transparència constitueix la base sobre la qual s'ha de construir el marc conceptual en què s'han d'inspirar totes les accions de desenvolupament del nou model de seguretat alimentària. En conjunt, això vol dir que aquest nou model ha de ser capaç de generar en els ciutadans el convenciment que les decisions que s'adopten s'inspiren en evidències científiques, que no tenen altra motivació que garantir la seguretat, que es prenen amb una sistemàtica que permet el seu coneixement per l'opinió pública i que es decideixen en àmbits administratius vinculats amb la salut pública i la seguretat dels consumidors. El respecte a aquest marc conceptual és imprescindible per a la recuperació de la confiança i de la percepció de seguretat dels ciutadans.

D'altra banda, la Llei defineix també el paper que interpreta cadascun dels participants en el conjunt de la cadena alimentària. En aquest sentit, s'identifiquen, com a principals responsables de la seguretat alimentària, els agents econòmics, és a dir, els fabricants d'aliments per a animals, els agricultors i ramaders i els productors o manipuladors d'aliments destinats al consum humà. Aquesta responsabilitat s'ha d'exercir amb la implementació de sistemes efectius d'autocontrol. Crec que les simples reformes dels dispositius administratius de control no són suficients per elevar el nivell de seguretat alimentària. Cal, també, avançar fermament en la coresponsabilització en la seguretat alimentària de tots els agents que hi participen i molt especialment dels empresaris del món alimentari. En aquest sentit, serà bàsic incorporar plenament en un futur immediat els sectors primaris, agricultors i ramaders, en el repte de la seguretat. Els sistemes tradicionals d'inspecció estan evolucionant envers un major control en origen amb la implicació de les mateixes empreses alimentàries, les quals mitjançant l'autocontrol perden el paper secundari que han tingut tradicionalment i adquireixen el protagonisme principal en la garantia de la seguretat dels aliments.

El segon gran objectiu d'aquesta Llei és la creació d'un organisme administratiu que lideri a Catalunya l'aplicació i consolidació d'aquests principis; estic parlant de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. Val a dir que Catalunya esdevé, així, la primera comunitat autònoma de l'Estat a impulsar la creació d'una agència d'aquestes característiques. Aquesta Agència assumirà les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria d'avaluació i comunicació del risc, és a dir, les de vigilància i avaluació de l'exposició de la seva població als diferents perills vehiculats pels aliments, i les de traslladar a Catalunya les polítiques europees de comunicació sobre els riscos i l'elaboració de les estratègies de comunicació en les crisis d'àmbit català.

Tanmateix, les funcions més importants que la Llei assigna a l'Agència són les relacionades amb la coordinació i la supervisió dels organismes i agències executives d'inspecció i control, la proposta de normativa i la planificació de les activitats a dur a terme en el conjunt de la cadena alimentària per tal de garantir la seva seguretat. En aquest escenari les activitats d'inspecció i control continuaran sent dutes a terme pels organismes i les agències executives especialitzades en els diferents àmbits de la cadena alimentària que depenen de diversos departaments de la Generalitat –Sanitat i Seguretat Social; Agricultura, Ramaderia i Pesca; Indústria, Comerç i Turisme, i Medi Ambient– i des dels ens locals, segons la seves competències.

A més, el nou marc organitzatiu que es perfila a la Unió Europea i a l'Estat espanyol amb la creació d'organismes específics encarregats de la seguretat alimentària fa encara més necessària la posada en marxa d'organitzacions amb responsabilitats similars a tots els nivells administratius que puguin dur a terme amb efectivitat aquestes tasques d'interlocució. La Llei configura l'Agència com un organisme autònom administratiu amb personalitat jurídica pròpia i l'adscriu al Departament de Sanitat i Seguretat Social, la qual cosa està en sintonia amb la majoria de les reformes administratives

que en aquest àmbit s'estan produint a Europa i, en concret, també a l'Estat espanyol.

Un altre dels aspectes més innovadors de la Llei és la creació del Pla de seguretat alimentària de Catalunya. Aquest Pla ha de compilar els objectius i les línies directives i de desplegament dels diferents programes i activitats que l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària fixi per al seu desenvolupament al llarg de la cadena alimentària per part de les agències i organismes executius.

El Pla esdevé, doncs, l'instrument clau per a l'exercici de les funcions de gestió del risc que la Llei atorga a l'Agència: la planificació, la coordinació, la supervisió de les activitats de control. Seguint el principi de transparència, es preveu que el Pla de seguretat alimentària de Catalunya sigui aprovat pel Govern i traslladat al Parlament.

Per tal de reforçar el compromís i garantir la participació dels diferents agents que intervenen en la cadena alimentària, la Llei preveu que, a l'òrgan de govern de l'Agència, el Consell de Direcció, no només s'hi trobin representades les administracions amb competències en matèria de seguretat alimentària a Catalunya, sinó també els representants de les organitzacions empresarials del sector alimentari, de les organitzacions professionals agràries i dels consumidors.

Finalment, per a dur a terme amb eficàcia les funcions d'avaluació i comunicació sobre els riscos, és imprescindible comptar amb un assessorament científic independent i amb un alt nivell d'excel·lència. La Llei preveu en aquest sentit la constitució d'un comitè científic assessor escollit amb criteris transparents i format per experts de les universitats i dels centres de recerca de Catalunya. Aquest organisme s'ha d'encarregar de l'elaboració i de l'emissió de dictàmens científics sobre els diferents aspectes de la seguretat alimentària.

Crec, doncs, que la Llei que avui els presento dota el nostre país d'instruments bàsics per avançar en la construcció d'un sistema sòlid i estable de seguretat alimentària que es podrà inscriure amb comoditat en el marc europeu. Aquest procés de millora, però, ha de continuar amb la modernització de les organitzacions encarregades de la gestió dels riscos, és a dir, de les organitzacions encarregades de les inspeccions i dels controls, i en aquest sentit el Govern està prenent també iniciatives, ja que, com vostès saben, el mes passat vàrem presentar en el Parlament el Projecte de Llei de protecció de la salut, que té la finalitat de reformar els instruments que el Departament dedica al control de la seguretat alimentària, la sanitat ambiental i sanitària dels aliments i de les aigües de consum.

En definitiva, per tant, tenim la voluntat d'implantar i modernitzar tots aquells mecanismes que ens permetin assolir uns nivells més elevats de protecció de la salut dels nostres ciutadans, i no hi ha dubte que avui, amb la presentació d'aquest Projecte de Llei de seguretat alimentària, donem un pas molt important en aquesta direcció.

Abans de finalitzar la meua intervenció, voldria reiterar de nou el meu agraïment a tots els grups parlamentaris per les seves aportacions i per la voluntat d'arribar

a un ampli acord i expressar la meua satisfacció pel nivell de consens assolit en la tramitació d'aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Passem ara al debat per defensar les esmenes i fixar el posicionament. En primer lloc, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada la senyora Carme Figueras, que té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades. Ens trobem davant d'una llei que, afortunadament, ha gaudit d'un ampli consens. Crec que s'ha fet un esforç en aquest sentit i, doncs, cal reconèixer-ho.

És un tema que preocupa el conjunt de la població, i crec que és bo que, finalment, encara que pugui ser amb una mica de retard respecte al que plantejàvem des del Grup Socialista, perquè ja vàrem presentar una proposició de llei a primers de l'any passat, Proposició de llei que hauria pogut estar ja acceptada a tràmit i haver rebut totes aquestes consideracions que hi ha hagut en el tràmit d'aquesta llei, però, en tot cas, encara que sigui amb aquest retard respecte al que nosaltres havíem proposat, creiem, doncs, que benvinguda sigui, i també, si aquest consens hi ha estat, per tant, cal reconèixer-ho.

I és bo que hi sigui, també, perquè els ciutadans necessiten un instrument de credibilitat, i això és el que es pretén, el que pretenem tots plegats amb la creació de l'Agència de Seguretat Alimentària. De fet, jo crec que no és tant el problema..., aquí no queda tot solucionat, l'únic que donarem és un instrument de comunicació que pot garantir major transparència i ajudar a guanyar credibilitat en els temes de salut pública i davant de les crisis amb els consumidors, però, en tot cas, la problemàtica a què es referia el conseller en començar la seva intervenció, de la toxiinfecció alimentària de la comarca del Baix Llobregat, com realment s'aborda aquest tipus de problemàtiques serà amb la Llei de protecció..., de creació de l'Agència de Protecció de la Salut, i, en definitiva, amb la creació del que seria per a nosaltres -creiem- una llei de salut pública, fins i tot més integral que la que el Projecte de Llei de protecció de la salut ens planteja.

En tot cas, quan sigui el moment del debat d'aquesta llei, ja parlarem d'això, però aquesta integralitat de la salut pública és del tot necessària si realment volem, en el que és la nostra societat globalitzada i amb tots els avenços tecnològics i, al mateix temps, doncs, tots els perills que tot això comporta, poder donar aquestes garanties a la població.

Con deia, doncs, el tema de la toxiinfecció alimentària al Baix Empordà, en aquest cas, sembla que és una cosa molt antiga i molt vella, el que seria la salmonel·losi no és una cosa nova que hagués d'entrar a estudiar una agència de seguretat alimentària, ni un grup d'experts, això està molt estudiat. El que potser no està prou ben desenvolupat són les estructures de salut pública i de protecció de la salut arreu del territori de Catalunya.

Bé, tornant al que ens ocupa avui, que és la creació de l'Agència de Seguretat Alimentària, sí que és veritat que ens trobem en uns moments d'escassa credibilitat per part de totes les administracions davant d'aquests problemes que poden afectar la salut dels ciutadans. I jo crec que és raonable pensar que, tal i com ha quedat aquest organisme a Catalunya, el fet de tenir aquesta eina a Catalunya, una eina que bàsicament, amb uns experts científics que davant de les noves problemàtiques puguin aportar tots els coneixements que hi hagi sobre la matèria en el món i aplicar-los a les crisis en concret que es puguin produir en el nostre país, o que ja s'hagin produït o que encara estiguin, doncs, amb la problemàtica damunt de la taula, com pot ser el cas de les vaques boges, o intoxicació per toxines, o com pot ser el fet que, cada vegada més, hi ha presents en els aliments hormones, fàrmacs, altres contaminants que cada vegada, per la seva toxicitat immediata o per l'efecte que pugui tenir la seva acumulació en els diferents teixits, doncs, acaben podent tenir efectes tòxics.

Es constaten malalties noves, algunes vegades sense tractaments coneguts, i, per tant, tot això fa innegable un major control, d'una manera ràpida i immediata i, a més a més, d'una manera independent i transparent respecte dels diferents interessos empresarials i de tot tipus –o polítics– que hi pugui haver en el que és aquesta problemàtica de la seguretat alimentària.

Per tant, aquesta Agència és raonable pensar que pugui ser capaç d'adaptar el nostre entorn al que serien les directius generals, de ser un bon interlocutor amb els ciutadans i els sectors afectats, que d'això és el que jo crec que bàsicament es tracta, i un bon instrument, per tant, per comunicar amb més credibilitat. A banda, doncs, també del que deia de ser un valor afegit des del punt de vista científic i tècnic, per les propostes, doncs, que pugui fer en aquest sentit.

Ara bé, cal dir, també, que la creació d'aquesta entitat, que és una entitat experta, assessora i de comunicació, l'Agència dirà què cal fer, però això ha d'anar acompanyat de la capacitat de fer-ho. I això és important, si ens diuen què cal fer, però no tenim capacitat de fer-ho, no arribarem a complir l'objectiu de la seguretat, de garantir la seguretat alimentària dels nostres ciutadans. I això vol dir una organització adient, dotada de mecanismes d'inspecció, de control, d'informació i d'avaluació sanitària eficients, i això vol dir aquesta reforma de la salut pública a què em referia en un principi.

El conseller ho ha explicat molt bé: en les darreres dècades tot el sector primari així com tota la indústria alimentària han tingut moltes modificacions, canvis radicals i complexos. I això fa que ens hàgim d'adaptar a aquesta anomenada globalització i, per tant, a productes que ens vénen des de molt lluny i des de llocs molt diversos, doncs, han de tenir i han de poder gaudir del mateix control i de la mateixa seguretat del que gaudien tradicionalment els productes a què nosaltres estàvem més acostumats a consumir, que eren els de l'entorn més proper.

Dir que crec que hem aconseguit una bona llei, en tant que contempla els principis del Reglament europeu, i que es crea un organisme similar al que és l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària, i és un organisme

similar a l'europeu en l'àmbit català, i que si ho fem bé –perquè també encara hi ha pendent el desenvolupament dels estatuts i el Pla de seguretat alimentària– doncs, si recullen aquests dos..., tant els estatuts de l'Agència com el Pla de seguretat alimentària recullen l'esperit de la Llei quant als requisits d'independència i de transparència, podrem tenir un bon organisme a Catalunya.

De moment sembla que ho estem fent millor que Madrid, que el que està fent el PP a nivell del que seria l'Agència estatal.

Cal alertar que al Projecte del Reial decret que aprova l'Estatut de l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària es constaten –crec– temes que de moment estan ben solucionats aquí, a Catalunya, però que sembla que no se solucionaran bé a nivell estatal. I cal alertar sobre aquest tema que ara està a debat en l'àmbit estatal. Cal alertar que les funcions que es donen en el Consell de Direcció a l'Agència Espanyola no són, en molts casos, funcions que toquin, en aquest cas, a aquest òrgan. Que la representació de les comunitats autònomes en el Consell de Direcció l'han de decidir les comunitats autònomes. Aquest és un tema greu, és a dir, no pot ser que no siguin les comunitats autònomes qui decideixin quins són els seus representants en l'Agència estatal, en funció del que és la capacitat de decisió i d'autonomia. Això és un tema que esperem que s'esmeni en el que seria el Decret llei definitiu.

També es nega la capacitat d'elaborar informes i propostes a iniciativa pròpia, i que, a més a més, es dona al president de l'Agència unes competències –algunes– que haurien de ser clarament del Consell de Direcció. I també que no es fa un comitè científic autònom i independent.

Això crec que està ben solucionat a nivell de Catalunya, han sigut esmenes incorporades a efectes de transacció, que crec que, en aquest sentit, quedarà prou bé, perquè és el Consell de Direcció –en el cas de Catalunya– qui proposarà els científics que han d'estar dintre del Comitè Científic Assessor; no és el que preveu, en aquest cas, el Govern central, pel Comitè Científic a nivell estatal. I creiem que això és una cosa inconcebible i que esperem, també, que des del Govern de Catalunya, pel que fa a ser el representant dels drets de l'autonomia a Catalunya, doncs, sàpiga defensar bé la posició de Catalunya en aquest sentit.

També cal dir una cosa més, i és que no hauríem de confondre les funcions que s'encomanen a l'Agència, que és un òrgan assessor i defineix aquests nous conceptes de la seguretat alimentària, com és arribar al sector primari, als animals, als pinsos, als conreus, o la traçabilitat dels aliments. I no confondre això, totes aquestes funcions de què abans he anat parlant, amb les funcions operatives que han de fer-se en salut pública, que això és un tema pendent i que la protecció de la salut, la inspecció, el control... I sobretot segueix sent un tema pendent tot el que seria la promoció de la salut, la prevenció de les malalties, l'educació per la salut; temes aquests que tampoc aborda el Projecte de llei de creació de l'Agència de Protecció de la Salut, que veurem en el proper període de sessions.

Dir també que s'han contemplat esmenes que incrementaven la independència, tant dels òrgans científics com la capacitat de decisió del Consell de Direcció; també que s'ha millorat tot el que fa referència a l'article de comunicació amb els consumidors, el que seria en quins termes l'Agència ha de comunicar els consumidors, i també, doncs, quina ha de ser la seva actuació en els casos de crisis. I, també, que finalment ha sigut potser el tema que ha quedat més per a l'últim moment, però que ha acabat gaudint d'un consens: el que seria la composició dels òrgans de direcció. Al final ha quedat un consell de direcció una mica massa gran, potser, però també, doncs, si volem que hi hagi suficients representants, tant dels municipis, que tindran sis representants, com garantir la meitat dels representants del Parlament, perdó, del Govern, havia de quedar així, i crec que ha quedat prou acceptable.

Dir, finalment, senyor president, que el Grup Socialista només manté viva una de les esmenes. Retirem l'esmena número 3 –la que abans era la número 5– la número 3 en el dictamen. La retirem perquè creiem que mirant el que seria l'Agència Europea tampoc contempla el que serien les substàncies administrades als animals amb finalitats diferents a l'Administració i, per tant, considerem que, a pesar que ens hauria agradat més que hi fos, tampoc és un tema substancial. Per tant, retirem l'esmena número 3.

Mantenim la número 4. La mantenim perquè entenem que s'han d'incloure les substàncies destinades a entrar en contacte directe amb els aliments, quan es fa la definició de perill, és a dir, el que serien els envasos, la possibilitat que això també pot comportar un perill. Aquesta, la mantenim viva. Per tant, mantenim viva la número 4. I retirem la darrera esmena que ens quedava viva, que és la número 8, que és..., en què nosaltres dèiem que no es considerés i no es contemplés el tema de la gestió del risc en aquelles altres funcions que poden ser encarregades a l'Agència... *–(el president intervé sense fer ús del micròfon)*, sí, acabo, només dic aquesta esmena–, i que seria, doncs..., la retirem perquè el fet que ja no sigui el Govern qui pot encarregar aquestes altres funcions a l'Agència, sinó que hagi de ser a través d'una llei, doncs, ja, d'alguna manera, dona una salvaguarda a aquesta..., que nosaltres crèiem que quedava una capacitat de discrecionalitat que no era prou correcta.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de tot vull recordar, abans d'entrar en el debat del Projecte de llei i l'aprovació del Dictamen, vull recordar que la seguretat alimentària és una exigència derivada de la Constitució, que consagra drets de protecció a la salut i la defensa dels consumidors desenvolupats per les lleis generals de les defenses de consumidors i

usuaris. I en aquest sentit considerem necessari esmentar els principis, en el marc que ha exposat el senyor conseller en la presentació d'aquest Projecte de llei, que per al nostre Grup són essencials, com és la innocuïtat dels aliments, basada en la consideració integral de la cadena alimentària, l'anàlisi dels riscos alimentaris sota una triple consideració: l'avaluació, la gestió i la comunicació de riscos en l'àmbit de Catalunya, com a instruments més adequats per promoure els idonis i el major nivell de protecció i confiança dels consumidors; la necessitat, també, de fomentar la gestió dels riscos portada a terme per les autoritats competents en les avaluacions científiques generals des de l'excel·lència i la independència, i per últim, la transparència que ha de presidir totes aquestes actuacions.

Aquests principis vénen a corroborar la conveniència i l'oportunitat de constituir l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, a la qual va instar el nostre Grup mitjançant una moció que va ser aprovada per aquest Ple del Parlament integrant els elements d'intersectorialitat d'acord amb el marc competencial vigent, tenint en compte la concurrència de competències que hi ha en aquesta matèria pels diferents estaments comunitaris, estatal i autonòmic, i propiciar en aquest marc competencial la gestió eficaç de la seguretat dels aliments, inspirada i potenciada pels principis que acabo d'esmentar i en els quals s'han basat la majoria de les nostres esmenes, a les quals després em referiré.

És necessari, doncs, integrar tots aquests elements que incideixen en la seguretat dels productes i processos alimentaris, per tal d'aconseguir un resultat que permeti donar resposta al precepte constitucional i la demanda social, i tot això amb un escenari molt complex: la tutela dels interessos dels consumidors, la protecció de la salut, la garantia del dret a rebre una informació veraç, un just equilibri amb la consideració d'altres exigències, la promoció de la indústria agroalimentària, la llialtat de les transaccions comercials.

De la configuració d'aquests s'ha d'obtenir un risc; un risc formulat com a risc tendència zero, l'únic que el ciutadà en aquests moments està disposat a assumir. Però per obtenir aquest resultat és necessari situar els drets dels consumidors, i particularment el dret a consumir aliments innocus i nutritius en un principi i en un plànol d'absoluta prioritat. Ni la tutela d'altres exigències imperatives no ha d'anar en detriment d'un elevat nivell de protecció per a la salut.

Com deia, en compliment de la Moció, avui aprovem la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, que desenvoluparà les funcions d'avaluació, gestió i comunicació del risc, en coordinació i cooperació en matèria de seguretat alimentària amb d'altres administracions públiques immediatament responsables dels nivells de seguretat. En el marc d'aquesta Agència existiran òrgans de trobada, on considerem que cal determinar i debatre les mesures que poden contribuir a promoure creixents nivells de seguretat i que suposarà comptar amb les empreses i consumidors mitjançant els seus representants.

Aquesta Agència té una estructura semblant i anàloga a l'Agència Espanyola creada per la Llei 11/2001, del 5 de juliol, i que tindrà també l'Agència Europea i

agències que hauran de crear la resta d'estats europeus, amb la finalitat que puguin assolir un grau de coordinació i d'eficàcia en les seves actuacions conjuntes.

El Grup Popular ha presentat noranta-tres esmenes, de les quals més de vuitanta han estat acceptades, o bé directament o transaccionades, i han modificat aspectes que considerem molt substancials del Projecte. I vull destacar que al llarg dels treballs de la Ponència ha primat el consens i que nosaltres ho valorem molt positivament.

Com a resultat també d'aquests treballs de la Ponència i d'aquest consens, el nostre Grup arriba aquí, en aquest Ple, amb només una esmena viva, l'esmena número 16 del Dictamen que avui sotmetem a votació, perquè recull una voluntat que ha estat present en els debats del Consell de Direcció, especialment a l'article 19, per tal que els membres que hi constin de representació per part de la Generalitat..., hi constin representats tots els departaments que tenen competències en l'àmbit de la seguretat alimentària. El nostre Grup va esmentar aquests departaments i va taxar fins i tot el nombre de representants que volíem que hi constessin. Per altra banda, en ares d'aquest control que considerem de qualitat i les condicions higienicosanitàries de què ha de gaudir tota la cadena alimentària i degut que depenen de diferents departaments, organismes i administracions públiques, consideràvem que han d'estar degudament representades en aquest Consell, però en l'esmena el que pretenem és garantir tota aquesta representació perquè portin a terme millor totes les competències que tenen assignades.

Haig de dir, senyor president, que el nostre Grup ha arribat a una transacció, que he lliurat ja a la Mesa, per tal de recollir aquesta voluntat, sense fer un esment específic ni dels departaments ni dels membres, per facilitar aquesta designació. En el que sí que hem incidit molt és que siguin representats per aquest departament.

De la resta de les esmenes que han estat acceptades s'han introduït, com dèiem, modificacions substancials en aquest Projecte; un grup d'esmenes han estat dirigides a delimitar l'àmbit d'actuació de l'Agència i les seves funcions, així com determinar els mecanismes de col·laboració i coordinació amb l'Agència Espanyola i Europea, amb l'únic objectiu de clarificar aquest marc i facilitar l'eficàcia en l'exercici d'aquestes funcions, que moltes d'elles són concurrents.

En aquest aspecte, hem coincidit molts grups, hem transaccionat molts articles d'aquesta Llei, especialment en aquest sentit l'article número 11, en què s'ha arribat a un grau de transaccions molt importants, per tal de determinar el règim i les funcions de cada un d'aquests organismes i la seva actuació.

Per altra banda, uns altres grups d'esmenes nostres han posat l'accent en aquelles competències on veritablement la Generalitat té principalment les competències, que és en el control i en la supervisió i en la coordinació dels organismes executius d'inspecció i control especialitzats en els diferents àmbits de la cadena alimentària dependents dels diferents departaments i ens locals, així com potenciar els sistemes d'autocontrol de les empreses en el marc del principi de responsabilitat.

I, malauradament, avui estan d'actualitat les toxoinfeccions de Torroella de Montgrí, perquè nosaltres creiem que s'ha de posar més l'accent en el control, per evitar, evidentment, que succeeixin fets com aquests, tot i que evidentment és difícil de control tot el procés, però s'ha de controlar tot el procés de tota la cadena alimentària, per evitar que aspectes com el que avui està d'actualitat tornin a passar i es garanteixi la seguretat de la innocuïtat dels aliments a tots els ciutadans, perquè la seguretat en el producte final és el resultat de la generació de seguretat en tota la cadena alimentària per tal d'evitar que la concurrència de títols competencials produeixi llacunes en el control i inspeccions dels organismes competents, i per això és tan necessari potenciar la coordinació intersectorial i coordinació interdepartamental a Catalunya, necessitats d'integrar tots aquests artífexs i beneficiaris de la seguretat en una estructura ordinària comuna.

De totes aquestes consideracions, creiem important intensificar la col·laboració i la..., la col·laboració, com deia, no tan sols amb els departaments, sinó també amb la resta d'administracions. Per aquest motiu, també, el Grup Popular ha volgut dotar l'Agència de la capacitat..., o potenciar aquesta capacitat de la gestió del risc, perquè la gestió de la seguretat alimentària coincideix amb el procés d'anàlisi dels riscos alimentaris en els tres vessants: en l'avaluació, la gestió i la comunicació dels riscos dels aliments. I són només els dos primers elements –l'avaluació i la gestió– els que veritablement garanteixen la innocuïtat dels aliments destinats al consum, i la resta –la comunicació–, al servei, està, de la transparència amb la qual han d'actuar les administracions públiques i que el ciutadà exigeix.

Unes altres esmenes milloren els sistemes de comunicació i control mitjançant l'elaboració de protocols que incloguin els continguts de les comunicacions i els criteris d'adopció de les mesures preventives amb suficient informació dels usuaris, per tal d'establir una xarxa de comunicació que estigui al servei de la transparència que les administracions deuen als ciutadans.

Voldria referir-me també a les mesures que hem incorporat per identificar les necessitats de formació continuada que tenen els professionals de control dels aliments, com les mesures per assessorar i donar suport a les administracions locals per al desenvolupament de les seves competències. Em sembla important contribuir a dotar el Pla de seguretat alimentària del màxim nivell de participació i difusió, garantint l'audiència dels ens locals, així com reforçar la xarxa d'alerta de la seguretat alimentària amb la resta de l'Estat.

Pel que fa a la composició dels òrgans de l'Agència, i especialment pel Consell de Direcció i les modificacions introduïdes en els tràmits de ponència, s'han reforçat les seves competències com a exemple de la proposta..., faran la proposta de l'elecció del comitè científic. Nosaltres considerem i hem tingut molt interès que aquest Consell de Direcció, on estan representats totes les administracions, els sectors, els consumidors, etcètera, tingui una capacitat a l'hora de decidir sobre aspectes substancials que després desenvoluparan a efectes..., al llarg de tota la cadena alimentària. És per

aquest motiu que hem incidit a potenciar aquestes competències i a reforçar la seva pluralitat.

És cert que potser els membres que en formaran part són excessius; nosaltres ja ho vam posar també de manifest en els tràmits de ponència. Consideràvem que potser amb un nombre més reduït seria més suficient, però el cert és que en incrementar la participació del sector, lògicament, s'incrementa proporcionalment també la representació de l'Administració de la Generalitat, i aquest fet fa que aquest nombre sigui potser excessiu, però esperem que amb els nous reglaments i en els estatuts de l'Agència s'incorporin els instruments que siguin necessaris per garantir una fluïdesa i una capacitat suficients perquè adoptin les gestions amb més eficàcia.

En definitiva, en opinió del Grup Popular, ens hem dotat d'un bon instrument per aconseguir a la seguretat alimentària la transcendència que necessita, amb respostes d'estabilitat, de continuïtat i permanència d'aquesta gestió.

I acabo, senyor president, agraint també als serveis de la cambra, especialment al lletrat Francesc Pau i a la resta de ponents, els treballs realitzats en l'elaboració d'aquest Dictamen.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit avui, es posa a debat i a consideració d'aquesta cambra una llei important, una llei molt important, un marc legislatiu que, com diu precisament el títol primer, ha de vetllar per garantir el màxim nivell de protecció de la salut de les persones i dels interessos dels consumidors amb relació als aliments; una llei que abasta les etapes de producció, de transformació, però també de transformació d'aliments.

La producció i el consum dels aliments són essencials en qualsevol societat, i el cert és que és ben clar que tenen repercussions econòmiques, socials i també mediambientals. És per això que la protecció de la salut de les persones creiem que no pot deslligar-se de cap de les maneres d'aquests tres aspectes. I és precisament en el marc d'aquest escenari on nosaltres pensem que s'han de definir i on han de raure els principis bàsics de la seguretat en l'alimentació, la qual ha de tenir en consideració un plantejament global, un plantejament integral, és a dir, que contempli i abasti tota la cadena alimentària, i també tots els sectors implicats, tant els de producció com també els de consum.

És en aquest sentit que la Proposició de Llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària que el nostre Grup va presentar el febrer de l'any passat coincideix en part amb alguns dels continguts o amb bona part dels continguts i també amb l'abast del Projecte de

Llei de seguretat alimentària que avui aprovarà aquest plenari, i també amb l'Agència que aquesta Llei inclou, que aquesta Llei contempla.

Un projecte de llei que, malgrat tot, conté aspectes, doncs, que el nostre Grup vol remarcar com a molt positius, i és per això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana únicament ha reservat per aquest plenari tres esmenes –tres esmenes–, d'un total de trenta presentades inicialment en aquest Projecte de Llei, bona part de les quals, d'aquestes trenta, han estat transaccionades, acceptades totalment o parcialment, o bé retirades. És en aquest sentit que anuncio, senyor president, la retirada de les esmenes 121, 122, 123 i 124, d'Esquerra Republicana, i mantindria per ser votades en aquest mateix plenari únicament les esmenes 87, 88 i 89, és a dir, la 9, la 10 i la 11 del dictamen publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*.

El que farem avui aprovant aquest Projecte de Llei és, en bona part, donar compliment a les resolucions, als acords que estableix la mateixa Unió Europea en aquesta matèria, i també als elements essencials de la política de seguretat alimentària, consistent en la recopilació i en l'anàlisi de la informació, l'assessorament científic i la difusió de la informació als consumidors. La Resolució del Parlament Europeu sobre el Llibre blanc de la Comissió sobre la Seguretat Alimentària inclou, com es fa també en aquesta Llei, la creació d'un organisme alimentari independent, representatiu, sota control tant de l'Administració com de la ciutadania en general, i responsable de la determinació i la comunicació dels riscos en l'àmbit de la seguretat alimentària. Per tant, la tasca d'aquest organisme s'ha de definir prioritàriament en el context del procés d'anàlisi dels riscos que consta de les fases de determinació, de gestió i de procés de comunicació, com deia abans.

Entenem, també s'ha dit –el conseller ho explicava en la presentació d'aquest Projecte de Llei–, que la creixent percepció de la ciutadania en el control de la cadena alimentària i també el consegüent perjudici econòmic que aquesta percepció pot ocasionar –i, de fet, l'ha ocasionat, també, en el sector primari– justifica, entre moltes altres consideracions, la necessitat de regular a través d'aquesta Llei la consegüent creació d'aquest organisme independent, d'aquesta Agència, a Catalunya, no?, i de les funcions lligades a la seguretat alimentària.

El nostre Grup ha preferit que la Llei, o hauria preferit que la Llei recollís com a objectius importants, com a objectius prioritaris de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, entre d'altres, la revisió de la legislació actual relacionada amb les matèries primeres de protecció del medi ambient, on es produeixen les matèries primeres; les pràctiques agrícoles; la producció pesquera i ramadera; les activitats de processament dels aliments fins a l'arribada als consumidors, per tal de dotar-la de coherència, actualitzar-la i fer-la més completa, d'acord amb l'augment de coneixement de les problemàtiques que puguin anar apareixent.

Nosaltres érem més partidaris de crear una agència que tingués com a objectius prioritaris, entre d'altres, la promoció del consum dels aliments de qualitat, la potenciació de formes de producció diferenciada, l'agri-

cultura ecològica i la producció ecològica integrada, la protecció –la protecció– de la qualitat amb denominacions i dotar-la, també, d'un funcionament propi sota la tutela de tots els agents que participen en els diferents estadis de la cadena alimentària. I és per això que nosaltres mantenim avui, per ser votada en aquest plenari, l'esmena 87.

També, també pensem que l'Agència hauria de poder supervisar, de manera continuada, la qualitat i la seguretat dels productes alimentaris en tota la cadena alimentària amb la finalitat de garantir la seguretat de tots els agents que participen en alguna de les fases d'aquesta esmentada cadena, com, doncs, és el cas que ens ocupa amb el succés que ha tingut lloc a Torroella de Montgrí, i també se n'ha parlat aquí.

També entenem d'aquí, de mantenir viva l'esmena 88, que l'Agència hauria de garantir l'estudi i la continuada adaptació de les disposicions legislatives en matèria de fertilitzants; aliments per animals, inclosos els animals domèstics; protecció fitosanitària; productes farmacèutics; medi ambient; residus, per tal de garantir la seguretat i la salut de totes i tots els agents implicats en alguna de les fases de la cadena alimentària en base a l'augment de coneixements sobre els aspectes relacionats amb l'alimentació.

I l'esmena 89, finalment, que també mantenim viva, doncs, en aquest plenari, consideraria que l'Agència hauria d'encarregar-se d'incorporar tota la informació relacionada amb els diferents estadis de la cadena alimentària, en l'etiquetatge del producte final, amb l'objectiu de subministrar als consumidors sobre el lloc d'origen; sobre totes les pràctiques agrícoles i/o ramaderes utilitzades al llarg del desenvolupament; mètodes de transformació, si s'escau; composició completa i detallada, fent assequible de manera ben comprensible, doncs, la informació corresponent a tots els consumidors i a totes les consumidoras finals d'aquest producte.

Per tant, doncs, bé, com hem dit i hem anunciat, mantindríem vives aquestes tres esmenes per ser votades, esmenes que són d'addició, esmenes que –ho pensem– podrien incorporar i millorar aquest text.

Però, finalment, també, anunciar que el nostre Grup considera positiu, considera favorable la presentació, avui, d'aquest Projecte de Llei. I, per tant, anunciar que votarem favorablement el conjunt del Projecte de Llei de seguretat alimentària que avui, doncs, es posa a consideració del Ple de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup celebra que avui arribi, en el Ple d'aquest Parlament, aquesta Llei de seguretat alimentària amb l'ampli consens, que a més a més ha as-

solit; perquè entenem que és un pas important en la política de salut pública i en la protecció dels consumidors.

De fet, hi ha hagut una consciència o existeix una consciència cada vegada més gran, amb la necessitat de protegir la seguretat alimentària. Perquè en els últims anys hem patit diferents crisis alimentàries, des de la que ja porta un temps..., ja fa força anys que es va produir, com és la de l'oli de colza, fins al cas de les dioxines en els pollastres belgues; la presència de pesticides, antibiòtics i dioxines en diferents productes a la ramaderia i a l'agricultura; la comercialització de la soja transgènica importada dels Estats Units, i el cas més espectacular dels últims temps que ha estat el de les vaques boges; però, també el cas, força freqüent, d'intoxicacions alimentàries que en aquests moments i malauradament, com s'ha produït en el Baix Empordà, afecta permanentment o d'una manera seqüencial les nostres contrades.

Algunes de les causes per les quals han aparegut aquests problemes són: per una banda, la manca de controls sanitaris adients en la producció, en la transformació i en la distribució alimentària; però, hi ha unes causes d'ordre més general, per exemple, el mateix model d'explotació agrícola i ramadera industrial intensiu que s'ha anat imposant, que té com a principal objectiu maximitzar beneficis a qualsevol preu; els interessos de les grans corporacions transnacionals que introdueixen noves tecnologies i els seus productes en el desenvolupament i la producció alimentària, sense haver investigat en profunditat les possibles repercussions –és el cas dels transgènics, per exemple, en aquests moments–; el fet que les institucions i els organismes encarregats de la política alimentària han vetllat pels interessos agrícoles i no per les necessitats dels consumidors, i, la crisi alimentària que va tenir lloc amb les vaques boges va fer créixer, sobretot, en els darrers temps, la inseguretat i la desconfiança entre la població, però, sobretot, malgrat que s'han posat mesures i, evidentment això ha tendit a recuperar aquesta confiança, ha posat en evidència que la salut, avui, la salut pública com a tal, no està suficientment defensada o que, com a mínim, calen instruments millors per defensar-la.

Les crisis alimentàries, de fet, són només la punta de l'iceberg, ja que davant nostre tenim tot un sistema, amb diferents casos, que necessita una intervenció urgent. Aquest és un dels aspectes en què, clarament, no val el lliure deixar fer, sinó que, des de la política s'hi ha d'intervenir. Hi ha hagut casos força coneguts, ja els hem esmentat, de crisis alimentàries, però altres ens afecten a la quotidianitat sense que, ara per ara, hagin irromput en l'opinió pública en cap alarma. En aquests casos, trobem, com a denominadors comuns, dos aspectes bàsics: o bé l'incompliment de les normes i la no-aplicació d'allò que hauria de ser una màxima en el tractament dels aliments, la precaució, o bé l'excés de determinades pràctiques.

Pel que fa referència a exemples d'incompliment de normes, un dels exemples clars va ser el de l'oli de colza, el qual va provocar força inseguretat alimentària. Va provocar problemes greus. S'hi van utilitzar substànci-

es prohibides i en aquells moments no hi havia controls sanitaris ni de qualitat. Un altre cas és el de l'ús incorrecte d'olis i greixos industrials reciclats, així com olis de fritura o de transformadors. Com a resultat d'aquest ús poden aparèixer residus de dioxines, com s'ha posat de manifesta a Bèlgica, per exemple.

Pel que fa referència als excessos de determinades pràctiques, aquest, potser, és un dels problemes més freqüents en aquests moments. Això es va posar de manifest en el cas de les vaques boges o en el cas dels pollastres comuns, que s'alimenten amb pinsos compostos de cereals, amb lleguminoses i altres oleaginoses, però, també, amb subproducte de l'agricultura i de la indústria, cosa que significa un 35% dels compostos que avui es dona per a l'alimentació d'aquests animals.

De vegades hi ha un altre excés, com és el dels antibiòtics, justament és una altra de les pràctiques habituals. Els antibiòtics i altres medicaments similars s'administren sistemàticament als animals perquè superin les condicions d'intensivitat i l'amuntegament que provoquen estrès i debilitat. I aquests antibiòtics ens arriben a nosaltres i poden ocasionar alteracions en el nostre organisme.

Altres excessos estan relacionats amb l'ús d'hormones, amb els efectes dels plaguicides i, també, amb els adobs artificials, sobretot en el cas dels adobs nitrogenats. Sabem que, en aquests moments, el problema dels nitrats que arriben al consum a través de l'aigua és un dels problemes grans que hi ha en el cas de Catalunya, però no només arriben a través de l'aigua, sinó, també, a través de les plantes que mengem, ja que els vegetals tendeixen a acumular en els seus teixits el nitrogen i altres elements minerals en diverses formes.

He volgut esmentar tots aquests elements perquè ens estan parlant de situacions que estan presents en la nostra quotidianitat. I, per tant, el fet de poder-hi aplicar el principi de precaució per tal d'evitar aquests excessos, per tal de garantir al màxim que allò que arriba al consumidor estigui en condicions de la màxima seguretat, entenem que és un element molt important.

És en aquest sentit que nosaltres entenem que està molt bé i que cal obrir una batalla a favor dels consumidors i de les consumidores dels sectors de la petita i de la mitjana ramaderia i agricultura, així com la major part dels sectors de venedors de productes, que són els primers interessats que els consumidors i consumidores tinguin confiança amb allò que arriba a casa. I per solucionar aquestes qüestions no es tracta de negar o minimitzar els problemes, sinó de fer-los front amb polítiques basades en els principis de precaució, de responsabilitat i d'informació, i, per descomptat, amb instruments de treball i amb voluntat política.

És en aquest sentit que nosaltres avaluem com a positiu el fet que es creï l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària que depengui del Departament de Sanitat, no d'Agricultura –per exemple, s'hauria pogut fer dependre d'Agricultura. Però, en aquesta línia de defensa dels consumidors, de vetllar per la salut pública, entenem que és lògic, i en aquest sentit ens identifiquem amb el fet que s'hagi presentat des del Departament de Sanitat.

Aquesta Llei, per tant, que ara estem comentant, junt amb la Llei de protecció de la salut, que està en procés de tramitació, constitueixen fragments del que hauria pogut ser una llei de salut pública de Catalunya, que hauria pogut desenvolupar els continguts de salut pública de la Llei d'ordenació de la sanitat de Catalunya.

De fet, i aquest és el matís que volia assenyalar, al mateix temps que considerem necessària la creació d'aquesta Agència que avui aprovarem, pensem que és un problema aquesta fragmentació i desintegració, podríem dir artificial, no massa racional, del que és la salut pública que hauria de considerar-se de forma integral.

També volíem fer un comentari per justificar l'esmena que mantenim, perquè, de les tres que ara figuren en el Dictamen de la Ponència, anuncio, ja, que en retirem dues –la número 2 i la número 5– i que mantenim la número 7. El conjunt de la Llei, d'aquesta Llei que ara aprovarem, no garanteix una alimentació sana, sinó una alimentació segura. I això és una conseqüència de la manca de visió integral de la salut pública i de separar artificialment, en forma de lleis diferents, el que és seguretat alimentària del que és promoció i protecció de la salut.

Aquesta alimentació segura tampoc pot ser totalment garantida, és impossible garantir-ho totalment, ja ho sabem que el risc zero no existeix, malgrat l'anunciat del principi de precaució en l'article 6 de la Llei, donada la caracterització que es fa en l'article 8 dels anomenats requisits i innocuïtat dels aliments i, concretament, del concepte d'aliment segur. El mateix succeeix amb referència als pinsos, que és l'article 9, i el concepte d'innocuïtat d'un pinso. En ambdós articles es considera que un aliment o un pinso són insegurs si són potencialment nocius per a la salut o si tenen un defecte perjudicial per a la salut humana o animal. Sota aquestes consideracions és possible un nou mal de les vaques boges que es pot manifestar d'una altra manera o amb uns altres components.

Nosaltres entenem que caldria establir, com es fa amb els medicaments, un sistema de garanties i de comprovacions per tal d'introduir un nou tipus d'aliment o de pinso que conformin objectivament la seva innocuïtat. I és en aquest sentit que mantenim l'esmena número 7 que diu exactament això: que s'introdueixin garanties i comprovacions en els nous tipus d'aliments i pinsos.

Insisteixo que la Llei, amb el contingut que finalment ha quedat en el Dictamen, ens sembla molt positiva; la creació de l'Agència contribuirà a donar aquest marge de seguretat en el cas de l'alimentació. Voldria especificar, per altra banda, que nosaltres vam presentar trenta-cinc esmenes, algunes les vam retirar. Ara retirem –ja ho he dit– la número 2 i la número 5. Vint-i-cinc han estat incorporades al text, sigui literalment, sigui en forma de transaccions.

Són aquelles que, per una banda, especifiquen les competències del món local en seguretat alimentària. Hi ha competències en el que fa referència als abastaments, fires i mercats, en la defensa dels consumidors i usuaris, i en protecció de la salut pública i, per tant, el fet que les actuacions de la Generalitat han de fer-se de forma coordinada amb els ens locals, ens semblava que

havia de tenir més èmfasi en la mateixa exposició de motius de la Llei, però també amb la mateixa presència del món local al Consell de Direcció de la l'Agència.

També, fer l'esment, en la Llei, a la recent creació de l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària, i especificar-la en diferents apartats de la Llei. Ja expresso aquí el suport del nostre Grup a la candidatura de Barcelona, perquè pugui ser seu d'aquesta Autoritat Europea de Seguretat Alimentària.

També hi ha esmenes que anaven adreçades a enfortir el principi de precaució, pel que fa referència a l'avaluació dels riscos, i també que poguéssim dotar-nos de plans d'emergència en cas de crisi alimentària i, segurament, allò que hem aportat més i s'ha recollit i, d'alguna manera ha modificat allò que estava previst, afegint-hi intensificació, és en el desenvolupament dels principis d'informació que estaven continguts en la Llei, però amb molt poc paper i amb molt poc espai.

Nosaltres, en aquest sentit, vam presentar diverses esmenes –sis–, que han estat incorporades, de cara que es faci..., a enfortir aquesta tasca de divulgació, formació i també comunicació als consumidors per part de l'Agència.

Hem insistit que els nivells de comunicació siguin adaptats als consumidors i coordinats amb altres agències, amb l'espanyola i amb l'europea, que cada una d'elles té competències diferents, precisament per tenir un mateix tipus de missatge i no provocar confusions. I també hem insistit en la necessitat de la informació perquè els defectes o la manca d'informació poden provocar, també, problemes de seguretat alimentària.

Hem fet propostes també amb relació a l'ampliació del Consell de Direcció, i aquest va ser un dels elements que més va motivar discussions i transaccions entre els diferents grups, de manera que finalment s'ha ampliat el Consell de Direcció amb major presència dels ens locals de les organitzacions agràries i de les organitzacions de consumidors. També vam insistir en el major paper del Consell de Direcció, tenint un paper essencial, per exemple, en el nomenament del Consell Assessor, i esmenes relatives a les funcions del Consell Assessor.

Acabo, per tant, assenyalant de nou que el nostre Grup considera positiva aquesta Llei, que hauria considerat més positiu que no s'hagueren fragmentat totes les disposicions relatives a salut pública, i hagueren format una sola llei.

I per acabar, només diré que de les esmenes que queden vives per part d'altres grups, votarem a favor de la que ha quedat viva del Grup Socialista, i pel que fa referència a les d'Esquerra Republicana, ens hi abstenem. Estem d'acord en els continguts d'allò que es presenta, però tenint en compte que s'està fent una llei de qualitat agroalimentària i que són dimensions que segurament han de ser portades des de l'àmbit d'una conselleria d'agricultura, i no de sanitat, potser no hauria estat reiteratiu incorporar-ho aquí, però sí que ens sembla que és en un altre lloc que s'ha de recollir, i per això nosaltres ens abstenem.

Res més. Moltes gràcies.

El president

A vostè senyora diputada. Té ara la paraula, en nom de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Sanitat, avui aprovem aquesta Llei, i ho farem amb un ampli consens. Més ben dit: ho farem per unanimitat. I ho farem per unanimitat, perquè en aquesta Llei hi ha hagut una gran voluntat d'entesa, entesa que ha vingut facilitada, bàsicament, per dos fets.

En primer lloc, per l'existència d'un marc europeu, un marc europeu definit, per una banda, pel Llibre blanc de seguretat alimentària de la Comissió, i del Reglament del Parlament Europeu i del Consell de la Unió, que marca quins són els requisits generals que ha de complir la legislació alimentària a Europa. I, per altra banda, també aquest marc europeu, en el que és la creació de l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària, que, com deia la senyora Comas, nosaltres també ens apuntem a facilitar que aquesta pugui ser precisament..., la seva seu pugui venir a Barcelona.

Aquest fet, aquest fet ha ajudat, sens dubte, aquest marc europeu, a millorar la sintonia dels diferents grups parlamentaris i, per tant, a facilitar aquesta entesa. Però també, cal dir-ho, hi ha hagut una voluntat d'entesa per part de tots els ponents. No només hi ha un marc que ho facilita, sinó que tots els ponents de tots els diferents grups parlamentaris hem tingut aquesta voluntat, fet que, doncs, jo, molt sincerament, els agraeixo.

Tractem una llei que, com deia el conseller abans, davant les darreres crisis agroalimentàries aparegudes, pretén avançar en la construcció d'un sistema de seguretat alimentària, sòlid i estable. Avançar, i diem avançar perquè lògicament no partim de zero. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat porta molta feina feta, i segur que la seguirà desenvolupant. Però igualment com a Europa, és evident que aquestes crisis que abans comentàvem, doncs, han necessitat una reflexió, una reflexió important, que ha plantejat, doncs, un nou reglament de joc, i que està en el marc del Llibre blanc europeu.

Per tant, malgrat que a Europa tenim un dels nivells de seguretat alimentària més elevats, cal –i això estem fent en aquest Parlament, també– fer un replantejament del tema.

Abans-d'ahir, a Brusselles, el comissari de Salut i Protecció de Consumidors, en una conferència sobre els canvis i el futur de la política legislativa alimentària de la Unió Europea, deia que necessitem un nou model que sigui modern, dinàmic, ben dissenyat i que aprofiti les sinergies de tots els participants per obtenir els millors resultats. Amb aquesta Llei s'aborda la protecció de la salut de les persones, amb un enfocament integral, que és precisament el que manifestava el comissari. I la voluntat d'això és aconseguir el que diem de forma col·loquial, que es vetlli des de la producció primària fins que arriben a la taula dels consumidors els ali-

ments. I això, a Catalunya, ho volem fer a través de la creació de l'Agència de la Seguretat Alimentària, que assumeix les competències de la Generalitat en matèria d'avaluació i comunicació del risc, com també en la coordinació i la supervisió dels organismes que ja existeixen, i agències executives d'inspecció i control, les quals, seguiran, lògicament, duent a terme la seva tasca, doncs, que són fortament especialitzades en els diferents àmbits de la cadena alimentària.

A més a més, la Llei preveu –i crec que això també és de destacar– l'elaboració del Pla de seguretat alimentària de Catalunya, que intentarà conduir i canalitzar les sinergies de les quals parlava el comissari europeu, amb l'objectiu central de la protecció de la salut dels consumidors.

Aquesta Llei –com aquí s'ha mencionat pels diferents grups parlamentaris– té antecedents en aquesta cambra. Hi ha hagut diferents iniciatives que ens han portat prèviament a parlar del que és l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària.

En primer lloc, doncs, va ser la Proposició de Llei del Grup Socialista, la qual nosaltres vàrem rebutjar –i no m'estendré, ja vàrem exposar els motius en aquells moments–, bàsicament, per dues discrepàncies. Una, perquè enteníem que barrejava el que era la qualitat i la seguretat, i l'altra, perquè contemplava la creació d'un organisme amb caràcter científic consultiu, i emissor de recomanacions, que queda, doncs, en l'àmbit europeu.

Amb la voluntat de garantir la seguretat alimentària –ja els ho vàrem dir llavors i així ha estat–, ens hem pogut trobar i, per tant, hem pogut fer un projecte que avui portem a aquesta cambra.

En segon lloc, també va haver-hi la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana, de la creació de l'Agència Catalana de Seguretat en l'Alimentació, que tenia unes orientacions menys sanitàries, podríem dir, i abordava altres aspectes relacionats amb les polítiques agràries i de foment del sector primari.

Aquests són fets perfectament legítims, però que considerem que, precisament, en la Llei de seguretat alimentària el que s'havia d'abordar era des d'un vessant molt més impregnat d'un fort component sanitari.

I també s'ha mencionat, lògicament –i cal que ho diguem nosaltres també–, la Moció del Partit Popular, en la qual s'instava el Govern a presentar un projecte de Llei de seguretat alimentària, que regulés una sèrie de requisits mínims, i aquesta Llei, doncs, lògicament, els contempla.

Cal dir, però, que en totes aquelles iniciatives, la diputada que avui els parla els deia que el conseller en cap ja havia encomanat l'Avantprojecte de Llei de seguretat alimentària, i que hi havia, doncs, un equip interdepartamental, més ben dit, una comissió interdepartamental que estava treballant per portar aquest Projecte de Llei a aquesta cambra, cosa que avui, doncs, queda ben palesa.

Per a alguns pot semblar que haguem perdut el temps durant uns mesos, nosaltres creiem, sincerament, que no. I creiem sincerament que no, per dos motius que que-

den clarament reflectits. En primer lloc, és la primera Llei a nivell, doncs, de l'Estat, a primera Llei autonòmica i, en segon lloc, també ens ha permès avançar en allò que és aquest consens tan necessari en una llei d'aquestes característiques.

Hi havia en un inici 180 esmenes –180 esmenes–, de les quals 175 han estat consensuades, o bé perquè hagin estat retirades, transaccionades o acceptades. I, per tant, hi ha hagut un nivell de consens superior al 95% i, en aquests moments, queden només vives, doncs, cinc esmenes.

Es tracta –insisteixo– d'una llei àmpliament consensuada, que s'inscriu en un marc europeu i en un marc també estatal, la qual les diferents aportacions dels grups parlamentaris han ajudat a millorar, han estat, lògicament, molt enriquidores, i han permès modelar la Llei positivament. Les esmenes, en general, han anat en la línia de garantir, per una banda, la coordinació entre les diferents administracions implicades, també garantir la correcta informació –fet al qual vostès feien referència– i, d'altra banda, també, hi ha hagut un gran acord que, en principi podia semblar difícil, un gran acord en el que era la composició del Consell de Direcció.

Nosaltres també podem manifestar-los que considerem que aquest Consell de Direcció és massa ampli segurament, però la realitat és el que ens ha permès arribar a aquest nivell d'acord. Tots estàvem conformes que hi havia d'haver una ampliació de la participació dels diferents sectors econòmics i sectors implicats. També hi havia voluntat que s'ampliés la presència de les entitats locals, i lògicament, això ha portat a aquesta ampliació del Consell de Direcció.

D'altra banda, jo ara els entraré en el que han estat les esmenes concretes, i en aquests moments les que queden vives, i em referiré, doncs, a les esmenes, n'hi havia diverses que feien referència a un mateix tema: a entrar en concrecions, que en aquests moments només en queda una de viva, la número 4, del Partit Socialista. Les esmenes, totes elles i també, entenem, la que queda viva del Partit Socialista, trenca el que és la definició del concepte genèric de perill. Entren en una concreció, i el fet d'entrar en una concreció, d'especificar casos particulars, doncs, entenem que compliquen, o hauríem de mirar de rebutjar, i explicarem el perquè.

Hi ha un benefici –entenem– de fer una definició general del concepte de perill. En una definició general del concepte de perill hi entren tots absolutament els perills, i quan entrem en la concreció, per una banda, podem caure en fer una llei molt feixuga en la concreció de tots i cadascun dels exemples, i, per una altra banda, ens queda una porta oberta a deixar algun perill no inclòs, o algun perill de futur que no pugui ser inclòs en aquestes concrecions. De fet, el reglament comunitari el que busca –i ho fa d'una forma voluntària i conscient– és establir un concepte genèric, per tal d'abastar –insisteixo–, els perills actuals i els que en el futur puguin ser identificats com a tals. És per això, doncs, que el nostre Grup parlamentari no podrà acceptar aquesta esmena del Partit Socialista.

Per altra banda, queda una altra esmena, també, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, en aquest cas, la nú-

mero 7, en la qual demana que la innocuïtat dels aliments, o pinsos nous, s'haurà d'assegurar mitjançant un sistema acurat de garanties i comprovacions.

Considerem que aquesta és una competència exclusiva de la Unió Europea; a Catalunya no podem fer les avaluacions necessàries per autoritzar nous aliments i pinsos. I una altra cosa és el control de la seguretat dels aliments ja existents, que queda recollit –entenem– clarament a la Llei i que sí que és competència de les administracions catalanes. Per això el nostre Grup tampoc podrà votar favorablement aquesta esmena d'Iniciativa per Catalunya.

Les esmenes 87, 88 i 89, d'Esquerra Republicana, que el senyor Ausàs, doncs, ja ens ha explicat, proposen que l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària tingui funcions en diverses matèries que també són competències exclusives de la Unió Europea, i, per tant, nosaltres, aquest àmbit, tampoc ho considerem oportú, que sigui inclòs en aquesta Llei, perquè tampoc ho podríem dur a terme, i a més a més fa aquí una mica de barreja del que és la qüestió de la qualitat amb el tema de la seguretat. Entenem que aquesta és una llei que regula exclusivament el que és la seguretat alimentària i que, per tant, en l'àmbit de la qualitat, ho hem de deixar, doncs, per a un altre capítol, que, lògicament, no és aquesta Llei.

Aquesta és la concreció de les tres esmenes que queden vives. I, per tant, es pot comprovar, com ja han anat dient tots els ponents d'aquesta Llei, que hi ha hagut una gran voluntat de consens, i, de fet, això ho hem aconseguit.

Per tant, em permetran que, en nom de Convergència i Unió, manifesti, doncs, la nostra satisfacció per l'aprovació d'aquesta Llei. Crec sincerament que ens podem felicitar tots pel contingut definitiu que té la Llei i també per la manera consensuada amb què s'hi ha arribat. Crec fermament que amb aquesta Llei el Parlament de Catalunya dóna resposta a una exigència de la població del nostre país, que ja fixa els fonaments per construir un marc de seguretat alimentària global, transparent i orientat envers la salut dels ciutadans. Aquesta Llei també permetrà, sens dubte, el desenvolupament harmònic de sectors econòmics molt importants, com l'agricultura, la ramaderia i la indústria alimentària, que en el nostre país han apostat, tots ells, de forma decidida per la seguretat alimentària com a instrument clau de futur. I aquests sectors econòmics necessiten i ens demanen un marc clar en el qual basar les seves estratègies empresarials; bé, creiem que amb aquesta Llei nosaltres ja els hem donat aquest marc clar per poder treballar.

Per finalitzar vull agrair sincerament la col·laboració de tots els ponents per haver facilitat aquest diàleg i aquest consens, que ha estat, doncs, molt important en aquesta Llei; del lletrat Francesc Pau, que també ens ha facilitat les coses, i dels membres del Departament de Sanitat, que m'han facilitat la feina; l'agraïment a la Sònia Ubach i especialment a l'Eduard Mata, que coneix aquesta matèria, jo m'atreveria a dir, com ningú a casa nostra.

A partir d'ara Catalunya disposarà d'un nou instrument que ens permetrà seguir prosperant en la consolidació d'un sistema sòlid i estable de seguretat alimentària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Passem, per tant, ara a les votacions corresponents al que acabem de debatre.

En primer lloc votarem l'esmena, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les esmenes números 9, 10 i 11, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 67 en contra i 52 abstencions.

A continuació, l'esmena número 7, d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena transaccional entre l'esmena 136, del Grup Popular, i Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 202-00089/06)

A continuació, tractarem el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social de la Proposició de llei del Servei d'Ocupació de Catalunya. Vull advertir a les senyores i als senyors diputats que s'ha repartit un full amb la inclusió de les dues esmenes que no es van publicar en el *Bulletí* número 315 per omissió, i que estan reservades per defensar en el Ple.

La Comissió de Política Social ha emès dictamen i hi ha reservades esmenes per defensar-les en el Ple. Passarem, per tant, al debat per defensar aquestes esmenes i per fixar el posicionament.

Primer, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, avui entrem a debatre en aquest Ple la Llei del sistema d'ocupació i de creació del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Aquesta és una llei que ha tingut una tramitació realment curiosa. Va ser creada en el si d'aquest Parlament..., va ser acordada per majoria, la creació d'una ponència conjunta com una de les conclusions del debat sobre la discussió dels fons ocupacionals allà el novembre de l'any 2000. Posteriorment va haver-hi un endarreriment de la constitució d'aquesta Ponència conjunta, que va trigar sis mesos aproximadament a constituir-se, i en l'interregne el Govern va assolir uns acords de principi amb els agents socials –empresaris, sindicats, organitzacions del món local–; uns acords de principis que van concloure en un acord, en un document de treball, en un acord sobre la composició..., algunes línies bàsiques de la composició d'aquest Servei d'Ocupació, d'aquest sistema ocupacional de Catalunya.

Posteriorment, la Ponència conjunta va rebre, de manera reiterada i àmplia, participants dels agents socials i va tenir vint-i-tres reunions; vint-i-tres reunions en les quals s'anava avançant en la definició de l'arquitectura, dels condicionants, de la voluntat, de l'orientació d'aquest sistema d'ocupació i d'aquest Servei d'Ocupació.

Finalment, s'ha produït una acceleració dels tràmits, una acceleració que ha portat que la Ponència conjunta elaborés un primer dictamen; un primer dictamen que després ha tingut esmenes per part de tots els grups –perquè va tenir tres vots particulars–, i una tramitació en comissió.

És, doncs, una cosa que naixia amb la possibilitat de tenir un ampli consens, fruit de dos elements bàsics: el primer, la necessitat i, el segon, la conveniència de crear el SOC; la necessitat, perquè a Catalunya –i ho hem dit de manera reiterada– hem tingut, en el tema de les polítiques d'ocupació, una absència de polítiques d'ocupació; hem tingut una pràctica de distribució de recursos orientats cap a accions ocupacionals, però tothom sabem que la suma d'accions no necessàriament ha de configurar una política, i, a més a més... Aquesta era la necessitat.

I, per una altra banda, hi havia una conveniència: la conveniència de tancar una etapa; una etapa que havia donat fruits no gaire presentables. No hem d'oblidar que aquesta Ponència, que aquesta situació, que aquest convenciment, que aquesta adhesió a la idea de crear el Servei d'Ocupació, després d'haver rebutjat, per activa i per passiva, propostes d'aquest Grup de crear, de fer una llei, de crear un servei d'ocupació –no des d'ara, sinó des de l'any 87; és a dir, un any abans de la transferència de competències, aquest Grup ja va presentar una proposta de crear un servei d'ocupació per anticipar-nos–, anem, després, amb tota aquesta situació, a plantejar-lo. Finalment, aquesta vinguda a la necessitat de crear el Servei d'Ocupació va estar motivada més per la dificultat d'avaluar i de presentar públicament les polítiques d'ocupació i les seves conseqüències que no

pas per una concepció positiva en el sentit de dir: «Anem a fer un organisme que gestioni la política d'ocupació.»

És per això que no és d'estranyar que, amb aquesta evolució, ens hàgim trobat en situacions que, al nostre entendre, no són, no han estat positives. La valoració de la resolució que avui tenim i les esmenes que nosaltres plantejem per intentar modificar-la han comportat, al nostre entendre, alguns elements que minimitzen o fins i tot redueixen l'acord assolit amb els agents socials i amb les administracions locals. No és casual, no és un problema d'ordre en la Llei: és un problema de concepte. Quan un acord diu que, primer, el màxim òrgan de direcció d'un organisme és el Consell de Direcció, on participen agents socials, Govern, administracions, i després hi ha un director que executa aquest tema, no és casual que l'ordre volgut per la Ponència, per la majoria de la Ponència, hagi..., que vagi el director per davant del Consell. És a dir, la idea bàsica que anàvem a un òrgan de participació es transforma en el fet que el Consell de Direcció perd funcions i es situa com un òrgan que fins i tot –s'arriba a afirmar en alguns dels llocs– discutirà allò que el director li posi damunt de la taula –article afegit en l'últim moment–; es diu: «El Consell discutirà tot allò que el director li proposi.» No sembla que el màxim òrgan de direcció hagi d'estar exclusivament al dictat.

Però és que hi ha d'altres modificacions que s'han anat produint, com és la idea, que es diu amb tota claredat, que el que es vol és només una gestió desconcentrada però no descentralitzada; no hi ha la voluntat de col·locar la presa de decisions a prop del lloc on s'han de gestionar les polítiques d'ocupació. I això es plasma també en la idea que, mentre l'acord amb els agents socials parlava –i només apuntava la idea– que hi havia d'haver serveis territorials que gestionessin a prop del territori aquest plantejament, en aquesta Llei, els serveis territorials *ni sabe ni contesta*, ni apareixen. Només per posar-los en un determinat punt. I, per tant, tornem una altra vegada a un model que prefigura una gestió concentrada, amb la potestat del director de l'organisme, i, per tant, on els agents socials només participen d'una manera de consulta, no assumint la responsabilitat que han de tenir.

És, doncs, també un organisme amb què fins a l'últim moment... –i suposo que amb l'esmena que plantejarem quedarà amb tota claredat, però claredat que estan integrades les oficines de treball dintre del SOC–, però, en tot cas, al nostre entendre, queda molt poc clar que aquest és l'organisme que hauria de ser l'organisme de la Generalitat en el territori responsable de la gestió de les polítiques d'ocupació; no és un organisme qualsevol, és un organisme que hauria de portar endavant la política en el territori, conjuntament amb els agents del territori. Tant és així que una figura i un instrument estratègic com poden ser els pactes d'ocupació, doncs, queden reduïts a una voluntat, i en el millor dels casos com és fins ara i com ens recordava..., en alguns dels documents que ha plantejat Comissions Obreres, que plantejava la conveniència que els pactes territorials no fossin una distribució de subvencions, sinó una manera d'organitzar la gestió de les polítiques d'ocupació en el territori.

El Pla d'ocupació, que era un dels elements bàsics que hi havia en l'acord dels agents socials, ha quedat circumscrit a un pla d'ocupació, que jo espero que finalment, com a mínim, el SOC hi pugui dir alguna cosa. I és veritat que la redacció inicial deia que el Pla d'ocupació l'havia d'aprovar el SOC. Si tenim en compte que el Pla d'ocupació de Catalunya, o el que finalment se n'ha acabat dient Pla general d'ocupació de Catalunya, és la política d'ocupació de la Generalitat de Catalunya, semblava lògic que això ho havia d'aprovar el Govern, i així ho hem defensat. Però que ho aprovi el Govern o que ho faci, com havia quedat en aquest tema, sense que els agents socials, sense que els ajuntaments tinguessin cap participació, ens sembla que demostra, planteja una determinada concepció de com es fa. I es reservava exclusivament per a aquest organisme que s'aprovés com es distribuïen els fons, com es distribuïen les subvencions.

Tornem al problema de mare que va generar aquest organisme i és, bàsicament, que tenim la necessitat que hi hagi una política d'ocupació, no un sistema de distribució de subvencions. Els recursos econòmics són per fer una política amb uns objectius, amb uns compromisos, amb unes determinades maneres.

Nosaltres hem plantejat esmenes, claríssimament, que plantegen un altre model, que és compatible amb els acords que havíem plantejat o la línia en què havíem plantejat els acords amb els agents socials i, en lloc de minimitzar-los, feia el que li corresponia a aquest Parlament, que era implementar-los. Un model que planteja amb tota claredat que el Consell de Direcció és el màxim òrgan, un consell que se li donen competències, a la direcció, però també s'estructuren els serveis territorials, la participació en el territori, la participació institucional, el paper del Pla d'ocupació, el paper de les Oficines de Treball, el paper de les polítiques que s'han de desenvolupar.

És, doncs, una proposta que contempla un element que va més enllà del que avui la majoria que dona suport al Govern ens plantejarà. Creiem que era possible fer-ho, creiem que era necessari fer-ho i que això és el que permetia, de veritat, tancar una determinada època i una determinada etapa de la gestió de les polítiques d'ocupació a Catalunya.

És per això que globalment aquesta Llei no la recolzarem, però tampoc ens hi oposarem. No ens trobaran a nosaltres fent-li una labor de Zappa, no serem nosaltres els que negarem que allò que han hagut d'assumir, fruit de la pressió dels agents socials, de la participació del món municipal, no ho aprofitem globalment, nosaltres –llevat d'alguns temes que després ja posarem quan arribi i vegem com es descabdellen totes les votacions– veurem si hi ha algun dels elements amb què nosaltres plantegem que la seva redacció final no és assumible, però globalment –ho repeteixo– no la recolzarem, però tampoc serem un fre.

Ens abstindrem globalment en aquest tema i ho farem bàsicament per la idea del principi. Creiem que no resol els problemes de fons. Anem a un organisme que és amb la seva pràctica molt semblant a les pràctiques que tenim actualment, que no hi ha un canvi radical i de fons en aquest tema, i que tindrem un organisme que no

portarà endavant, que no servirà per portar endavant les polítiques d'ocupació, en la forma que necessitem fer les polítiques d'ocupació. Necessitem fer unes polítiques d'ocupació, a prop de la gent, amb el territori, aprofitant els recursos, desvetllant totes les energies que hi ha al territori. I aquesta és una proposta que no té en compte aquesta realitat, segueix sent una proposta que defineix un mecanisme més burocràtic que no pas interactiu, molt més centralitzat que no pas descentralitzat, i descentralitzat en la presa de decisions, en la participació.

Ho diu Europa, ho diu l'OCDE, ho diu el sentit comú, ho diu el seny. A hores d'ara no és possible fer polítiques d'ocupació sense generar la complicitat, el compromís de la societat organitzada, de les organitzacions polítiques, de les organitzacions sindicals, de les administracions en el territori. I això no es pot fer si no es compta amb ella en la presa de decisions.

Per això, perquè no ha resolt el problema de fons que teníem i perquè aquest organisme no és l'adiant per dur endavant polítiques d'ocupació, sinó que en el millor dels casos permetrà millorar la gestió de la distribució de fons, nosaltres –com deia abans– no el recolzarem globalment, però tampoc serem un fre a l'avenç que –ho repeteixo– s'ha aconseguit, fruit de la pressió dels agents socials, de la pressió del món municipal i de la pressió política –tampoc ens enganyem– d'aquest Parlament en posar de manifest que l'anterior política d'ocupació era insuportable mantenir-la en els seus termes.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui portem a debat aquí una llei, que és la Llei del servei d'ocupació de Catalunya, que considerem que és una de les lleis més importants que s'aprovaran en matèria d'ocupació en aquesta cambra. Nosaltres entenem que un organisme com el Servei d'Ocupació de Catalunya, que avui aprovarem aquí, era un organisme necessari per millorar les polítiques d'ocupació del nostre país. Sabem –i com exposa l'exposició de motius d'aquesta Llei– que la política d'ocupació és una política que des del Tractat d'Amsterdam agafa un relleu molt més important, és una de les preocupacions cabdals d'Europa, és una de les preocupacions d'Espanya i és una de les preocupacions de Catalunya millorar l'ocupació, l'ocupació de qualitat, l'ocupació estable, i millorar els mecanismes i els serveis públics que possibilitin aquestes polítiques actives d'ocupació.

Per això creiem que aquesta Llei era necessària, extraordinàriament necessària, i la veritat és que considerem que arriba tard; arriba tard perquè ja portem onze anys des de la transferència de les primeres polítiques de formació professional ocupacional que es varen realit-

zar l'any 91 i després del Decret 235/97, amb què es van transferir la resta de polítiques actives a Catalunya. Hem estat tenint altres eines, altres instruments, hem tingut el Servei Català de Col·locació, després es va realitzar el Pacte per a l'ocupació, del 98 al 2000, amb el qual teníem un instrument, que era el Servei Públic d'Ocupació, però, malgrat el que s'ha estat fent, no s'ha solucionat el que ha de ser una política de gestió integral de les polítiques actives d'ocupació, mitjançant un organisme autònom, que és el que avui portem a aquesta cambra.

Altres comunitats autònomes ja ho tenen, i altres comunitats autònomes estaven treballant, ja, executant de forma integral a través d'un servei, d'un organisme autònom, les polítiques d'ocupació de determinades comunitats autònomes. Per això considerem que malgrat que arriba tard –malgrat que arriba tard– és molt important que avui s'aprovi una norma, una llei d'aquestes característiques.

I amb això permetin, il·lustres diputats i diputades, que ho agraeixi a qui va presentar aquest text dispositiu, als ponents d'aquesta cambra. Varen ser els interlocutors socials, varen ser els sindicats i la patronal catalana que van tornar a demostrar que Catalunya és diferent i que a Catalunya les coses s'han fet per consens, que aquí han estat els interlocutors socials qui han presentat un text que, després, en ponència conjunta els diputats responsables d'ocupació hem estat negociant, hem estat treballant i crec que hem estat enriquint.

Per això aquesta ponència, com molt bé deia el diputat senyor Rañé, ha estat atípic i s'han realitzat gran nombre de reunions –portem aproximadament jo crec que una mica més d'un any, de debat d'aquesta norma–, i la veritat és que el debat ha estat un debat important perquè, article per article, hem estat veient els posicionaments de tots els grups parlamentaris per tal d'arribar a un acord, per tal d'arribar a un consens, que ens agradaria que avui hi arribéssim aquí.

De tota manera, la Llei presenta unes qüestions que el Grup Parlamentari Popular considerava cabdals. Nosaltres entenem que aquest organisme autònom ha de permetre la competitivitat de les empreses, però ha de permetre millorar la qualitat de l'ocupació estable i fer una ocupació de qualitat. Això com es realitza? Es realitza amb el que creiem que és una gestió integrada de les polítiques actives d'ocupació.

Aquesta Llei recull un capítol en què es tenen i es preveuen el que són els instruments estratègics d'aquesta Llei, els instruments estratègics que són: potenciar les polítiques d'informació del nou Servei d'Ocupació de Catalunya, les polítiques d'orientació professional mitjançant itineraris personalitzats i les polítiques de formació professional, ocupacional i continuada per als treballadors i les treballadores de Catalunya.

A més, sens dubte, aquesta Llei recull el que han de ser els principis rectors, el que ha de ser la composició dels òrgans de constitució d'aquest nou organisme autònom. Aquí és on entre nosaltres no sabem si hi haurà total acord, en aquest capítol 2, en el qual es recullen quines són les funcions del Consell de Direcció, quines són les competències, quines són les funcions i competències

del director del Consell de Direcció, però nosaltres sí que demanaríem que hi hagués acord en aquest aspecte, perquè entenem que una llei tan important com la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya hauria d'arribar al màxim consens, tot tenint en compte que parteix d'un document dels interlocutors socials.

Nosaltres voldríem fer esment d'alguns dels principis que es recullen aquí, i que són en compliment del que va ser la Resolució 344/VI que va aprovar aquest Parlament després de fer un debat monogràfic en matèria de formació professional, ocupacional en aquesta cambra. Aquí recollim uns principis que eren els principis de transparència, els principis de coordinació de les polítiques actives, especialment de formació professional, ocupacional i continuada amb la reglada, el principi d'integralitat i de complementaritat i el principi de subsidiarietat, aquell principi que permet que les delegacions territorials del nou servei i de les oficines d'aquest servei es faci la política més propera al treballador, a la treballadora aturada, no aturat, al treballador en actiu o a la treballadora en actiu, en funció de les seves demandes.

És per això que el Grup Popular va plantejar trenta esmenes, de les quals resten avui vives, en aquest plenari, tres que posarem a transacció, i que hem posat a transacció de la resta dels grups perquè creiem que es pot arribar a consens, per tots i cadascun dels grups d'aquesta cambra, si així sembla als diputats responsables.

Les esmenes van dirigides a la següent qüestió. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular entén que és una eina i un instrument cabdal el Pla General d'Ocupació de Catalunya. El nostre Grup Parlamentari ha defensat i defensa un marc de relacions català en funció del compliment del que és el Pla nacional d'ocupació de la resta de l'Estat, però tenint en compte les característiques, les peculiaritats del mercat laboral català. No tenim el mateix tipus d'atur que la resta d'Espanya, no tenim el mateix tipus de qualitat en l'ocupació i en la contractació que tenim aquí.

Per això creiem que es necessari que el Govern, el Consell Executiu aprovi anualment un pla general d'ocupació de Catalunya. Per què? Perquè aquest Pla general d'ocupació de Catalunya ha de tenir les directives bàsiques de quina és la política d'ocupació que aquest país vol dur a terme. I ho dic perquè la política d'ocupació ha d'estar al màxim nivell. Ha de ser aprovat pel Consell Executiu perquè és una de les preocupacions i de les responsabilitats més importants que ha de tenir el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per això, el Grup Parlamentari Popular volem que aquest Pla General d'Ocupació de Catalunya sigui aprovat en el Consell executiu i, a més, un afegit més, que sigui presentat en el Parlament, on tots i cadascun dels catalans estan representats. Creiem que els catalans deuen i han de conèixer quines són les polítiques d'ocupació que el seu Govern està duent a terme cada any. Perquè permetin vostès que, encara que el mercat laboral català és un mercat laboral que té moltes millores amb relació a la resta de les comunitats autònomes, tenim un atur que, malgrat que no compleix els objectius que el conseller ens va presentar en aquesta cam-

bra, fa aproximadament un any i mig, perquè no hem arribat al 5% de la taxa d'atur. Sí que estem amb un atur del 6%, i sí que estem amb una taxa de temporalitat que, encara que s'ha reduït, és un problema important per al nostre mercat laboral, i creiem que aquest organisme autònom, aquest servei, hauria d'anar dirigit a millorar-ho.

Primera qüestió: la del Pla general d'ocupació. Aquest Pla general d'ocupació ha de ser informat en el Consell de Direcció i presentat a l'aprovació per l'Executiu, i presentat després al Parlament amb caràcter anual.

Segona qüestió: participació dels interlocutors socials, el món dels organismes que són les meses locals. El Grup Parlamentari Popular tenia una esmena, que encara està viva en aquest Ple, que és la referida a l'article 9. Hem cregut necessari que per tal de caçar el que és l'oferta i la demanda de les necessitats formatives en el territori, en l'àmbit local, en allò que una comarca necessita, que no necessita el mateix Osona que pot necessitar la Selva o que pot necessitar l'Alt o el Baix Empordà..., per això, nosaltres creiem que en aquest instrument que és les meses locals han d'entrar a formar-ne part dos representants de les organitzacions empresarials més representatives a Catalunya, així com al territori, a més, també, de representants designats de l'economia social, i, sobretot, molt important, representants dels centres de formació i de les associacions de formació.

Sé que aquesta aportació pot, potser, no satisfer del tot alguna de les peticions dels interlocutors socials. Per això, ho hem recollit com que en aquestes meses locals hi haurà un representant expert dels centres de formació. Per què ho hem cregut així? Perquè hem cregut que els centres, les entitats i les federacions de formació degudament acreditats són aquells que coneixen molt de prop la demanda de formació dels territoris, i per això creiem que és necessari que formin part d'aquestes meses locals, com també considerem que és important que en formin part els representants designats del sector de l'economia social i de les entitats sense ànim de lucre.

A més, varen vindre en el Parlament de Catalunya diferents representants, en aquest cas un sindicat representatiu en el territori, el qual ens va demanar que fóra bo que també aquestes meses locals tinguessin representació de les organitzacions sindicals en funció de l'àmbit territorial corresponent. El Grup Parlamentari Popular ha arribat a aquesta transacció, perquè creiem que és bo, és positiu, que els sindicats representatius, ja siguin a Amposta, ja siguin en un altre territori de Catalunya, puguin estar representats en aquestes meses locals, com també ho han d'estar les organitzacions empresarials en funció de la seva representativitat en l'àmbit territorial corresponent.

Un altre dels punts o dels eixos cabdals per al Partit Popular han estat les oficines d'ocupació, les OTG. Considerem que les OTG han de formar part de la xarxa territorial dels serveis ocupacionals i que, a més, han de rendibilitzar la seva àmplia experiència en gestió i en el coneixement que tenen de les polítiques i dels mercats locals –mercats locals– de treball. És per això que també hem arribat a una altra esmena, junt amb un al-

tre grup parlamentari, per tal que les oficines d'ocupació, les OTG, formin part de la xarxa territorial del que és aquest nou organisme autònom que és el Servei d'Ocupació de Catalunya.

El quart és que el Partit Popular va presentar en aquesta negociació i en aquesta tramitació de ponència de llei..., era el de l'avaluació, l'article 22 d'aquesta llei. Vostès coneixen molt bé el que ha succeït amb el desprestigi de la formació professional, ocupacional, i creiem cabdal que aquesta norma, aquest Projecte de llei, reculli el que ha de ser una avaluació independent i externa de tota la gestió que realitzi el Servei d'Ocupació de Catalunya. És per això que vàrem demanar que el Servei d'Ocupació de Catalunya encarregués, mitjançant el procediment de concurrència pública competitiva, a una entitat independent i externa de reconegut prestigi l'avaluació de les polítiques d'ocupació que es duïen a terme o que es durien a terme per part del nou Servei d'Ocupació de Catalunya, els serveis i programes d'ocupació.

I l'altre aspecte era el relatiu al darrer punt que el Grup Parlamentari Popular tenia plantejat en la negociació d'aquesta llei, era el relatiu a la formació professional, la formació professional, ocupacional i contínua, aquella que diem que s'ha de fer en les millors condicions, amb el perfeccionament de les seves competències i amb la corresponent expedició dels certificats de professionalitat. Sens dubte, nosaltres considerem que perquè en el mercat laboral sigui un element de prestigi, la formació professional contínua i ocupacional, és necessària una certificació que convalidi aquesta formació, aquesta experiència laboral, i que sigui, a més, una certificació reconeguda pel mercat de treball.

És per això que nosaltres havíem plantejat que el Servei d'Ocupació de Catalunya, en funció del que diu la normativa estatal, és l'organisme competent per expedir les certificacions acreditatives de les competències professionals adquirides en el món del treball, mitjançant els itineraris de formació professional o també mitjançant l'experiència laboral.

Però, a més, el nostre Grup havia demanat la creació d'un institut català de les qualificacions, perquè funcioni a Madrid, perquè és un institut, a Madrid, l'Institut de les Qualificacions, que, depenent del Ministeri de Treball, és l'encarregat de portar i de dur a terme totes les polítiques desenvolupades, que es desenvolupen, de formació professional continuada per a l'expedició de les certificacions corresponents.

Com que s'està realitzant una tasca en el consell general de la formació a Catalunya i considerem que és important, també, tenir en compte les peticions que els diferents sindicats han realitzat a aquest Grup Parlamentari, i d'altres, nosaltres presentarem, com a esmena transaccional, que en el termini de sis mesos, i en funció dels resultats que es realitzin del consell de la formació professional, es creï aquest Institut de les Qualificacions com a òrgan tècnic de consulta i d'assessorament del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè hem de reiterar que les certificacions i la convalidació d'aquesta formació faran que també aquesta formació, junt amb la manera en la qual es dugui a terme aquesta formació, és a dir, amb una formació de

qualitat, amb una formació en la qual les entitats cooperadores i col·laboradores puguin realitzar convenis o concerts plurianuals..., es pugui dur a terme al nostre país una formació de qualitat, que permeti que aquell nombre de demandes i d'ofertes de treball que els nostres empresaris encara estan demanant al nostre país es pugui executar i es pugui dur a terme.

Aquestes esmenes seran presentades a la Mesa, i només voldríem tancar i cloure aquesta intervenció amb l'agraïment a tots i cadascun dels grups parlamentaris, que crec que hi hem dedicat moltes hores, hem treballat molt a fons, però, sobretot, amb l'agraïment als interlocutors socials, que varen ser qui varen presentar aquest document, aquest text consensuat, i, sobretot, felicitar-nos que avui podem tindre a Catalunya un nou organisme autònom, que esperem que faci la gestió integral de totes i cadascuna de les polítiques d'ocupació de Catalunya, amb la participació dels mateixos interlocutors socials en la gestió i direcció d'aquest Consell de Direcció. I, només, agrair l'activitat del lletrat, que sabem que deu haver estat una de les lleis que més feina li han portat i li han pertocat...

El president

I li n'està portant, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...però que ha estat una feina indispensable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

No és que li n'hagi portat, és que li està portant encara molta feina.

La Sra. Sánchez-Camacho

Li n'està portant, veritat, president? Ja ho deia, i encara li'n portarà, que encara no ho ha acabat.

Moltes gràcies, senyor diputat, il·lustres diputats i diputades, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana amb relació a la Llei i a la defensa de les esmenes el desenvoluparé en sis apartats.

El primer comença reproduint el testimoni, tingut fa tres setmanes, amb relació a un procés judicial obert a la Confederació d'Empresaris del Baix Llobregat amb relació a l'ús dels fons ocupacionals, que és un dels temes cabdals i centrals d'aquesta Llei d'ocupació.

Deia el testimoni A.C.: «Hi havia mesos que començaven amb tretze alumnes, i als tres dies es completaven els cursos arreglant la documentació. Quan un curs

començava amb set o vuit alumnes, no s'omplien ni les llistes ni la documentació. Quan acabava, en canvi, hi figurava tota la documentació del curs complet, totes les llistes d'assistència i el nombre complet d'alumnes, que no se sap ni d'on sortien. Hi havia una base de dades on figuraven les dades falses i vertaderes. Fins al 2000...», deia aquesta testimoni, «s'han anat produint irregularitats, per exemple...», com a cas ja curiosíssim, «un curs d'enologia donat a conductors d'ambulància»; o el testimoni L.G., que deia que, simplement, el director de torn donava aprovació verbal als cursos abans que s'hagués iniciat cap tramitació; o el testimoni R.S., que era compartida entre la patronal i el consell comarcal per tramitar aquests cursos, o la testimoni L.B., que deia que cursos del Forcem o de Foment del Treball començaven amb tres cursos, molts no eren impartits i la majoria dels anys 96 fins al 2000 no es van ni realitzar.

Primera qüestió, doncs: resulta que el qui signa l'acord, que ens arriba al Parlament blindat, pràcticament blindat, està en procés judicial, i l'Administració, que és l'altra part signant de l'acord, ha estat sotmesa en diversos casos també sota procés judicial. De fet, estem parlant d'un tema que és el que ha provocat més polèmica a l'entorn de la Sindicatura de Comptes d'aquest Parlament. Per tant, una patronal sota sospita i una administració que també ho està signen un document i se'ns porta al Parlament, que se suposa que és l'organisme sobirà que hauria de definir si el que se'ns porta és correcte o és francament millorable, però, al final, pràcticament, no hi ha marge de maniobra, i el que es votarà avui, després en parlarem, dista molt de la línia de consens que hauria pogut haver-hi i no hi ha hagut.

Segona qüestió: qui els parla, a través del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ha donat suport explícit a la vaga general contra les polítiques del Partit Popular, polítiques, precisament, destinades a la precarització i destinades a eliminar suports als aturats, i vam donar també suport a aquesta vaga per invasió de competències.

És per això que s'ha de demanar que, per la part catalana, l'Administració i els agents socials i econòmics assumeixin la part de responsabilitat o coresponsabilitat que els pot tocar a fer funcionar el sistema. I quan els problemes detectats, segons l'informe Likanen, de la Unió Europea, el problema principal de la classe obrera, de la mà d'obra espanyola, catalana dintre d'ella, és la baixa qualificació, resulta que el tema de la formació i els serveis d'intermediació és fonamental per superar aquest problema. Estem debatent això. Per tant, no és un tema secundari, senyores i senyors diputats.

Tercer punt: la ponència va fer l'esforç d'aprendre d'altres models, i, fins i tot, es va arribar a fer un viatge de coneixement a Suècia sobre el funcionament del que se suposava que era el model més avançat en aquest àmbit. Doncs bé, mentre sindicats i patronals està clar que no es dediquen a fer formació professional, sí que, en canvi, controlen i gestionen la caixa del subsidi d'atur, i també està clar que el servei públic d'ocupació ja és un servei públic, potent servei públic, amb centenars d'oficines d'ocupació i amb una web d'intermediació que, pràcticament, remena el 75% de les demandes la-

borals produïdes a través de mitjans electrònics, lluny d'aquí, que estem bastant a la cua d'aquesta situació.

Quarta qüestió: en el trajecte del debat parlamentari es va donar, a la primera fase, un clima d'acostament de posicions, que feia, fins i tot, pensable que els que havíem presentat una esmena quasi a la totalitat, juntament amb el Grup Socialista, fos possible que retiréssim aquesta posició i arribéssim a punts de contacte. Curiosament, a la recta final hi ha hagut presses, no sabem determinades per qui, i s'ha fet frenada i marxa endarrere. Per tant, el clima de consens que hauria pogut haver-hi es va trencar.

Però és evident que una llei que porta l'aval dels agents socioeconòmics no rebrà el vot negatiu del Grup d'Esquerra Republicana. Per responsabilitat, no votarem que no, no volem enfrontaments amb els qui tenen la legitimitat de la representativitat de l'àmbit patronal i sindical, però, per responsabilitat, no podem votar que sí. Nosaltres no volem ser responsables d'una llei que no passa full, d'una llei que no és un projecte de futur engrescador de gestió del model d'ocupació i que fa alguns retocs que milloren la situació anterior, però retocs.

Per tant, la nostra abstenció també es justifica perquè, vist com s'ha procedit a la negociació en ponència, sobretot a la recta final, aquesta Llei haurà passat pel davant del Parlament. Pel Parlament, poca cosa: almenys els grups que, en principi, érem favorables a fer un consens l'haurem vista passar pels nassos. Per tant, l'abstenció és més que justificada, fins i tot pel procediment amb què s'ha portat la negociació.

Cinquena qüestió: en les parts positives que pugui tenir el text hi ha aportacions importants d'Esquerra Republicana, que no vénen d'ara, vénen dels debats monogràfics i polèmics entorn dels fraus comesos amb relació als fonts ocupacionals, primer debat amb mocions aprovades, bàsicament, les d'Esquerra Republicana amb el suport de Convergència i Unió amb temes com les certificacions de qualitat, en temes com l'avaluació exterior, etcètera. Temes que han estat incorporats, dels pocs temes que realment són una modificació del model anterior, a la Llei.

Estem parlant d'avaluació exterior al sistema, estem parlant de discriminació en base a la qualitat i estem parlant d'una altra aportació important d'Esquerra, que elevava el cel, que és la imbricació més clara i no a través de subterfugis, com ara que s'han de fer a través de fundacions privades, la participació dels centres públics de formació professional reglada, que són els més ben preparats –i ho dic perquè conec el sector i vinc del sector, i a més és el model base que funciona així– per donar cursos de formació ocupacional i continuada. Perquè tenen els professionals preparats. Perquè tenen les estructures i les maquinàries preparades. Perquè és un estalvi d'energies i perquè és la font fonamental d'una formació integral, i sense trampes perquè són centres públics sotmesos a control.

Hem hagut d'esperar que Madrid faci una llei de formació professional integrada, que ens envaeixi de competències perquè obrim els ulls davant la necessitat d'apostar per centres de formació integral.

I, finalment, de trascantó, s'ha pogut col·locar la paraula «formació integral» a la Llei, però no..., dista molt de ser el que seria un model òptim –en dista molt, molt i molt.

Per tant, doncs, aportacions que ha fet Esquerra: avaluació externa, participació dels centres públics en el mateix nivell que els centres privats o corporatius i qualitat com a criteri de selecció.

Perquè el problema que resumiria el context d'aquesta Llei és que no ens trobem ni davant d'un model públic, que aposti clarament per un model públic d'intermediació i de formació, ni per un model privat, i, per tant, externalitzat i amb controls adequats sobre el privat, sinó que estem davant de la consagració d'un model corporatiu, on la titularitat fonamental recaurà sobre agents socioeconòmics i corporacions locals. I la discriminació es fa en base a la titularitat i no en base altres criteris.

Per aquesta raó –i enfoco la recta final de la meua intervenció–, en el sisè punt, Esquerra manté vives una cinquantena d'esmenes claus, que no han estat..., que no hi ha hagut ofertes de negociació a la recta final, perquè abans hi havien estat, hi va haver marxa endarrere –ho torno a remarcar–; esmenes que, per no entretenir i pel temps limitat, desplegaré amb quinze qüestions.

Primer: el tractament exigü dels drets i deures de les persones usuàries del Servei d'Ocupació a Catalunya. Per exemple, no es contempla la formació al llarg de la vida, que sí que està contemplada a Euskadi.

Dos: la insuficiència a l'hora de determinar les finalitats del Servei d'Ocupació a Catalunya, poc determinades.

Tres: a l'hora de concedir convenis de cooperació i de col·laboració –ho he dit abans– es prioritza la titularitat del centre, agents socioeconòmics i administracions locals, per sobre de l'obtenció del certificat de qualitat pel qui sigui, sigui quina sigui la titularitat.

Quatre: l'estructuració del Servei d'Ocupació de Catalunya dona un excessiu poder al director per sobre del Consell de Direcció.

Cinquè: hi ha una absència de transversalitat de les accions ocupacionals del Servei d'Ocupació per part dels diferents departaments de la Generalitat. Hi havia esmenes d'Esquerra Republicana no inventant la pólvora, copiant el que hi ha a Euskadi, copiant el que hi ha a Navarra, copiant el que hi ha a Canàries, on en la direcció d'aquest Servei hi participa: Conselleria d'Indústria, Conselleria d'Economia, en alguns casos, Conselleria d'Ensenyament i, fins i tot, en alguns casos, com en el cas canari, Direcció General de la Dona o Direcció General de Joventut, que són sectors sensibles als problemes ocupacionals. Aquí, res de res, les propostes inicials van ser, amb la piconadora, liquidades. Per tant, tot patrimoni de treball..., ja s'ho faran.

Sisè punt: excessiva rigidesa que comporta que els acords del ple s'hagin de prendre per majoria qualificada de dos terços i no per majoria simple.

La indefinició del paper de les delegacions territorials del Servei d'Ocupació –ho he dit abans, també–, setè.

Vuitè: la insuficient prioritització del sistema de formació professional integral que incorpori els tres subsistemes –el reglat, l'ocupacional i el continuat–, amb poca atenció o insuficient atenció vers el desenvolupament del que hauria de ser la joia de la corona de la formació que són els instituts d'educació secundària i superiors d'ensenyaments professionals, IES-SEP, com a centres públics que fessin formació integral en tots els tres subsistemes. Un altre fenomen típic d'aquesta Administració: dupliquem organismes. Qui ha de controlar estadísticament com està la qüestió ocupacional –ho entenc, des d'Esquerra Republicana, i això no està recollit– ha de ser l'Idescat. Una altra cosa és si hi ha un gabinet d'anàlisi de dades o de diagnòsi en mans del SOC, però qui ha de fer els números, si ja tenim un institut que fa estadística, en muntareu un altre? Observatori de mercat laboral. Mal resultat.

En desè lloc: la poca concreció dels serveis integrats de suport a la recerca de feina. Hi havia una sèrie d'esmenes que precisaven. Aquí moltes coses es deixen al calaix pel Reglament, però quina confiança podem tenir amb el desplegament del Reglament si és definit pel qui ha estat fent la gestió que ha fet?

És per això que a nosaltres..., vostè ens dirà: «Vostè és massa detallista.» És que ens hem curat, ja, amb salut –ens hem curat amb salut. Portem anys i panys de merders amb el tema de la formació ocupacional d'intermediació. Per tant, és una llei poc concreta, que permetrà que els reglaments després no es facin bé en informació professional, en diagnòstic, en derivació i seguiment, en orientació professional, etcètera.

Onzè: la insuficient coordinació entre el Departament d'Ensenyament pel contingut curricular de la formació professional reglada ocupacional i continuada. Ara hem buscat una fórmula amb una addicional de dir que es crearà l'Institut de Qualificacions, però no queda clar el paper d'Ensenyament en tot això.

Manca de coordinació dels plans de transició del treball i els cursos de garantia social que haurien d'estar incorporats a la Llei, perquè aquest tema és un tema cabdal, és la primera ocupació, i aquesta hauria de ser prioritària i col·locada dintre la Llei.

Tretzè punt: que el text no preveu l'establiment d'un nou procés de concurrència competitiva per millorar la transparència i l'equitat, i evitar així els abusos ocorreguts en el passat. Això s'havia d'incorporar a la Llei. Si és una llei que es fa per entretenir el personal després de dos debats monogràfics sobre el frau ocupacional, i resulta que el tema cabdal que el motiva, perquè hem perdut un any –perdut, entre cometes, en fi, alguna cosa hem guanyat– debatent això, resulta que no es concreta dintre la Llei la millora del procés de transparència.

Catorzena qüestió: no contempla una cosa aprovada en aquest Parlament i establerta pel Govern, la incorporació a la Llei de la xarxa d'oficines d'intermediació i selecció laboral en origen, com a part integral del Servei d'Ocupació, no s'incorpora a dintre.

I, última qüestió: la manca de previsió a l'hora de plantejar la creació d'una fundació catalana de formació continuada, ara que el Constitucional ha donat la raó a les competències de la Generalitat en el cas del Forcem.

En resum, senyores i senyors diputats, una llei que no serveix per passar full al passat, una llei que crec que fa un mal servei..., si els problemes de les corporacions són de finançament que es faci una llei de finançament de les corporacions, dels òrgans socioeconòmics, de la mateixa manera que ho reclamem dels partits polítics. Cinquanta vegades ho hem reclamat. Si fa falta diner que es busqui per la via directa, que es financi, però no a través de vies d'estructures, de finançament d'estructures de coses que no pertoquen.

I lamentar que aquesta Llei sigui de les poques –perquè, en general, la tendència de les lleis és arribar a consensuades en una ampla majoria– que arribi aquesta Llei al Ple tan poc consensuada sobretot per la recta final com s'ha desenvolupat, i advertir que, si com a molt màxim d'aquí a un any hi ha un canvi real –canvi real– al Govern de la Generalitat, la vigència d'aquesta Llei –ho crec– serà escassa.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, aquest text que estem discutint ara té un important antecedent que és el pacte entre els sindicats, la patronal, el Govern català i l'Administració local. Des d'aquí veig les meves amistats del sindicalisme confederal als quals saludo molt efusivament, els representants de la patronal, als quals saludo cordialment, i no veig –a causa de la meva manca de visió, per allò dels anys– l'Administració local, si hi és, també la saludo molt efusivament.

Resulta, senyories, que hem de convenir, doncs, que aquesta Llei té com a protagonistes de la primera arquitectura els subjectes que van protagonitzar la vaga general, que té com a destinataris els subjectes que van fer la vaga general, la vaga de la dignitat... Estem parlant d'un subjecte, doncs, del sindicalisme confederal, que té una simbiosi tradicional de negociació i de conflicte com a expressió de la seva alteritat, de la seva interdependència i de la seva autonomia.

La vaga general, doncs, la vaga de la dignitat, la vaga dels dignes. Ja he dit que ha estat dirigida per un dels subjectes patricis d'aquesta Llei, del SOC, el sindicalisme, malgrat les versions absolutament irrealistes i irrisionables de, entre d'altres, la senyora García Valdecasas, sobre la qual diré solament un refrany antic del meu poble que deia: «Dichosa la rama que al tronco sale.»

I aquí tenim un problema i és que entenc certes actituds amb relació a la vaga, de dirigents polítics –les entenc, però no les comparteixo–, però quan les administracions i les institucions parlen, doncs, han de dir..., s'han d'aproximar una mica a la veritat, si no, també, el dret a una informació que s'aproximi a la veritat està en entredit.

Dit això, anem a la història de la Llei del SOC. Ja anticipo, senyories, que jo tindrè una lectura més moderada que algunes de les que s'han fet fins ara. Perquè jo, efectivament, tota la meua vida he sigut un moderat i no un pessimista. I en funció d'això no comparteixo determinades visions que diuen que aquesta Llei, doncs, portarà més cataclismes que els realment existents o que existeixen aquí a Catalunya.

Sí que és veritat que té llacunes profundes. Sí que és veritat que és manifestament millorable. Però també és veritat el contrari: que el sindicalisme confederal es troba relativament còmode amb aquesta Llei. I si es troba relativament còmode amb aquesta Llei jo diré el que deia aquell rei: «Marchemos por la senda de la comodidad y yo el primero.»

La comissió parlamentària, efectivament –i amb això sí que hi ha una coincidència–, inicià els seus treballs, i l'obligació era traslladar el document mare –el document mare– elaborat pels sindicats, la patronal, el món local i el Govern de la Generalitat de Catalunya –traslladar-lo, aquest document mare– a una morfologia legislativa. I, de consens en consens, efectivament, la cosa anava caminant. Cert, amb molta lentitud, una lentitud deguda al «laticàrrec» –que és un neologisme que els convido a incorporar–, que és l'equiparació del laticàrrec al «laticàrrec» d'alguns exponents de la majoria que no acabaven de tenir el temps suficient per treballar més àgilment.

I dic això també en contestació a algunes amistats sindicals d'un servidor que deien: «Aquesta lentitud és un intent de criminalitzar els sindicats.» Home!, un sindicalisme amb tanta responsabilitat com el català que digui aquestes coses en aquesta ocasió, la veritat és que no va ser massa afortunat.

El problema és que la morfologia legislativa no necessàriament havia de tenir el mateix text que el document mare, que el meu Grup i un servidor recolzem inequívocament. I perquè, òbviament, el que volíem era millorar.

I bé, de consens en consens va arribar un moment la situació en què vingué la sorpresa. Segurament, a algú, des de les altures, doncs, amb un atac sobrevingut de mal d'altures, doncs, li va molestar aquest consens itinerant. I ens va portar un document nou que no tenia –ni la té– la pulcritud ni l'altura del que s'anava consensuant a la Comissió.

I així doncs, aquesta jugada, a més a més, obre un xic de crisi de confiança en les relacions entre els diputats, perquè posa en entredit la paraula donada i l'autonomia dels grups parlamentaris de la majoria que, òbviament, han de recolzar el Govern, però s'han de distanciar una miqueta del mal de les altures des d'algun departament del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

Jo crec que, en qualsevol cas, dic que aquesta jugada no s'entén, perquè és un intent de trencar el consens en una de les coses més fonamentals –que després en parlaré d'ells– que és la sala de màquines o el pont de comandament d'aquesta Llei, s'ha millorat, és obvi, i aquestes esmenes transaccionals que hem fet a correu, amb una angoixa a contra rellotge, també ho han

millorat. I sento molt dir aquestes coses, però, primer, responen a la meua moderació tradicional i a la veritat, tot incriminant al Grup de Convergència i Unió aquest trencament del consens, efectivament.

Senyories, s'han recollit algunes esmenes del meu Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds: una, de gran importància que fa referència a la plena ocupació i d'altres d'índole menor, i una transacció que ja explicaré en el seu moment. Però el tronc central s'ha desestimat incomprendiblement per un partit democratacristià, com és Unió Democràtica, que té un portaveu realment extraordinari, encara que amb un «laticàrrec», diríem, excessiu, doncs, no acabo d'entendre per què no agafa una esmena quan parla de mecanismes tuitius i amb discriminació positiva per als sectors més febles del conjunt assalariat.

Afortunadament, tinc la paraula d'aquesta excel·lent portaveu del Grup del Partit Popular, que és la senyora Sánchez-Camacho, que m'ha dit que me la votarà. Dic això, per si, en aquest sentit, hi ha un sentiment d'acompanyament a aquesta votació.

El tronc de les meves esmenes, de les nostres esmenes, és el següent. En primer lloc, els processos formatius s'han de concebre al llarg de la vida laboral de les persones en una mena d'aliança entre treball i formació. Aquesta concepció, la formació itinerant, és una exigència que més tard o més aviat, doncs, agafarà el *iuris consensus* de dret de ciutadania social. Aleshores, no arribo a entendre, per què no es plasma, perquè ara toca en aquesta important Llei. Però és que, a més a més, és una exigència imprescindible en aquesta fase de llarga durada, d'innovació i reestructuració dels aparells productius i financers. I també perquè la foto fixa de la formació puntual pròpia del fordisme, en tant que el fordisme ha caigut, aquella foto fixa demana, ara, la suplència, que és la formació itinerant al llarg de tota la vida.

Una altra història. Plantegem, senyores diputades i senyors diputats, que els usuaris han de rebre una informació gratuïta sobre els deures i drets amb relació als serveis ocupacionals, el programes i les accions del SOC. Això és una exigència temerària? És demanar massa? La pregunta és: a què es deu aquesta garreperia de no prendre en consideració aquesta esmena? És que hi ha un contagi del que deia el Dant, el Dante, *la strana povertà dei catalani?* (*Veus de fons.*) *L'avarà...*, gràcies.

Tercer. És obvi, senyories, que la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'ocupació no ha de tenir restriccions discriminatòries. Nosaltres ens hem permès afegir a les no-restriccions, que ja hi figuraven –és a dir, ètnia, sexe, militància política, adscripció sindical, estat civil, etcètera–, una més, que era –que ens venia del sindicalisme confederal– situació legal de les persones. La raó era ben clara, el SOC ha de ser, d'aquesta forma, un instrument més incloent, amb més subjectes inclosos dintre de les tuteles i dels mecanismes d'aquest Institut, d'aquesta Llei.

Bé. No ha prosperat aquesta esmena, però sí que em felicito d'una transacció on el sentit del que nosaltres volíem donar, que era protecció i tuteles a les bones

persones dels fluxos migratoris, tinguessin també drets i oportunitats en aquesta direcció.

Amb molt de gust li passo aquesta esmena, que em sembla que té una importància capital i que ve a enriquir aquell document dels experts amb relació a la immigració.

I, finalment, hem plantejat una forta esmena a l'estructura i organització, al paper i a les funcions dels òrgans de govern i participació dels SOC. Les raons són: una, és el mateix text de consens que vam acordar amb molt de treball i a gust de tothom, a la Comissió, a la Ponència, i dos, vam concretar uns òrgans de direcció més eficaços i transparents. O sigui que aquesta esmena és el resultat de gairebé sis mesos de treball on estàvem instal·lats incòmodament.

I és veritat, per posar un símil mariner, si això fos un transatlàntic, la Llei aquesta, doncs, ha arribat a un consens, important, al menjador i a diversos espais; però, a la sala de comandament o a la sala de màquines, no. I, en aquest sentit, encara hi és a temps el Grup majoritari, els grups majoritaris, de reconsiderar la seva posició amb relació a aquesta esmena, recuperant el consens molt treballat que havíem tingut a la Ponència.

Senyories, el meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, espera un gir copernicà a partir d'ara en el funcionament de les polítiques ocupacionals en general, i de totes aquelles que estan inscrites en el SOC; un gir copernicà que elimini els collaterals, les conxorxes i relacions fosques entre la política instal·lada i el món dels negocis privats que tant han escandalitzat l'opinió pública des de fa ja alguns anys; una història que encara segueix a la justícia i que és viva, malgrat que certa persona, que tots sabem aquí, hagi aplicat la Llei a l'encaix, en cert document que vam tenir en una comissió que no diré quina és, no és la nostra.

Finalitzo, senyories, amb dos agraïments, al lletrat de la nostra Comissió, el senyor Francesc Pau, que ha treballat de valent, i als dirigents sindicals catalans que han posat les quadernes d'allò que de positiu té aquesta Llei. Un sindicalisme confederal català que és exemplar, que ha demostrat, la setmana passada, que té uns nivells de representativitat social molt considerables, que sap vincular la negociació amb l'exercici dels drets constitucionals de la vaga. Jo crec que alguns, fins i tot, que estan aquí presents, li deuen quelcom més que excuses. Comissions Obreres i UGT han teixit una forta xarxa de solidaritats enfront de la política agressiva del *decretazo*.

I, si se'm permet una deriva personal, diré que aquesta Llei contempla una qüestió realment importantíssima. I això ve de la cultura consensual de Comissions Obreres quan diu: «Donem les oportunitats perquè d'altres sindicats, que han de demostrar la seva representativitat, òbviament, en el territori, puguin estar acompanyant això.» Potser com una reconsideració –això és una especulació meva– que qualsevol model bipartidista sempre té les seves pegues.

Senyories, jo crec que després dels últims esdeveniments i prenent exemple del caràcter contractual dels subjectes catalans, qui tingui responsabilitat, qui tingui

oportunitats i qui sigui responsable ha de trucar una mica a l'ordre a Madrid.

Avui és necessari, no mesures com les del *decretazo*, sinó reprendre la cultura que va donar origen, la cultura que va donar paternitat a aquesta important Llei. I avui és importantíssim, també, entendre que no es tracta solament de defensar el que tenim, les tuteles legislatives, sinó que hem d'emprendre una nova fase d'una nova acumulació de drets socials.

I, en aquest sentit, el meu Grup planteja la necessitat d'elaborar una carta de nous drets de ciutadania social, començant pel fet tecnològic, començant per la implicació del fet tecnològic en l'estat del benestar, començant per la implicació del fet tecnològic en l'estat del benestar amb la defensa i la compatibilitat de l'únic medi ambient que nosaltres tenim que és el planeta. Temes importantíssims de civilització que indiquen que l'eficàcia de les empreses, que el repartiment de la riquesa i que la nova acumulació de drets són els que fan progressar el país i a una economia, no retallades i no posicions tals com les que ha indicat el *decretazo*.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, jo començaré pel final en aquesta intervenció en què possiblement imprimiré un to diferent del que hem escoltat fins ara amb les intervencions dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, almenys alguns d'ells, no pas tots.

I dic que començaré pel final perquè vull començar en el capítol d'agraïments, que és aquell capítol que, habitualment, es deixa per al final, però, amb por que em quedés sense temps, perquè vull dir algunes coses, vull fer-ho al començament.

Hi han persones que han treballat molt perquè això que avui farem sigui possible. Hi han persones que hi han dedicat moltes hores i molt de temps, perquè això que avui farem, que és important, que és aprovar aquesta Llei, sigui possible.

En primer lloc, vull agrair tot el treball que han fet els serveis jurídics de la cambra, especialment al lletrat, el senyor Francesc Pau, per la seva dedicació i també a la secretària, la senyora Dolors Balagué, pel treball, les hores que em consta que hi ha dedicat, que a tots ens consta que hi ha dedicat. També vull fer-ho a tot un grup de persones, a l'equip de la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball que presideix l'honorable conseller Franco, perquè hi han dedicat també un gran esforç: al director general, que avui ens acompanya, el senyor Andreu Cruañas, i a tot l'equip dels seus col·laboradors, el senyor Ricard Hernando, la senyora Olga Campmany, la senyora Ascensión Arriabalaga, la senyora Pilar Brossa i la senyora Angelina Puig.

Vull, també, agrair especialment a totes les persones que van venir a comparèixer davant la Ponència que ha elaborat aquesta Llei, persones que van comparèixer per explicar-nos la seva experiència, el seu punt de vista, donar-nos la seva opinió sobre el treball que havia de fer aquesta Ponència, tots ells representants o a títol personal, però coneixedors i provinents d'àmbits com les organitzacions sindicals, les patronals, el món ocupacional, el món local, el món de la universitat, etcètera. A tots ells també vull agrair la seva participació i col·laboració, perquè, en part, en part important, aquesta Llei que avui aprovarem, també és seva.

I vull també agrair als grups parlamentaris, malgrat que avui he escoltat alguns tons que a mi personalment em semblen un xic pessimistes, un pèl pessimistes, no sé si el clima o la conjuntura política actual condiciona d'alguna manera aquests discursos que avui he escoltat; però, tot i això, el treball que s'ha fet, l'esforç de diàleg, la voluntat que tots hi hem posat –ho penso– mereix també la felicitació de tots nosaltres.

I parlant de felicitacions, més que un agraïment, una felicitació, perquè hi han uns veraders protagonistes també d'aquesta Llei, que són aquells que van fer possible el pacte signat el juny de l'any passat, del 2001, que va donar lloc a la base que ha alimentat els treballs d'aquesta Ponència, em refereixo a la Unió General de Treballadors, a Comissions Obreres, a Foment del Treball de Catalunya, a Pimec-Sefes, al Govern de la Generalitat representat pel seu Departament, que també forma part, òbviament, d'aquest gran pacte social que es va signar l'any passat, que dona origen, en part –després explicaré el perquè– a aquesta Llei, que no únicament, però sí en part i en part molt important, a l'Associació Catalana de Municipis i a la Federació Catalana de Municipis; per tant, Govern, centrals sindicals, patronals i entitats locals, representants, per tant, del món local, que formen part de tots aquells que van signar aquell acord.

Fet aquest primer capítol, deixin-me també dir que, avui, amb l'aprovació d'aquesta Llei, estem caminant d'una manera ferma i decidida en allò que la Unió Europea ens demana. Estem anant en la línia de la potenciació de les polítiques actives d'ocupació, en la línia de tot allò que la Unió Europea, a través de les diferents cimeres, ha anat marcant com a pauta per on han de caminar els estats membres de la Unió. Només caldria repassar tots els documents que tots coneixem, d'Essen, el 94, el Tractat d'Amsterdam del 97, la cimera extraordinària de Luxemburg sobre ocupació, elements que sempre han estat claus en aquestes reunions que els serveis públics d'ocupació són una peça clau en el desenvolupament de les polítiques actives, i els objectius que van quedar fixats en les cimeres de Lisboa i Niça.

Per nosaltres, els quatre pilars del foment de l'ocupació –n'hem parlat moltes vegades aquí– estan, també, reflectits en aquesta Llei: la millora de la capacitat d'inserció, el foment de l'esperit empresarial, el foment de la capacitat d'adaptació de les empreses i els treballadors i la igualtat d'oportunitats entre homes i dones formen part de l'esperit d'aquest document.

I també, òbviament, deixin-me recordar que els traspassos de competències fets entre l'Estat i la Generalitat,

primer l'any 91, en matèria de gestió de la formació ocupacional, i després, l'any 94, en tot allò que fa referència a les polítiques actives que gestionava fins aleshores l'Inem a Catalunya, com a conseqüència d'aquests traspassos de competències, com dic, és possible que avui aprovem una llei que integra totes aquestes polítiques i permet fer una gestió coherent, integrada i eficaç.

Efectivament ha sigut un procés llarg, i aquí se n'ha parlat, però el vull recordar, perquè és llarg, intens, però positiu, aquest treball. Quan els treballs són llargs, la paraula «llarg» no necessàriament ha d'implacar un aspecte negatiu; al contrari, en aquest cas em penso que és molt positiu. Perquè l'origen d'aquesta Llei té diferents indrets, i els vull recordar. Ja en el Pacte per a l'ocupació del 98-2000 es contemplava la creació futura d'un servei públic d'ocupació, i, de fet, es creava ja el Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació –el Pacte per a l'ocupació signat pels agents socials l'any 98 amb el Govern.

Al debat monogràfic –com aquí s'ha fet esment i jo també el vull recordar–, al debat demogràfic sobre la gestió dels fons ocupacionals que vàrem tenir el novembre de l'any 2000, efectivament, aquest Parlament, a través de les resolucions que es varen aprovar, reconeixia que hi havia determinades irregularitats que s'havien produït –de caràcter administratiu– i que calia resoldre, i es van resoldre. I s'aprovava amb aquestes resolucions la presa de mesures correctores, i es van prendre aquestes mesures correctores. I, a més a més, en aquell debat s'apuntaven mesures de futur per definir una nova etapa en el món de l'ocupació a Catalunya. I, entre aquestes mesures de futur, jo voldria dir que possiblement la més important sigui aquesta, la de l'aprovació d'una llei que permeti regular el sistema ocupacional tot creant una entitat autònoma, de caràcter públic, amb personalitat jurídica pròpia, que gestioni les polítiques actives d'ocupació a Catalunya.

I després d'aquest debat, efectivament, hi va haver l'acord de constitució d'aquesta Ponència i es va constituir. I estàvem al mes de març del 2001. I posteriorment els agents socials que abans he esmentat –els sindicats, les patronals, el Govern, els representants del món municipal– varen negociar, varen dialogar –cosa que a Catalunya passa habitualment, i per això hi ha la cultura que hi ha–, i va donar lloc a un acord important, aquell acord que abans he recordat del juny del 2001. I després d'aquest acord, efectivament, la Ponència va començar a treballar, utilitzant com a document aquest acord, però no com a document únic. Vull recordar en aquesta cambra en el dia d'avui que tant el Grup Parlamentari Socialista com el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana van presentar textos alternatius, legítimament, però que òbviament afegien una complexitat de treball a la Ponència important; textos, al nostre entendre, excessivament reglamentistes, perquè hi haurà un reglament després que desenvoluparà aquesta Llei, on es podrà entrar en detall en alguns dels elements que avui s'han parlat aquí, però que en qualsevol cas dificultava –de manera legítima, repeteixo– el treball d'aquesta Ponència.

Haurà sigut un debat llarg, més de sis mesos de treballs després de les compareixences que abans he recordat. I aquest treball llarg té un desenllaç final, que efectivament tothom el pot valorar com vulgui. Alguns poden valorar que ha sigut precipitat, el desenllaç final, però és que hi ha un moment que les negociacions han de tenir un punt final, perquè quan tot el que s'havia de debatre està debatut, cal veure quins són els aspectes en els quals hi han grans coincidències i cal deixar a un costat aquells aspectes en què no hi pot haver una coincidència total. I això és el que vam fer en el tram final d'aquesta negociació.

Però és que a més a més, després d'aquest tram final de la negociació, encara hi ha hagut un termini posterior en el qual els grups parlamentaris han pogut presentar les seves esmenes. I avui, precisament, en la votació, es comprovarà com, a través de determinades esmenes transaccionals que avui sotmetrem a votació i que estan presentades per diferents grups de la cambra, petits problemes, o alguns d'ells, a criteri dels grups parlamentaris que van presentar les esmenes, importants, queden solucionats; qüestions que poder no quedaven prou clares, com, per exemple, el que abans s'esmentava del fet que les oficines d'ocupació formin part, efectivament, del Servei d'Ocupació de Catalunya, i altres que fan referència a diferents elements que avui s'han expressat i que al nostre entendre queden perfectament solucionats i queden perfectament integrats en el cos de la Llei a través d'aquestes esmenes transaccionals que avui sotmetrem a votació.

(Pausa.)

I en el dia d'avui, per tant, senyores i senyors diputats... Ah!, per cert, senyor López Bulla, vostè ha fet una al·lusió a la meva condició de democratacristià –que evidentment li agraeixo, perquè sempre a un li agrada que li reconeixin allò que és, no?–, però en qualsevol cas vull dir-li que efectivament no tan sols vostè m'ha convençut del que m'ha dit amb relació al tema concret d'aquella esmena, que em sembla que és l'esmena número 6, que no havia quedat recollida en el text, sinó que li avanço que jo ja n'estava molt convençut, d'això, i que, efectivament, en comprovar que hi ha una errada en la no-acceptació d'aquesta esmena, els treballadors i les treballadores òbviament que formaran part d'aquest text i, per tant, ja li avanço que li votarem favorablement aquesta esmena. Però no només això, sinó que –repeteix– les esmenes transaccionals quedaran perfectament reflectides i els dubtes que s'han plantejat queden recollits.

I avui –com deia–, per tant, és un dia al nostre entendre important. Avui assistim al final d'un camí, avui assistim al final d'un camí llarg en el qual hi ha hagut de tot, hi ha hagut coses molt ben fetes i altres que s'haurien pogut fer millor, però en qualsevol cas hi ha una voluntat política de molts, de molts agents i de moltes entitats, i dels grups polítics, que a partir d'avui comencem una nova etapa. Alguns grups parlamentaris han manifestat una certa incredulitat o escepticisme. Bé, jo els l'accepto, cadascú té el tarannà que té, però en qualsevol cas els convido a participar activament en l'execució i, per tant, també en tot el que és el control de la posada en funcionament i de l'execució de tot el que queda reflectit en aquesta Llei.

Avui, per tant, és el final d'un camí i el punt de partida d'una nova etapa. Aquesta és la nostra idea i és la que ens sembla més important. També avui fem un especial exercici d'execució de la nostra capacitat d'autogovern, perquè avui, tot un seguit de competències que hem anat assolint a través de diferents traspassos, les posem també, en un marc d'integralitat, a funcionar amb un major nivell d'eficàcia.

Avui, per tant, malgrat que algú no li pugui, potser, doncs, agradar, en funció –com deia– de la conjuntura política del moment, nosaltres, la gent de Convergència i Unió, però penso que ho compartim amb moltes altres persones, especialment amb tots aquells que van signar l'acord que ha donat lloc d'una manera important a aquesta Llei, compartim que aquest és un gran pacte, aquest és un gran acord; és un gran acord nacional, català, per a l'ocupació a partir del dia d'avui. I és la resposta a una necessitat molt clara de l'economia del nostre país, perquè tots els que estem involucrats en aquest món sabem perfectament que els recursos humans, que el capital humà, que, en definitiva, en el mercat de treball, l'adequació entre la demanda i l'oferta, per tant, la lluita contra l'atur, el foment de l'ocupació, formen part d'una manera essencial de la competitivitat de la nostra economia. I això necessitava una resposta clara. I la resposta clara no pot ser cap altra que un servei públic d'ocupació, el Servei d'Ocupació de Catalunya, un servei eficaç, un servei de qualitat.

L'objecte, tots el coneixen, d'aquesta entitat, d'aquest organisme públic que avui constituïm, i també els seus principis i criteris rectors, que queden molt ben detallats en el seu article primer, i que també recordo que surten d'una manera especial d'aquell acord que els agents socials, el Govern i representants del món municipal varen signar en el seu moment. I s'hi incorporen elements molt importants al nostre entendre, com tot el tema dels drets i deures dels usuaris o tota la configuració d'un consell de direcció realment participatiu al nostre entendre.

Senyor López Bulla, és un pont de comandament, el d'aquest vaixell, que poder a vostè no li acaba d'agradar, però deixi'm dir-li una cosa: aquest vaixell que avui estem construint, que avui construïm, de fet, és un vaixell potent, és un vaixell que té una bona sala de màquines, que té un pont de comandament i un capità, perquè no hi ha vaixell que funcioni sense capità. Deixem que cadascú faci la seva feina, que el capità dirigeixi aquest vaixell i que el vaixell arribi a bon port, que ben segur que serà en benefici de tothom.

També queda clar que, el Pla general d'ocupació de Catalunya, serà el Govern qui assumirà la seva responsabilitat, i que el Pla de desenvolupament de les polítiques actives d'ocupació serà aquell pla que aprovarà el Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya i que portarà a terme a través de tots els recursos que queden especificats en el text de la Llei; per cert, recursos combinats entre tots aquells que són propis de l'Administració i aquells que provenen de la societat civil organitzada; entitats, per tant, privades i entitats públiques cooperant i col·laborant amb un mateix objectiu, que és l'objectiu de la lluita contra l'atur i del

foment de l'ocupació; integralitat en els serveis, i, al meu entendre, una cosa important que també s'introdueix com a element innovador en aquesta Llei, que és el concepte de l'avaluació: l'avaluació –al nostre entendre, important– formarà part d'una manera essencial, també, en el futur de l'execució d'aquesta Llei per tal de conèixer com i de quina manera els objectius pels quals s'estableixen totes aquestes polítiques donen el resultat que es vol quan es decideixen.

Per tant, en definitiva, un pacte social reforçat per totes les aportacions de tots i cadascun dels grups parlamentaris que en el seu moment han introduït elements, no tots òbviament els que tothom hauria volgut, però sí d'una manera important i amb un nivell de consens molt alt, no total, com ha quedat reflectit, i possiblement després en la votació també, però un nivell de consens molt alt que al meu entendre cal valorar molt i molt positivament.

Per tant, senyores i senyors diputats, en conclusió, al nostre entendre avui posem punt i final a un camí que ha estat llarg, un camí que hi ha hagut aspectes molt positius i altres millorables; que a partir d'avui iniciem una nova etapa, una etapa important de futur en l'àmbit ocupacional, una etapa que representa també un reforçament en la nostra capacitat d'autoorganització i, per tant, també d'autogovern, en el sentit que apliquem les nostres pròpies competències, i en definitiva –jo no tinc cap vergonya a dir-ho– un gran pacte nacional que permet enfocar el món de l'ocupació, la competitivitat de les nostres empreses i la capacitat d'ocupació de les treballadores i els treballadors del nostre país..., molt més important de cara al futur.

Per tot això, senyores i senyors diputats, els agraeixo –com he dit– als grups parlamentaris la seva aportació i desitjo, i ho dic sincerament, tots desitgem, que aquest sigui el punt de partida d'una nova etapa a través d'una llei que farà possible la consecució de tots aquests objectius que acabo d'explicar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. *(El Sr. López Bulla demana per parlar.)* Senyor diputat, em demana la paraula?

El Sr. López Bulla

No és per competir en coneixements de nàutica amb el senyor Millo, sinó per ajudar a la metodologia de la votació.

El president

Crec que ho tinc una mica controlat...

El Sr. López Bulla

No.

(Rialles.)

El president

La 13, la té retirada? Ha retirat la 13?

El Sr. López Bulla

Ha funcionat la telepatia, ja ho veig...

El president

Moltes gràcies.

El Sr. López Bulla

...però també li ha mancat la telepatia de pensar que retirava també la 33 en benefici de la transacció que s'ha fet últimament.

El president

La 33.

El Sr. López Bulla

Gràcies.

El president

D'acord. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

A veure, aquesta és una votació una mica complicada... *(Pausa.)* Però, primer, les esmenes tècniques, els senyors portaveus ja les coneixen i les donem per integrades en el text.

Ara votarem les del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Prego atenció especialment al portaveu d'Esquerra Republicana. Farem tres votacions d'aquestes esmenes. En la primera votarem la 25, la 29, la 61, la 62, les 63, 64, 65, 66, 67, 75, 98, 119, 120 i 124. D'acord, senyor diputat? *(Pausa.)*

Doncs votem aquestes esmenes.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

A continuació, en un altre bloc, les esmenes números 31, 33, 41, 70, 71, 82, 83, 86, 88, 107, 108, 109, 114, 115 i 126. D'acord? *(Pausa.)*

Ho posem a votació..., comença.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 67 en contra i 12 abstencions.

I a continuació, la resta de les esmenes vives del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi... *(La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez demana per parlar.)* Perdó, sí...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, senyor president; per demanar votació separada de l'esmena del PSC..., la 17 apartat a.

El president

17.a; molt bé.

Sotmetem, doncs, a votació l'esmena número 17 apartat a, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

I a continuació, la resta d'esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara votarem les esmenes d'Esquerra Republicana. Pre-go atenció al Grup Socialista i a Iniciativa per Catalunya. Farem en un bloc primer les esmenes 9, 28, 54, 55, 56, 57, 58 i 118. D'acord?

Sotmetem a votació aquest bloc d'esmenes.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 120 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes 36, 76, 91, 92, 93, 94, 97, 122, 123, 127 i 128.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 67 en contra i 53 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Ara, les del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, havent retirat la 33 i la 13, que sustenta una transaccional, el conjunt d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Sí?

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, senyor president, per demanar votació separada de l'esmena número 6 d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El president

Molt bé. Doncs ara sotmetem l'esmena número 6 del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena número 116 de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Ara, sotmetrem a votació les esmenes transaccionals, i ho farem una per una perquè estan suportades pels acords de diverses combinacions dels grups.

La primera esmena transaccional, que ve presentada per Iniciativa per Catalunya Verds, Convergència i Unió, Grup Popular i Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

La següent, presentada per Convergència i Unió, Grup Popular, Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

La tercera, presentada per Convergència i Unió, Grup Popular, Esquerra Republicana i Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

La quarta esmena transaccional ha estat presentada per tots els grups de la cambra.

Comença la votació.

Aprovada per la unanimitat.

La cinquena esmena ha estat presentada per Convergència i Unió, Grup Popular, Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, la sisena esmena transaccional, presentada per Convergència i Unió, Grup Popular i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

I la setena i última esmena transaccional, presentada per Convergència i Unió i el Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Passem ara a les votacions del text del Dictamen. Primer, farem una votació separada, a petició d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana, dels articles números 10, 11, 12, 13, 16 i 33.

Comença la votació... Perdó, parem un moment la votació.

El Sr. López Bulla

La nostra telepatia, seva i meva..., havíem quedat que dequeia la número 33.

El president

És veritat, senyor diputat. (*Veus de fons*) No, no, senyor diputat, crec que ens confonem, perquè estem votant

l'article 33, no la seva esmena 33. Veu com la telepatia funcionava?

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor president...

El president

Sí?

El Sr. Rañé i Blasco

Nosaltres, que també hem subscrit la votació separada d'aquest tema, la 33 era en funció d'un article que, fruit de la transaccional, ha passat a ser una disposició transitòria. Per tant, l'article 33 que volíem esmenar ja no existeix, i és en aquest sentit que li demanaria que fes votació de la 10, 11, 12, 13 i 16 exclusivament, sense incloure la 33, perquè aquesta ha desaparegut.

El president

Molt bé. El senyor López Bulla, amb molt de plaer, té la paraula ara en aquests moments.

El Sr. López Bulla

No, per afegir-me a les paraules del senyor Rañé.

Gràcies.

El president

Molt bé. Doncs ara, exactament, sotmetem a votació els articles números 10, 11, 12, 13 i 16.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 67 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem, també, a votació separada els articles número 3, apartat 1.d, el 7, el 17, el 18, el 19 i el 28. És així, Esquerra Republicana, eh? Sotmetem a votació aquest bloc.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 72 vots a favor, 12 en contra i 48 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text del Dictamen amb les esmenes tècniques incorporades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre els viatges institucionals dels seus membres (tram. 300-00996/06)

A continuació, farem la interpellació que correspon, que és la número 14, que tracta sobre els viatges institucionals dels seus membres i té... S'agrupen? (*Veus de fons.*) A veure, un segon, senyor diputat. Si els senyors diputats ens ho permeten, començarem ara el punt carterol de l'ordre del dia. (*Veus de fons.*) Sí, s'acumulen

el 14 i el 15. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, una de les funcions que en una democràcia parlamentària com la nostra tenen, tenim, els diferents grups de l'oposició és la de controlar l'acció del Govern, i fruit de la tasca que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens van encomanar en les darreres eleccions al Parlament, el propassat dia 4 de febrer el nostre Grup Parlamentari va presentar, d'acord amb els articles 132 i 133 del Reglament de la cambra, una pregunta en la qual demanàvem al Govern que ens digués quins havien estat els viatges que en els darrers dos anys havien fet a l'estranger els diferents membres del Govern, especificant la destinació, l'objecte del viatge, el nombre de dies fora de Catalunya, el nom i càrrec dels acompanyants i la despesa que per tots conceptes havia suposat cadascun d'aquests viatges.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La seva resposta, honorable consellera, de data 29 de maig de 2002, només diu el lloc on van anar el president de la Generalitat i la resta de membres del Govern de Catalunya en els 128 viatges a l'estranger que els diferents membres del Consell Executiu van realitzar els anys 2000 i 2001. Per tant, vostè, honorable consellera, no ha contestat la nostra pregunta, no diu ni una paraula del cost de cadascun d'aquests viatges, no especifica les raons concretes que van motivar els viatges i tampoc diu quines van ser les persones que van acompanyar els membres del Govern en cadascun d'aquests viatges. Bé, vostè només dona informació, en la seva resposta, d'un viatge en el qual, per cert, jo i quatre altres diputats d'aquesta cambra vam participar, i, a més a més, només revela en la seva resposta, curiosament, senyora consellera, la identitat dels diputats i no pas la identitat de les persones del Govern que ens van acompanyar. En tot cas, honorable consellera, precisament, aquest era l'únic viatge que no calia que ens digués qui el va acompanyar i què va fer el Govern de la Generalitat en aquest viatge, conservo encara les notes de les reunions i, de tant en tant, honorable consellera, torno a ensenyar als amics que vénen a sopar a casa les fotos que ens vam fer plegats.

Com vostè sap prou bé, el Partit Popular de Catalunya garanteix l'estabilitat i la governabilitat de Catalunya, i aprova, també, els pressupostos que vostès sols no poden aprovar, uns pressupostos que es nodreixen dels impostos que paguem els ciutadans i ciutadanes i que el seu Govern utilitza, entre d'altres coses, per anar de viatge, i nosaltres, honorable consellera, no critiquem el fet que el president de la Generalitat i tots els membres del Govern viatgin fora de Catalunya amb el lloable objectiu de promocionar el nostre país a l'estranger, afavorir els interessos dels catalans i atraure inversions per a Catalunya. No ho hem criticat mai, això, honorable consellera, que quedi prou clar. Viatgin, si ho creuen oportú, però, si us plau, no amaguin informació al Parlament, explíqu'ns què ha fet el

Govern de la Generalitat en cadascun d'aquests viatges; expliqui'ns, honorable consellera, què feia el secretari general de Convergència i Unió amb el conseller en cap a Cuba; expliqui'ns, honorable consellera, qui va pagar el viatge del secretari general de la Federació a Cuba; expliqui'm com és possible mantenir amb recursos públics aquesta permanent i malaltissa confusió entre Govern i partit, honorable consellera, i expliqui'm, senyora consellera, si no hi ha res a amagar, per què el seu Govern ha optat per una pràctica tan poc democràtica i políticament reprovable com és ocultar informació al Parlament sobre els viatges del Govern a l'estranger.

Els grups de l'oposició –també el nostre–, tenim no només el dret, senyora consellera, sinó també l'obligació, de controlar si els recursos dels ciutadans s'utilitzen adequadament. I això és el que hem tractat de fer amb aquesta pregunta que el seu Govern no ha volgut contestar.

Fa uns dies, vostè deia en un mitjà de comunicació, en una entrevista, que van recollir a bastament tots els mitjans de comunicació, que si el Partit Popular de Catalunya continuava en aquesta línia de controlar l'acció del Govern de la Generalitat, el seu Grup Parlamentari a Madrid preguntaria al Govern central pels seus assessors i pels viatges a l'estranger dels diferents ministres.

I li he de dir que aquestes declaracions seves, amb un cert to d'amenaça, a més a més de desafortunades, honorable consellera, són una mica de pati de col·legi, si em permet la comparació.

Si el seu Grup Parlamentari al Congrés considera o creu que ha de preguntar sobre els objectius dels viatges a l'estranger dels ministres del Govern d'Espanya, que ho faci. On és el problema? Nosaltres, honorable consellera, no som com els socialistes que critiquen el que ells mateixos fan on governen. Encara que potser tenen raó, aquells que creuen i que diuen que socialistes i nacionalistes són la mateixa cosa, i que no existeix cap mena de diferència quant al tarannà d'uns i d'altres.

Fa sis mesos, senyors i senyores diputats, el nostre Grup a l'Ajuntament de Barcelona va preguntar, també, sobre els viatges a l'estranger dels diferents regidors de l'equip de Govern, i encara, avui, sis mesos després, encara estem esperant la seva resposta.

Honorable consellera, el meu Grup vol, a través d'aquesta interpellació, donar-li una segona oportunitat; donar-li una segona oportunitat perquè el seu Govern demostrï als catalans que vostès no tenen res a ocultar. Una segona oportunitat per demostrar que vostès tenen molta més cultura democràtica que aquells que avui governen a l'Ajuntament de Barcelona, i que també amaguen aquesta informació als ciutadans. Avui mateix, en acabar aquesta interpellació, el nostre Grup Parlamentari, senyora consellera, presentarà aquestes cinc-cents seixanta-dues preguntes escrites, perquè el Govern compleixi amb la seva obligació i actuï amb la transparència que els catalans esperen del Govern de la Generalitat.

Espero, honorable consellera, que vostè i el seu Govern, estiguin a l'altura que els ciutadans de Catalunya mereixen.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per al quinèzè punt de l'ordre del dia, ja que els hem acumulat, l'il·lustre diputat senyor Ridao.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu captament en matèria de relacions institucionals i de projecció de la institució (tram. 300-00234/06)

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, ja que parlem de democràcia, jo també volia començar deixant dit per endavant que la democràcia és un sistema que es construeix i que es justifica sobre la base d'un sistema polític que ha de ser sempre just, igualitari, i que ens indica, com a regla, diguem, d'or, decisòria, quina és entre totes les alternatives polítiques, la desitjada, la socialment més preferida i, per tant, el joc de les majories i minories.

Però que aquest principi democràtic que tots acceptem i, per tant, segurament, tots coincidirem amb ell, presuposa, en bona mesura, una aspiració ètica i estètica concreta, en la manera de fer lleis, en la manera de governar, de prendre decisions polítiques, de la majoria, i que sempre ha d'estar subjecta, com els deia abans, també, al control polític d'aquesta cambra. I el control polític d'aquesta cambra no és únicament un control estricte de legalitat, és un control polític, també, de caràcter estètic i ètic, en molts casos, i, per tant, aquesta és una interpellació que vol versar sobre diferents aspectes que l'honorable consellera sap que preocupen i motiven el nostre Grup Parlamentari des de fa molt temps, i que té molt a veure amb els pressupòsits ètics en l'actuació política, sobretot a partir d'un fenomen, que és una constant i que, a més a més, és creixent, en l'actuació del Govern de la Generalitat, com és la confusió interessada entre partit i Govern, i, en definitiva, la instrumentació partidista de les institucions i dels recursos públics.

I, per tant, jo li volia parlar, no únicament de la projecció exterior de la Generalitat, que és un tema que ja s'ha tractat fa un moment, sinó que jo voldria parlar en aquesta interpellació de diferents aspectes que s'inscriuen en la necessitat de regenerar la democràcia, que s'inscriuen, també, en aquest moment polític concret, amb una vocació, per part nostra, preventiva, de cara a la imminència del pròxim cicle electoral, en què aquest tipus de pràctiques normalment s'acostumen a anar accentuant.

Miri, avui deia un mitjà de comunicació que el nostre Grup Parlamentari volia preguntar sobre el viatge del senyor Duran i Lleida a Cuba, i no és cert –i no és cert. I ho hem dit a aquest mitjà en aquests termes, ni li ho vull demanar; d'altra banda, li ho ha demanat el senyor Sirera. Jo, del que vull parlar –i d'altra banda no qüestionem, per cert, la projecció i la notorietat exterior del Govern de la Generalitat, per descomptat–, jo del que

vull parlar és d'un altre fet: d'aquest fet com a símptoma. És a dir, el darrer viatge d'una delegació oficial de la Generalitat a Cuba ha posat novament de relleu, podem dir, el tracte i la dimensió preferent que el Govern dóna a una persona, que vostè coneix perfectament, el senyor Duran i Lleida, exconseller, exmembre d'aquest Govern, i que sembla com si el protocol «ocult», entre cometes, de la Federació Convergència i Unió, li hagi reservat un lloc propi d'un membre de Govern, que no n'és. Sembla una mena de premi de consolació, després de no haver estat nomenat el candidat de la Federació a la presidència de la Generalitat.

I un exemple molt clar és el tema del viatge a Cuba, que encara que hi hagués anat abans o finalment, sigui Unió que hagi pagat o no, a mi em sembla que no és maco, ni és estètic, ni és ètic. I li volia parlar d'altres casos. I vostè recordarà la polèmica del viatge del president de la Generalitat, el desembre de l'any 87, a Xile, a l'Argentina i a l'Uruguai, acompanyat per diferents membres de la seva família. Al final hi va haver una confusió entre els motius polítics i els motius professionals. La presència de representants a l'Icaen, la presència, també, de determinades persones vinculades, per amistat i per parentiu, als membres de la delegació...

Jo crec que hem d'acotar i hem de posar ordre en tot aquest tema dels viatges i, per tant, ja li anticipo que, a banda de la informació que faciliti vostè al senyor Sirera, nosaltres en la Moció subsegüent a aquesta interpellació volíem fixar alguns criteris i el règim per disciplinar aquest tipus de viatges.

En segon lloc, senyor Duran i Lleida, vicepresident del Consorci de l'Institut Europeu de la Mediterrània. Miri, vostè sap com a jurista que un consorci no deixa de ser la institucionalització d'un acord entre administracions públiques. És una forma de relació interadministrativa, i així ho diu la Llei 30/1992 del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, que, amb aquest nom tan llarg, en definitiva, el que ve a dir la Llei, de forma molt clara, és que un consorci no és com una empresa pública que està disciplinada per la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana, ni és un ens autònom que permetria la presència. Miri, la prova és que l'Estat designa com a representants i com a vocals –i l'Ajuntament de Barcelona representants exclusivament institucionals... La Generalitat hi designa, a banda del senyor Duran i Lleida, tres secretaris generals de diferents departaments, l'Estat hi designa un ministre i dos secretaris d'Estat, i l'Ajuntament, el seu alcalde i dos altres regidors de l'equip de govern. I, per tant, jo no dic en cap cas que sigui il·legal, no, no, dic que no és estètic, i que, a més a més, no és, en definitiva, lògic que sigui així, com de la mateixa forma que vostè convindrà amb mi que tampoc s'entén com diferents jornades, seminaris de diferent contingut i amb intervencions institucionals d'altres que no ho són, hagin estat closes pel senyor Duran i Lleida. Per exemple, les jornades de Pasqua del Patronat Català Pro Europa. Jo tinc aquí el programa, i la cloenda va a càrrec, en aquest cas, de l'excel·lentíssim senyor Josep Antoni Duran i Lleida. Bé, un fet bastant insòlit, com insòlit em sembla, senyora consellera, que unes jornades sobre empresa i responsabilitat social, patrocinades i or-

ganitzades per dos departaments de la Generalitat, després d'una obertura a càrrec del president del Parlament –cosa que em sembla lògica–, finalment, la cloenda vagi a càrrec del senyor Josep Antoni Duran i Lleida, en tant que diputat al Parlament?, o en tant que què?

Bé, miri, aquest és un cas. L'altre cas és la utilització de dependències de la Generalitat per a usos no oficials. Miri: ja sap que ha transcendit –no hi vull insistir– que, ara, fins i tot s'hi celebren casaments, en el Palau de la Generalitat, no?, però no hi vull entrar. Jo crec que és un fet discutible que, a més, no es reproduirà, i no ho dic tant pel ritus exacte que s'hagi realitzat, si és el catòlic o si és el jueu, m'és indiferent, lògicament, sinó que em sembla que no és lògic i no és normal, eh? I a més és una polèmica que, segurament, el secretari general de la Presidència l'informarà oportunament, perquè ha donat bon compte d'aquest fet en un mitjà de comunicació.

Miri, el dia de Tots Sants de l'any 2001 hi va haver una inusual roda de premsa també a Palau –ja no un casament–, una roda de premsa entre el conseller d'Universitats i el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid, per explicar, no la posició del Govern de la Generalitat, no: el vot favorable del Grup Parlamentari de CiU a Madrid a la Llei d'universitats, i ho va fer al Palau de la Generalitat, no al passeig de Gràcia, la qual cosa em sembla totalment lògica i legítima. D'altra banda, tampoc no entenc la confusió entre partit i Govern. Si cal explicar el posicionament públic de la Generalitat, que ho faci el conseller. Si cal explicar quin és el posicionament del seu Grup Parlamentari, que ho faci el corresponent portaveu, i això és el que ha arribat a passar.

També ha arribat a passar que en dependències del Palau de la Generalitat hi ha hagut diferents trobades, en vull recordar alguna, per exemple, com la trobada amb l'Institut de l'Empresa Familiar –dit pel mateix president de la Generalitat–, per tal d'explicar el programa econòmic de Convergència i Unió. Bé, a mi em sembla, francament, que això no és lògic.

I parlant del Grup Parlamentari, a Madrid, tenim algunes coses documentades, i vostè ho sap. No deixa de ser insòlit, parlant del portaveu del Grup Parlamentari de Madrid, senyor Trias, que aquest sigui el president de la part catalana de la Comissió Bilateral de Cooperació Estat - Generalitat. De fet segueix la tradició: ho va ser el senyor Roca, després el senyor Molins. Vostè sap que aquest és un òrgan que es va constituir l'any 87, concretament, el 7 de maig del 87, integrat per consellers del Govern –vostè n'és membre, en aquests moments, d'aquest organisme– i és un òrgan que exerceix, des de la seva fundació, funcions de coordinació, funcions de cooperació, segons els casos, però que, a partir de l'any 92, a partir, concretament, de la famosa Llei de règim jurídic de les administracions públiques, esdevé, per mandat legal, un organisme reconegut amb la categoria general d'òrgan de cooperació, i, a més amés, la recent reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional li encarrega a aquest organisme la negociació dels eventuals recursos inconstitucionalitat que pugui presentar l'Estat o la Generalitat.

Vostè s'imagina que la part estatal d'aquest Comissió la presidís el portaveu del PP, senyor de Grandes, al Congrés –o no sé com es diu el portaveu al Senat del PP? A mi em sembla insòlit. Serà, en tot cas, la institució, serà el Govern, serà la Generalitat qui negociï o no, fins al punt –i acabo, per aquest torn– que hi ha hagut una situació tan grotesca com una reunió, en el seu moment, Xavier Trias - Mayor Oreja, en què el senyor Trias ofereix els Mossos d'Esquadra –els Mossos d'Esquadra, per tant, en nom del Govern– per a la lluita antiterrorista, i ho fa, en aquest cas, un portaveu parlamentari i no un conseller. I al cap d'una setmana hi va haver, efectivament, una reunió institucional, entre el conseller i el ministre, efectivament, per radicar la mateixa oferta, i això no té res a veure, per exemple, amb el que deia el senyor Trias al diari *El País*, 20 de maig del 2001, en una entrevista –i ho tinc aquí documentat–, deia, sobre el posicionament de CiU amb relació al Pla hidrològic nacional, deia: «El Gobierno de Cataluña no es el Grupo Parlamentario de CiU.» Doncs bé, no ho sembla.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats: les dues interpellacions, almenys pel seu anunciat, semblava que anaven en un mateix objectiu. La meua resposta serà, de totes maneres, dividida en el temps, perquè no ha estat exactament aquest mateix objectiu que l'anunciat deia. I començaré per la interpellació del diputat del Partit Popular, el senyor Sirera.

En primer lloc, destacar que des de l'inici de la Generalitat restaurada, amb el president Pujol com a president de la Generalitat, una de les prioritats de les polítiques del Govern ha estat la projecció exterior de Catalunya, projecció exterior entesa en el sentit de donar a conèixer el nostre país d'una manera singular, de promocionar el nostre país, des del punt de vista tant de la cultura com des del punt de vista econòmic i empresarial, i representar el nostre país des del punt de vista institucional.

Dins d'aquesta política de relacions exteriors del Govern, és clar que un element molt important són els viatges institucionals, i, en aquest sentit, el primer que també vull dir és que s'ha de destacar que aquesta política de projecció exterior és de les més ben valorades per l'opinió pública catalana, no en una enquesta, sinó en totes les que s'han fet en aquest sentit. Tant és així que al cap d'uns anys, bastants anys, altres comunitats autònomes han copiat aquesta política, perquè han vist que aquesta projecció exterior era positiva i era positiva per als interessos de la seva comunitat. Per assegurar el desenvolupament d'aquesta política hi han diferents mecanismes, i un és els viatges a l'estranger del president, del conseller en cap o dels consellers i alts càrrecs del Govern en aquells àmbits que puguin ser més profitosos per a Catalunya.

Jo he dividit la meua intervenció en tres àmbits, que són els més destacats: l'àmbit cultural, l'àmbit econòmic o empresarial i l'àmbit polític o institucional. Catalunya ha estat capdavantera i innovadora a l'hora de bastir un model de projecció exterior que inclou, per descomptat, no només els viatges a l'estranger, sinó els viatges arreu de l'Estat espanyol. Avui totes les comunitats, com li he dit, duen a terme accions a l'exterior. Evidentment, el dinamisme exterior de l'economia i de la societat catalana fa que l'actuació exterior del Govern de la Generalitat sigui especialment intensa o hagi estat especialment intensa, i seguirà sent especialment intensa.

En l'àmbit cultural, els viatges institucionals per part de les primeres autoritats del Govern són un instrument que permet projectar la nostra cultura arreu. És per això que als viatges oficials del president, o del conseller en cap o del conseller de Cultura, en aquest cas, s'organitzen activitats de caire cultural –exposicions, concerts o altres manifestacions. En moltes ocasions ha estat un mecanisme que ha facilitat l'entrada de creadors catalans en altres circuits culturals. Si volem fer que les diverses manifestacions de la cultura catalana siguin conegudes arreu, és indispensable participar en aquests fòrums, fires o qualsevol altre esdeveniment que ens doni aquesta oportunitat.

Senyor Sirera, vostè diu que en les preguntes que vostè va fer el 4 de febrer se li ha contestat amb certa opacitat o amb poca transparència. Bé, aquí estan les preguntes contestades, i s'ha contestat al lloc on s'anava, s'ha contestat a la motivació, qui era el responsable –qui era el responsable– del viatge i no se li ha contestat al cost de cada viatge, però, escolti, el cost de cada viatge està dintre una partida pressupostària que és aprovada anualment per aquest Parlament i que al costat dels dos milions i mig de pessetes de pressupost de la Generalitat de Catalunya, aquest cost és mínim –mínim–, i, a més a més, jo entenc que no és el motiu de la discussió, de la interpellació. Penso que és molt més important, i vostè ho ha dit, que el Govern català ha de projectar-se cap enfora i que aquesta projecció ha estat positiva.

Parlant de l'àmbit cultural, per exemple, l'any 2001 es va celebrar l'Any Europeu de les Llengües a Suècia, un esdeveniment que havia de comptar amb l'assistència de representants del Govern català. També aquell any es va visitar Porto com a Capital Europea de la Cultura i es van establir reunions amb diverses personalitats del món de la cultura portuguesa. També es participa en esdeveniments relacionats amb el món de l'esport, i s'aprofiten els desplaçaments per realitzar entrevistes amb representants del món de l'esport o de l'olimpisme internacional i per donar suport a participants catalans en les diverses competicions, com es va fer a Sidney l'any 2000 o a Lausana. Els representants del Govern són convidats a participar en actes del món de les indústries culturals, com són les fires de llibres a Frankfurt, a Torí, o mostres i festivals de cinema. Tot això jo li ho vaig contestar en les meves respostes, i li'n posava, com li he dit, el motiu i el responsable, quin era el motiu del viatge i el responsable del viatge.

En l'àmbit econòmic i comercial, els viatges de les primeres autoritats del Govern tenen ple sentit i contingut si es fan acompanyats d'una delegació de caire empresarial. La presència de les primeres autoritats catalanes a un altre país és una ocasió que permet i facilita a les empreses catalanes entrar en contacte amb altres administracions i empreses estrangeres. Per això, sembla essencial i beneficiós per al comerç i la indústria catalans que en determinats viatges hi participin delegacions empresarials. Convé analitzar la internacionalització de l'economia catalana com un resultat que han assolit les nostres empreses, però comptant amb el suport actiu del Govern a través d'instruments com el Copca, Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, o el Cidem.

Els desplaçaments realitzats en l'àmbit del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme responen a la necessària projecció internacional de Catalunya en una economia cada cop més globalitzada. Signifiquen, també, la continuació d'una política de projecció exterior, liderada des de fa ja molts anys pel mateix president de la Generalitat, que ha tingut excel·lents resultats per a la promoció de l'economia del país.

Des de la perspectiva econòmica, cal recordar que en l'àmbit del comerç internacional Catalunya ha aconseguit assolir una xifra de més de 33.000 milions d'euros en concepte d'exportacions l'any 2000. S'ha de tenir en compte que Catalunya ha tingut un salt espectacular en la internacionalització de les seves empreses, i actualment n'hi han 17.000 que exporten, amb una previsió que augmentin fins a 20.000 en els propers anys. Aquestes exportacions es destinen en un 71% als països de la Unió Europea. A grans trets, la resta d'exportacions es destinen en un 10% a Amèrica del Nord i a Amèrica del Sud, en un 3,4 a l'Àfrica i en un 5,6 a l'Àsia.

Des del punt de vista de la inversió estrangera, Catalunya s'ha convertit en els darrers anys en un important focus d'atracció d'inversions estrangeres. Hi han més de 2.600 empreses instal·lades al nostre país. És lògic que hi hagi, des de fa molts anys, una política molt activa de captació d'inversió estrangera. Tant és així que hi han tres oficines del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial, el Cidem, a Tòquio, Nova York i Düsseldorf.

Des del punt de vista de promoció de Catalunya com a destinació turística, Catalunya compta amb set centres de promoció turística a Europa i participa a les fires més importants que se celebren a Londres, Berlín, Milà i Moscou.

Des de la seva creació, des de la creació del Copca, s'han impulsat 1.200 missions comercials, i compta amb 36 centres de promoció de negocis en diferents punts del món.

En l'àmbit polític, a més dels viatges amb interès comercial i cultural, representants del Govern de la Generalitat participen periòdicament en fòrums, en congressos, en reunions de caire més polític i institucional.

És a dir, senyor Sirera, el motiu de la seva interpellació, demanant una resposta més acurada, segons vostè, dels

viatges institucionals del Govern..., en la meua resposta li he dit i li diré que, per nosaltres, els viatges institucionals són una part important per a la projecció exterior de Catalunya i que la seguirem fent, i que, a més a més, entenem que aquesta part important de la projecció exterior de Catalunya, doncs, requereix explicacions pel control que el Parlament realitza, però que aquestes explicacions, en funció del que ja li hem contestat fins ara, ens semblen suficients. Vostè ha fet un comentari sobre el viatge del conseller en cap a Cuba i sobre la delegació en la qual hi havia el senyor Duran i Lleida. Miri, el senyor Duran i Lleida va anar a Cuba convidat pel Casal Català, i el senyor Duran i Lleida va participar en alguns actes, no en tots, convidat pel conseller en cap per la seva trajectòria, pel seu bagatge...

La vicepresidenta segona

Porta els deu minuts que vostè em demanava.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Molt bé, perfecte. Per tant, en principi, no hem de donar cap explicació. El senyor Duran és ben lliure d'anar-hi, i, a més a més, si se'l convida aprofitant la invitació i el propòsit del conseller en cap de visitar Cuba, ens sembla normal i ens sembla correcte que, si se'l convida per la seva trajectòria i pel seu coneixement del país, doncs, que hi pugui anar, i, a més a més, seria del tot il·lògic que no assistís en aquells actes, convidat pel mateix conseller en cap.

Passant a la interpellació del senyor Ridao, el senyor Ridao entra, jo diria que exclusivament, en aquesta manera de fer d'intentar embolicar la troca, d'intentar barrejar o fer veure que barregem la institució amb la política.

Miri, senyor Ridao, respecte al viatge del senyor Duran ja he contestat i, a més, no haig de contestar res més: no va ser convidat per la delegació catalana, qui va pagar el seu viatge no té per què contestar-ho la consellera de Governació i el motiu del seu viatge va ser la invitació per part del Casal Català a l'Havana.

Vostè parla d'altres viatges, vostè parla de diferents organismes de la Generalitat creats a través del Govern de la Generalitat, en els quals s'anomena persones que no formen part del Govern, i vostè mateix ha dit que això no va en contra de la legalitat vigent, sinó que és possible fer-ho, i nosaltres considerem que ha de ser així. Miri, el primer exemple va ser en la Comissió Mixta de Transferències, en què el senyor Miquel Roca, sense ser ni diputat d'aquesta cambra ni membre del Govern de la Generalitat, va presidir la Comissió Mixta de Transferències durant molts anys; després la va presidir el senyor Duran i Lleida quan no era membre del Govern, i ara la presideixo jo com a membre del Govern, però és que és possible fer-ho, i és en funció de les necessitats o de la capacitat que té el Govern que decideix en un moment o en un altre qui ha de presidir una o altra comissió. Aquest exemple l'hi poso perquè el mateix és per a la Comissió Bilateral Estat - Generalitat: la presideix el senyor Xavier Trias, la pot presidir, entre altres coses, pel seu bagatge, per la seva experi-

ència, pels seus coneixements, pels seus contactes a Madrid. Per tant, no hi ha res a dir en contra d'això. Vostè diu: «És una qüestió d'estètica.» Bé, pot ser una qüestió d'estètica seva, no una qüestió d'estètica nostra, que entenem que hem de buscar la persona més idònia per presidir aquelles comissions o aquells consorcis que puguin ser millor per al Govern de la Generalitat.

I parlant de consorcis, doncs, el mateix: el consorci de l'Institut de la Mediterrània va ser creat ara fa dos mesos com a conseqüència d'un article aprovat per la Llei de pressupostos, en la qual perdia el seu caràcter d'institut autònom i passava a ser un consorci, un consorci del qual formen part, convidats pel Govern de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri d'Assumptes Exteriors. És el Govern el que decideix, d'acord amb el contingut dels Estatuts del consorci, qui n'ha de formar part i qui n'ha de ser el tercer vicepresident. Si el Govern considera que el tercer vicepresident ha de ser el senyor Duran i Lleida, escolti, governem. El dia que vostès governin nomenin qui vulguin. Mentre governem nosaltres nomenem aquella persona que considerem que, pel seu bagatge, per la seva trajectòria, pels seus coneixements o pel que sigui, però sempre pensant en benefici de la institució..., nomenem o proposem el nomenament d'aquella persona.

Vostè parla de cloendes, de clausures, de... Escolti, jo tinc aquí una resposta molt clara d'una de molt concreta. Aquesta que vostè diu d'«empresa i responsabilitat social». Bé, jo tinc altres informacions: no va ser organitzat per dos departaments de la Generalitat, va ser organitzat per l'Abat Oliva i per una fundació que, lògicament, com a fundació, està tutelada pel Departament de Justícia, però no per dos departaments. Si la clausura o la inaugura el senyor Duran i Lleida, escolti, és que no hi he d'entrar, jo, en aquest tema, és una clausura d'unes jornades organitzades per unes entitats privades.

Vostè parla de l'ús indegut dels locals o de les institucions del Govern de la Generalitat. Miri, jo crec, primer, que si entrem en aquest capítol, doncs, hi ha una certa barreja. A vegades, les coses es diuen només mirant el que es té al davant i no es mira un a si mateix. No ho sé, jo he vist per la televisió, i potser m'equivoco, que, a vegades, el Comitè Executiu del seu partit s'ha reunit en aquest Parlament. Jo no sé si vostès han demanat permís o no han demanat permís, però s'han reunit en aquest Parlament, i no hem dit mai re. Doncs no acabo d'entendre, doncs, buscar aquesta manera d'intentar erosionar l'oponent polític posant exemples que potser no són com surten en els mitjans de comunicació. Jo no dic que vostè no preguntí, jo dic que preguntí després d'haver-se informat si realment va anar d'aquella manera o no hi va anar.

I, res més, repetir que la preocupació que vostès tenen pels viatges potser va més enllà, i no és pels viatges, sinó per la projecció exterior de Catalunya i perquè aquesta projecció ha estat positiva durant aquests vint-i-dos anys de govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, en primer lloc, té la paraula l'il·lustre diputat el senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, nosaltres ja li ho hem dit en la nostra primera intervenció, però crec que, per si no li ha quedat prou clar, li ho tornarem a repetir: el nostre Grup no s'oposa, en absolut, al fet que el Govern de la Generalitat viatgi a l'estranger i tracti, d'alguna manera, de promocionar els interessos de Catalunya fora de les nostres fronteres. Ara bé, és bo que el Govern de la Generalitat viatgi sempre que pugui després justificar, honorable consellera, davant del poble de Catalunya, quins han estat els motius dels viatges concrets, quin ha estat el cost concret de cadascun d'aquests viatges i també quines han estat les persones que han acompanyat els membres del Govern en cadascun d'aquests viatges.

Ja li he dit abans que nosaltres avui presentarem 562 preguntes concretes per tal que vostè pugui contestar de debò a les preguntes que nosaltres fem. Vostè ha dit abans, a la resposta, que el Govern havia contestat a la pregunta que li ha fet el Grup Popular. Miri, vostè no ha contestat, en absolut, quant ha costat concretament cadascun dels viatges i quines persones acompanyaven els membres del Govern. Òbviament, tots els grups d'aquesta cambra podem anar a la liquidació del pressupost i podem veure quina és la quantitat total que el Govern ha gastat en aquests viatges, senyora consellera, però és que nosaltres li fem una pregunta molt concreta: volem que vostè digui aquí quant ha costat als ciutadans de Catalunya el viatge del conseller en cap a Cuba. Jo estic absolutament convençut que vostè quan surti a contestar aquesta segona intervenció podrà dir-nos en concret quant ha costat aquesta festa.

Diu vostè que el Casal Català a Cuba –que, per cert, senyora consellera, rep subvencions del seu Govern– va convidar el senyor Duran a Cuba, coincidint, curiosament, amb el viatge del conseller en cap a aquesta illa, i que, com vostè també ha dit, el conseller en cap va aprofitar l'avinentesa per convidar Duran a alguns d'aquests actes institucionals. Miri, jo crec que es torna a veure, en aquest cas, la confusió interessada entre Govern i partit que vostès porten practicant al llarg dels darrers vint-i-tres anys.

Aquest Parlament, senyora consellera, i, per tant, també, els ciutadans de Catalunya, als quals cadascun de nosaltres representem, no es mereixen, no mereixem, la resposta que el seu Govern ens ha donat. Expliqui'ns, honorable consellera, quan acabi de..., expliqui'ns, honorable consellera, quines són les raons, quina és la necessitat que va motivar que el conseller en cap l'acompanyessin catorze persones en aquest viatge a Cuba: dos persones de protocol, dos de premsa, el senyor Llimona, la seva secretària, una persona del Departament de Sanitat, tres del Copca, l'escorta, una persona de l'agència de viatges, el fotògraf de la Generalitat i el responsable de relacions institucionals del seu Departament. Tota una cort, honorable consellera, per al rei Artur.

En tot cas, senyora consellera, no tingui por, no tingui por d'explicar la veritat al poble de Catalunya, faci, de veritat, una decidida aposta per la transparència. Li ho dic –li ho dic–, de debò, en bon to, perquè, si vostè no fa aquesta aposta per la transparència, ningú no podrà dir als ciutadans de Catalunya que el senyor Mas no va anar a Anglaterra a estudiar anglès, als Estats Units a veure un partit de bàsquet i a Cuba de vacances.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula el senyor Joan Ridaó per a la rèplica.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Miri, en primer lloc, pel que fa a la projecció exterior, consellera, totalment d'acord en la necessitat de la projecció, que hi hagi delegacions d'empresaris, en la captació d'inversions exteriors. Jo crec que del que estem parlant és d'una altra cosa, és de l'opacitat i del descontrol total d'aquest tema dels viatges i de la necessitat de disciplinar-ho, i, per tant, del fet que quedi molt clar quines són les persones que realitzen tasques de suport tècnic de protocol i administratiu, perquè aquesta és la terminologia que vostès utilitzen; quines són les activitats alienes al propòsit del viatge que es poden realitzar; quin és el règim, també, de presència, per exemple, dels mitjans de comunicació, de les persones unides amb vincle de parentiu, de la resta d'amistats, per exemple els representants del món social, econòmic, etcètera, i d'això és del que volem parlar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En segon lloc, jo ja he parlat de relacions institucionals clarament, perquè, de fet, així està anomenada la interpellació, i és una manera d'acomodar en un àmbit del Govern en concret el supòsit que jo he esmentat com a confusió interessada entre partit i Govern. Jo no embolico la troca, jo crec que els qui emboliquen la troca són vostès. Em posa vostè com a exemple que la Jornada sobre Empresa i Responsabilitat Social l'ha organitzat la Fundació Abat Oliba, i això no és veritat. Aquí hi ha un anunci en un mitjà de comunicació, i posa: «Organitzen: Generalitat de Catalunya...» I, a més a més, posa: «Collabora...» un altre departament. Sap quins són els dos departaments que col·laboren i organitzen aquesta Jornada, curiosament? Justícia i Treball. Oi que m'entén? Bé. Per tant, qui embolico la troca, aquí? Qui amaga o qui oculta, o qui diu mitges veritats? Miri, queda clar que qui no té sentit de l'estètica són vostès, però, fins i tot, podríem parlar d'arguments de legalitat, i al tema del consorci jo la remeto al dictamen fet pel lletrat, que va ser examinat per la Comissió de l'Estatut dels Diputats d'aquest Parlament i on parla clarament, i no vull insistir-hi, sobre la naturalesa jurídica d'aquest tipus d'organismes, i, per tant, miri, deixem-ho córrer.

I vostè em parlava de la Comissió Mixta de Traspassos, que en el passat estava presidida pel senyor Roca. Miri, jo crec que no hi ha arguments de cap mena que justi-

finiqui que un portaveu parlamentari, per tant, un representant partidari polític, assumeixi la representació i la presidència d'un organisme institucional. Com ho pot justificar, això? Dient que vostès governen i, per tant, manen i fan el que volen? Mirin si manen i fan el que volen que fa molt poc vam saber que el document de l'autogovern que Convergència i Unió ha presentat a aquesta cambra l'ha pagat el Govern i l'hem pagat tots els contribuents. Què hem de fer, ara, la resta de grups parlamentaris? Hem de demanar que vostè ens rescabali també per la feina i les hores que hi hem esmerçat? Hem de demanar que ens ho tornin, això, per donar-ho a les germanetes descalces o bé a una ONG? És a dir, vostès van designar un equip tècnic, segons vostès diuen en una resposta parlamentària, seguint criteris d'especialitat i de pluralisme, integrat per catedràtics i professors universitaris de la Central, de l'Autònoma i de la Pompeu Fabra, que han fet l'informe de l'autogovern que vostès han presentat aquí i, a més a més, han cobrat, i vostès ho diuen en una resposta. Això no m'ho negarà, perquè la tinc aquí a l'escó, la hi puc ensenyar, i, a més a més, han retribuit des de 300.000 pessetes fins a 1.875.000 pessetes en aquest informe. Doncs, escolti'm, què hem de fer? Hem de demanar que vostès ens rescabalin pel que ens ha costat també a la resta de grups polítics d'aquesta cambra fer el nostre propi informe i la nostra pròpia aportació a la Comissió d'Autogovern? Home!, doncs, qui embolico la troca? *(Veus de fons.)* No, no, escolti'm, això ho tinc documentat, no m'ho pot controvertir, vostè, a part que no és el senyor Camp qui m'ha de contradir, sinó l'honorable consellera.

Miri, parlant d'instrumentalització de recursos públics, vostè sap que hi ha un tema que n'hem parlat en més d'una ocasió, que és el tema dels treballs, projectes, amb vista a promoure iniciatives legislatives al Congrés i al Senat espanyol. Vostè sap que és tradició que els diferents departaments del Govern informen de totes les tramitacions legislatives, encara que vostè m'ho va negar ara recentment en una resposta. No cal que li ensenyi les memòries dels diferents departaments que diuen que vostès fan les esmenes al Grup Parlamentari a Madrid. Jo, el que demano... *(Veus de fons.)* Sí, sí, i proposicions no de llei i..., no, no, jo el que demano és una cosa tan legítima que, a més, té manat aquest Parlament –té manat aquest Parlament– en una resolució, que és la 495/6, de 9 d'abril de 2001, que vostès han incomplert, que és que ens facin arribar a tots els diputats electes en les circumscripcions catalanes, i senadors també, la feina, el producte de la reflexió, el treball, que fan els diferents àmbits del Govern. Miri, l'última vegada que un membre del Govern va dir que farien una modificació d'un text legal estatal va ser el conseller de Justícia que va dir: «Farem la reforma de la Llei del menor i l'enviarem al Grup Parlamentari català a Madrid.» Ah, doncs, molt bé. I, per tant, qui instrumentalitza i després qui diu públicament que fa feina en favor i en interès de Catalunya a Madrid? El Grup Parlamentari català. Qui ho fa, això? Ho fa el Govern. I qui ho paga? Ho paguem tots.

I, finalment, el tema de les enquestes, el tema de les enquestes i el tema de la publicitat, i no tinc temps, senyora consellera, s'ha salvat, no tinc temps, però, com

és un tema recurrent i clàssic... (*Veus de fons.*) No, d'haver-ne de parlar, senyor Casas, ja sé que té molts instruments i moltes argücies, la consellera, si vol contestar o no, però el tema enquestes i el tema publicitat institucional és un tema preocupant, i és un tema tan preocupant que hi ha enquestes que no existeixen, hi ha enquestes amb intenció de vot que vostès realitzen que ningú no veu. L'última, encara que vostès ara diuen que no ha existit mai, és una enquesta sobre la Llei de partits en què es determina quin és el criteri i capteniment dels votants de la federació Convergència i Unió, que a vostès els ha servit per acabar fixant la seva posició favorable a aquesta Llei, i això ha sortit del Govern en una enquesta pública. Jo li puc ensenyar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...fins a dues –acabo, senyor president– fins a dues enquestes que no han estat vinculades al Registre Públic d'Enquestes i Estudis d'Opinió, que existeix creat reglamentàriament per part del Govern, i que vostès realitzen, encarreguen i paguem tots i que ningú no veu, només vostès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Torn de rèplica, l'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Sirera, faci, ja ha dit que les ha fet, les 562 preguntes, i nosaltres contestarem en la mesura del que considerem que s'hagi de contestar, i amb això no amaguem informació al poble de Catalunya, i vostè ho sap.

En la resposta de 4 de febrer li hem dit que durant l'any 2000 i 2001 el Govern català va fer 128 viatges, i, a més, un per un, se li diu, se li justifica, se li'n diuen els motius i quin n'és el responsable, i la durada del viatge. Bé, vostè vol saber quants acompanyants, qui són, noms i cognoms. Escolti, no ho sé, jo crec que és una exageració arribar a aquest extrem. I, després, el cost. Escolti, no enganyem: el cost és el que tenim possibilitats de gastar dins de cada pressupost, i no ens passem d'aquí –i no ens passem d'aquí. Llavors, si la informació que vostè vol és puntual de cada viatge, doncs, serà difícil, i, per tant, jo no li n'envio la liquidació, però sí entengui que si cada partida pressupostària de cada departament li és suficient, doncs, la hi donaré perquè vostè no l'hagi d'anar a buscar.

Tornem al viatge del senyor Duran a Cuba. Escolti, no és una coincidència casual, no, és que era lògica. Si el conseller en cap decideix anar amb una delegació a Cuba per a un viatge institucional, i amb motiu d'aquest

viatge el Casal Català convida el senyor Duran, perquè el coneix, escolti, és que no és cap coincidència, és que és volguda –és volguda–, i, per tant, és que no hem d'amagar res. A més, vostè sap més que nosaltres quants acompanyants té. No cal que jo li ho digui, si vostè ho sap, deu tenir altres sistemes per saber-ho, no cal. Jo no sé si el van acompanyar deu, dotze o catorze, és que no ho sé. D'acord, vostè ho sap. Per tant, si vostè ho sap, no sé a què vénen les 562 preguntes, que, probablement, té més informació que jo per contestar-les. Escolti, el conseller en cap encapçalava una missió, i allà el que es va fer és, d'una banda, crear un lectorat de llengua catalana a l'Institut de Literatura i Lingüística de l'Havana, que dependrà de l'Institut Ramon Llull; es va signar un conveni pel qual la Generalitat col·laborarà en la rehabilitació d'una casa colonial del segle XVII; es van realitzar diverses activitats culturals, com un homenatge a Xavier Montsalvatge; es van signar dos convenis sanitaris pels quals la Generalitat farà donació d'una sèrie d'eines, d'estrils, importants per a les emergències prehospitalàries i el tema d'urgències; el conseller en cap es va entrevistar amb dos vicepresidents, amb el ministre de relacions exteriors, etcètera, etcètera.

Escolti, doncs, miri, el Govern català seguirà fent viatges, seguirà anant acompanyat d'aquelles persones que consideri necessàries perquè la projecció exterior de Catalunya sigui possible i sigui positiva, i vostès seguiran fent preguntes sobre les quals nosaltres contestarem en la mesura de les nostres possibilitats, però defensant sempre que l'important és la projecció exterior i que des de fa vint-i-dos anys ho fem, i que al cap de deu anys de fer-ho ho han copiat tota la resta de comunitats autònomes. Per què? Perquè han vist que això era positiu per a Catalunya, i com que per a nosaltres la prioritat és Catalunya, si una de les prioritats és la política exterior, la seguirem fent, i no amaguem dades. Li ho dic: les dades econòmiques estan al pressupost, no superen el pressupost, i són aprovades per aquest Parlament cada any des de fa vint-i-dos anys. Per tant, escolti, no sé què més vol saber ni quines preguntes més vol fer, ni què vol dient que hem de justificar-ho, perquè crec que ja està prou justificat.

Respecte al senyor Ridao, escolti, miri, opacitat, descontrol, no ho sé, no ho sé, no sé què vol dir amb tot això, ni descontrol, perquè si en el 2000 i 2001 hem fet 128 viatges i estan senyalats i amb el responsable de cada un, on està l'opacitat i on està el descontrol? Controlat ho està. Ara, si vostè el que vol és regular, intervenir, inserir... Escolti, em sembla, a mi, que tenim una excessiva regulació en totes les matèries, i que el que hauríem d'intentar és de regular i no regular, i menys el que suposa una projecció com és la projecció exterior de Catalunya a través d'aquests viatges institucionals. Ja he acabat.

Moltes gràcies. 1 de juliol de 2002

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

S'aixeca la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme, i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 300-00358/06)

El punt setzè de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya. Representa el Consell Executiu, en aquests moments, l'honorable senyor Antoni Subirà, i representa Iniciativa per Catalunya Verds, en aquests moments, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Avui pujo aquí, a la tribuna, una miqueta carregada, perquè porto a la mà el Pla d'energia a Catalunya en l'horitzó de l'any 2010, editat pel Departament d'Indústria, i també porto –tret de la pàgina web de la Generalitat– una part de l'Agenda 21 de Catalunya, que s'està elaborant, que parla precisament de com lluitar contra el canvi climàtic. I si mirem una cosa –el «totxo» del Pla d'energia a Catalunya– i les pàgines tretes del que serà l'Agenda 21, una cosa i l'altra no lliguen gaire.

Perquè el Pla que ha presentat el Govern, o que té previst de tirar endavant el Govern, continua sent un pla d'oferta i no un pla de demanda. En comptes de preguntar quins serveis energètics necessita la societat i com resoldre'ls, continua plantejant-se, genèricament, que la societat demanda energia i que aquesta energia s'ha de buscar. Aquest Pla, a més a més, el que fa és plantejar-se noves infraestructures, fonamentalment de distribució, i és un pla que es podria haver fet, doncs, uns quants anys enrere, només que algunes tecnologies no hi haurien sigut o no haurien estat tan desenvolupades, però continua sent, només, un pla d'infraestructures.

Hi ha un altre aspecte a destacar que és que, al sector del transport, que continua sent el principal consumidor d'energia a Catalunya, el 39,3%, no es plantegen mesures per canviar aquesta situació. No es diuen, per exemple, propostes com traspasar viatgers del transport privat al transport públic, i mercaderies de carretera al ferrocarril i al vaixell, etcètera.

A més a més, el que fa el Pla és constatar que el consum d'energia elèctrica continuarà creixent; de fet, en els darrers anys ha pujat al ritme del 5% anual, una

quantitat superior, fins i tot, al creixement del producte interior brut, i estem, per tant, en el camí de la insostenibilitat, clarament.

Una de les coses que demostra quina és la tendència, per exemple, del Departament d'Indústria, són les valoracions positives que fa el conseller quan, a finals d'any, doncs, valora positivament que ha crescut el consum, quan això no necessàriament vol dir que ha millorat ni el desenvolupament, ni el benestar, perquè hi ha una cosa que se'n diu «Factor quatre», que vol dir que es pot assolir el mateix nivell de desenvolupament o de benestar consumint una quarta part de l'energia.

En aquests moments, l'economia energètica mundial està fent una transformació important i, en canvi, el Pla energètic del Govern continua posant èmfasi en la producció de l'energia i presta molt poca atenció al potencial per a un ús més eficient de l'energia.

Hi ha països que estan fent passos molt importants en aquest sentit. Els britànics, per exemple, han introduït un nou pla fiscal per fomentar la inversió en equips d'estalvi d'energia. A la Xina, per exemple, que també estan fent una política interessant, estan produint refrigeradors d'alta eficiència, que tan sols utilitzen la meitat de l'electricitat dels models convencionals. Són exemples, en altres països, que aquí no els veiem per enlloc. Com a mínim, s'hauria de plantejar que aquí es fessin les inversions en eficiència energètica que són rendibles amb els preus actuals; un esforç –podríem dir-ne– global.

A més a més, en aquest document, el Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó del 2010, s'apunta l'objectiu d'estalviar el que representaria un 8,6% del consum final d'energia, i això, per nosaltres, és clarament insuficient, perquè l'estat actual de la tecnologia permetria assolir no un 8,6%, sinó fins a un 20% d'aquesta disminució del consum.

Un altre aspecte que en el document creiem que no demostra cap a on s'hauria d'anar, és pel que fa a les emissions de CO₂. És vergonyós com, a Catalunya, les emissions de CO₂, en els darrers anys, han crescut fins a un 50%. Fa uns anys es va fer un document en què es deia que s'havia de tendir a quedar en les emissions de CO₂ de l'any 1990, i això, evidentment, no ha passat, sinó que s'ha continuat incrementant. Espanya no està complint el Conveni de Kyoto, però Catalunya molt menys, i el Pla preveu que entre el 2000 i el 2010 hi hagi un creixement de les emissions de gasos d'efecte hivernacle entre el 50 i el 30% menys, per tant fins a arribar a incrementar un 100% de l'any 90, 1990. Un cop més, s'està contradient la part del que planteja Indústria amb el que s'està dient des de Medi Ambient, o des del Govern en general quan parlen de polítiques de sostenibilitat; no lliga gens una cosa amb l'altra.

De la mateixa forma, també es parla que les energies renovables han d'incrementar-se, però, en canvi, quan veiem el que s'està plantejant el Govern i el que diuen, per exemple, les directives europees, ens tornem a adonar que una cosa no lliga amb l'altra. A Catalunya, si es fa el Pla d'energies renovables, pot arribar a tenir un 5,4%

de l'energia que s'utilitzi, i, en canvi, des de les directives europees es diu que hauria de ser fins a un 29,4%. El Pla incompleix, per tant, les recomanacions de la Unió Europea d'una forma escandalosa.

Estem d'acord que el gas natural ha de ser el combustible de transició d'aquesta era dels combustibles fòssils cap a l'era solar i, fins i tot, l'era de l'hidrogen, que es diu que és més la del futur, però el que no volem és que vagin proliferant centrals de gas natural per tot arreu si no van acompanyades del compromís de reduir altres fonts com el carbó o l'energia nuclear. I aquí no hi és, aquest compromís, i en totes les declaracions del Govern no el veiem per enlloc.

Pel que fa a les energies renovables, la Directiva europea diu que el 2010 hi hauria d'haver..., cobrir-se fins a aquest 29,4% que deia abans en la demanda d'electricitat, hauria de ser procedent de fonts renovables. I, en canvi, el Govern no s'ho està plantejant.

Pel que fa, per exemple, a l'energia eòlica, actualment la tecnologia més desenvolupada, a Catalunya està patint un considerable retard. La situació actual amb relació a altres comunitats autònomes és que Catalunya gairebé està a la cua pel que fa a la potència instal·lada; és el pitjor exemple del que no s'hauria d'haver fet. En aquests moments, el Govern es planteja mil megawatts de potència, però hem estat perdent un temps molt preuat. Per què? Doncs perquè s'han fet malament les coses. Creiem que s'ha d'apostar fort per l'energia eòlica, però que s'ha de fer bé. Vam demanar que es retirés el Mapa fa un temps, però perquè hi havia, per exemple, centrals o parcs eòlics en parcs naturals, i això no ho volíem, però és que han trigat molt temps a tornar a plantejar un nou mapa, i, a més a més, ara que l'han plantejat, doncs també hi han determinades actuacions que han produït crispació al territori; per exemple, zones que eren punts incompatibles, en el primer Mapa, que ara resulta que són compatibles. I per què? Doncs probablement perquè des del Govern es fan servir uns criteris molt poc relacionats amb el medi ambient i amb la sostenibilitat i molt relacionats amb uns interessos econòmics i particulars d'uns quants.

Per què no es fa cas d'uns informes negatius des del Departament de Medi Ambient? Això està creant, com deia, crispació. Nosaltres volem energia eòlica, però s'ha de fer bé, i les actuacions que està fent el Govern fins ara no ho són. Vostès diuen que els interessa l'energia eòlica, però, en canvi, continuen permetent que les elèctriques facin la punyeta a alguns promotors, que a l'hora de connectar-se, de connectar els parcs a la xarxa tenen veritables dificultats, malgrat que hi ha una resolució del Parlament, però continuen tenint dificultats.

Nosaltres creiem que del que es tracta en aquests moments és de substituir els megawatts bruts per megawatts d'energies renovables, i tenim molt camí a fer i aquest Pla no és el que ho pot aconseguir. Si volem promoure les energies renovables és imprescindible que es faciliti això que dèiem de la connexió a la xarxa.

I un altre aspecte de les energies renovables que s'hi insisteix molt poc és de l'energia solar. En aquests

moments està baixant constantment el cost de les cèl·lules fotovoltaïques i, per tant, vol dir que aquesta és una energia més competitiva que altres fonts d'energia centralitzades. Hi han països que estan fent programes per posar plaques solars a les teulades –per exemple, Alemanya té un programa que es diu «Cent mil teulades solars», Itàlia en té un que es diu «Deu mil teulades solars», Estats Units «Un milió de teulades solars»...–; l'objectiu és que s'aprofitin totes les superfícies, o bona part de les superfícies, per posar-hi cèl·lules fotovoltaïques. Catalunya podria tenir, per exemple, un programa que es digués «Vint mil teulades solars», i en aquests moments, doncs, no s'estan fent polítiques agosarades, com per exemple està fent l'Ajuntament de Barcelona, gràcies a l'ordenança que han fet.

Però, amb aquesta poca fe en les energies renovables, ens trobem que el Pla, a més a més, no es proposa d'abandonar l'energia nuclear. Ja només per això creiem que aquest Pla és rebutjable, per tots els problemes que ja sabem que comporta l'energia nuclear.

I una altra de les coses que és bo de tenir en compte és la del principi de la sostenibilitat que diu que la producció d'energia elèctrica hauria de ser prop dels centres de consum. Si fos així, això ens permetria aprofitar, per exemple, l'energia primària de les centrals tèrmiques, ja siguin de gas, nuclears, a carbó, o a fuel, que en aquests moments es perd en forma de calor i que podria aprofitar-se, doncs, per a calefacció i refrigeració.

Nosaltres creiem que aquest Pla s'ha fet perquè s'havia encarregat que es fes, perquè s'ha demanat al Govern que es faci, però no perquè al darrere hi hagi una voluntat de gestionar l'energia d'una forma sostenible. Per a vostè, senyor conseller, ha estat un tràmit més, i a més a més, un tràmit que demostra la incoherència entre el discurs de preocupació per la sostenibilitat i aquesta altra estratègia..., o aquesta manca de voluntat política per traduir aquest discurs en fets reals i accions concretes. És un pla massa ambigu, amb un llistat de mesures anunciades que no es tradueix en elements quantificables que determinin les actuacions més urgents i necessàries per aconseguir ni tan sols el que Europa determina que hem de fer; ja no estic dient ni per ser més agosarats del que diu Europa, que, per una vegada, estaria bé que ho fóssim.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyora diputada, senyors diputats, abans d'entrar en els temes més essencials de la seva intervenció, deixin-me tractar, de tota manera, d'esviar algunes cortines de fum que vostè ha llançat, o boires.

Per exemple: home!, no tingui la gosadia, senyora diputada, de posar-nos Xina com a model energètic de res. És clar, Xina prou feina té per tenir energia. Però vostè sap que els plans energètics de... –per al seu desenvolupament, naturalment; ho tenen claríssim, eh?–,

però vostè sap que els plans energètics xinesos, que conec bé, no són homologables, ni de lluny, amb qualsevol plantejament que es pugui fer a Europa. Perquè els plans energètics xinesos es basen en l'extracció i la combustió de quantitats absolutament espantoses de carbó, que provocaran gravíssims problemes d'emissió de CO₂; en centrals hidràuliques que no tenen res a veure amb la hidràulica benèvola, que seria en tot cas la minihidràulica –i recordi només que el projecte d'enginyeria civil més important del segle XX, segurament, és la magnífica, extraordinària, però ecològicament desastrosa, central de les Tres Gorges, amb desplaçaments de milions de persones i pèrdua de moltes hectàrees de terrenys de cultiu–, i, naturalment, en un pla de centrals nuclears monumental. Aquest és el plantejament gros de Xina; que després resulti que maquillin el tema amb algunes operacions cosmètiques a no sé quina ciutat..., que vostè llavors això ens ho presenti com el Pla xinès d'energia..., home, és un pèl fort, és una mica fort.

També em sembla absolutament inadequat, per inexacte tècnicament, que vostè ens digui que el futur... –no sé que ens ha dit ara del futur de l'hidrogen. Escolti'm, a veure, antigament, hi havia turbines que feien anar politges que feien anar corretges que feien anar embarcats que feien anar les màquines. I després va venir l'electricitat, que no va substituir les turbines, va substituir els embarcats i les corretges. És a dir, l'electricitat és un mètode, és un vector de transmissió de l'energia i de facilitació de l'ús d'una energia primària, però l'electricitat no és una energia primària.

Amb l'hidrogen passa exactament el mateix: l'hidrogen no és una energia primària, no hi ha una font natural d'hidrogen; per produir... L'hidrogen és un vector de transmissió de l'energia; es necessita una energia primària per produir hidrogen, que llavors serveix per emmagatzemar-la i transportar-la, l'energia. L'hidrogen s'emmagatzema amb més facilitat que l'electricitat: amb moltes dificultats, s'emmagatzema amb moltes dificultats. Jo no voldria avui per avui estar a prop d'un sortidor de proveir hidrogen, els ho asseguro.

De tota manera, per tant, no, ja em temo que tornarem a sentir moltes vegades en aquesta casa això que l'hidrogen és l'energia del futur, i és una fallàcia: és un vector energètic, en tot cas, amb moltes dificultats –gravíssimes dificultats– de transport i emmagatzement, però s'haurà de produir, i la producció s'haurà de fer amb qualsevol de les fonts primàries d'energia que tenim en aquests moments disponibles, o les que apareguin en el futur –l'hidrogen no n'és una.

Home, tercera fallàcia, els aprofitaments tèrmics de les produccions d'energia són importants i va bé fer-los. Jo no recordo haver tingut més protestes, de tota manera, que quan es va fer la planta aquella de tractaments de residus urbans a Mataró, que és una de les coses que permet, precisament, utilitzar l'energia residual tèrmica, que ara finalment es farà servir per... Per què? Perquè la limitació de distància de transport és enormement important i vostè ha tingut..., suposo que ha estat un error de dir que això també podria passar amb les nuclears. Home! És clar, si poguéssim..., si es posés una nuclear a Gràcia potser sí que es podria aprofitar l'ener-

gia residual tèrmica. Jo ho he sentit i el *Diari de Sessions* ho demostrarà.

Bé, en qualsevol cas, dissipades les boires, anem als continguts. No, és que l'avantatge d'un parlament és que hi ha *Diari de Sessions*, i per tant el *Diari de Sessions* esvirà la discussió, clar. (*Veus de fons.*) No, per exemple...

Bé, a veure, vostè ha plantejat el debat per fer-me una interpel·lació en deu minuts que vam tenir en quatre hores a la Comissió d'Indústria fa unes quantes setmanes, uns quants mesos, on vam debatre aquest document que vostè diu, i també al *Diari de Sessions* està disponible. Ja ho sé que vostès consistentment no hi estaven d'acord: han repetit els arguments que van donar llavors. Molt bé, jo naturalment no faré servir quatre hores per contestar, entre altres coses perquè el Reglament no m'ho permet, però sí que li vull dir algunes observacions molt essencials respecte a aquest Pla.

A veure, primer, primer l'avaluació de les diferents fonts d'energia primària, des d'un punt de vista mediambiental, està molt estudiat. Hi ha un concepte, definit per la Unió Europea i que es maneja sistemàticament a la Comissió de la Unió Europea, a estudiar en temes energètics des d'aquest punt de vista, que és un sistema de puntuació, que se'n diu «ecopunts», i és refereix al cost no econòmic, sinó al cost mediambiental d'un quilowatt en tot el seu cicle de vida –en tot el seu cicle de vida–, perquè és una fallàcia dir quin cost mediambiental té un quilowatt fotovoltaic quan la placa ja la tens feta i instal·lada. És a dir, el que la Unió Europea vol valorar amb aquest sistema d'ecopunts és el cost ambiental al llarg de tota la vida del quilowatt d'aquella font d'energia.

Molt bé, doncs, miri, els ho diré, la puntuació més baixa –més bona, per tant, perquè és cost, per tant com més punts pitjor–, l'avaluació més baixa la té la minihidràulica, és a dir, és la més benèvola, la minihidràulica té 5,4 ecopunts, d'acord amb els estàndards fixats pel Govern de la Unió. L'energia eòlica, que és la que segueix, potser n'hi ha alguna altra d'interposada, per exemple... –no tinc ara la solar tèrmica, que deu ser a un nivell més baix, clarament més baix que la fotovoltaica, que ja la diré–, segurament més alta la minihidràulica. Minihidràulica 5,4; eòlica 64,7, és a dir, dotze vegades més –cost, cost ambiental, eh?–; després ve el gas natural amb 267, és a dir, quaranta-nou vegades més cost ambiental que la minihidràulica, però és que la fotovoltaica està en pitjor situació que el gas natural, perquè a la fotovoltaica se li atribueix un cost ambiental de 461 punts, és a dir, vuitanta-cinc vegades més que la minihidràulica i aproximadament tres vegades més..., quatre vegades més –pràcticament quatre vegades més– que l'eòlica –això la fotovoltaica– i, concretament, quasi el doble que el gas natural.

Per tant, home, d'acord, hem de valorar les energies renovables des del punt de vista del seu cost ambiental, però no d'una manera ingènua, superficial, etcètera, sinó d'acord amb els estudis, en tot cas, aquells a què em refereixo, que són els avalats i beneïts per la Unió Europea.

Naturalment, el carbó té un cost ambiental de 1.356, és a dir, 250 vegades més, però és que la nostra aposta, en tot cas, vostè ho ha dit, és pel gas natural, que és de les menys costoses des del punt de vista mediambiental.

Haurem de continuar..., perquè, això és el groc o és el vermell, senyor president?

El president

És el groc.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Ah, doncs, així encara puc dir-li dos coses més, entrant en el nucli de la seva intervenció, que és com s'ha enfocat aquest Pla energètic, que no és un pla energètic que haguem fet així perquè sí. És un pla energètic que és el resultat del treball intens d'aproximadament dos anys i mig de feina i, a més a més, amb molta implicació dels elements més importants al Departament.

Escoltin, no es poden produir situacions revolucionàries en això: són evolutives. No es pot de cop fer un viratge radical en la situació en què ens trobem, però sàpiga que la intensitat energètica del producte interior brut català no ha parat de baixar, i que l'objectiu és que la intensitat energètica del producte interior brut català baixi un 8,8%, d'aquí fins a l'any 2010. Bé, això és efectivament treballar en la línia que nosaltres creiem que hem de treballar. La nostra contribució en el compliment dels objectius de Kyoto és clara; és a dir, nosaltres hem d'aconseguir els objectius que hem d'aconseguir, i nosaltres complirem els nostres objectius de Kyoto, que és l'única manera que tenim –els complirem, senyora diputada, i tinc els números i els complirem–, i és l'única manera que tenim de contribuir a una situació de compliment del conjunt de l'Estat espanyol.

El president

Senyor conseller, el llum que hi ha ara és clarament vermell, en aquests moments.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president. Deu ser que l'energia ha anat escalfant la temperatura.

El president

La intensitat del producte interior brut d'aquest Parlament és enorme, com vostè veu.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Ha sigut definitiva.

El president

Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Senyor conseller, amb les seves paraules, com ha acabat, que complirien el Conveni de Kyoto, francament no me'l crec.

Ara, vostè ha aprofitat els últims moments, potser per entrar en el que per nosaltres era important, però mentrestant ha estat marejant la perdiu, ha anat enredant, perquè, de fet, vostès tenen un model que està ancorat en el passat, i no tenen manera de justificar o de contrastar el que nosaltres els hem estat parlant fins ara. Estàvem parlant d'eficiència energètica, estàvem parlant de percentatges d'energies renovables, i en aquest Pla que vostè ha presentat, doncs, no ho trobem.

Vostè està tota l'estona parlant d'uns tipus d'energia que estaven molt bé fa uns anys –bé, de fet, molt bé no estaven, perquè ens han portat en el lloc on estem ara–, però han de canviar. I el futur passa per millorar l'eficiència energètica, perquè aquest creixement exponencial no porta enlloc, molt al contrari.

Em sap greu que el conseller, que ha de dirigir el Pla energètic de Catalunya, no conegui, per exemple, el que diu un llibre de Lester R. Brown, que es diu *Ecoeconomia*, en el qual es parla, per exemple, del futur de l'hidrogen. Sí, ja..., vostè ha dit que en sentiríem parlar, però és que és el futur de veritat; és a dir, hi ha un tipus d'energia, un tipus de combustible que no té carboni, per tant no incrementa l'efecte hivernacle, i que pot servir per generar electricitat i per accionar vehicles de motor, i ho diu Lester R. Brown –no em dirà que aquesta persona no li mereix credibilitat–, de la mateixa manera que Lester R. Brown parla de l'esforç que està fent la Xina per l'eficiència. No estàvem parlant de quin model energètic havien tingut a la Xina fins ara, estàvem dient que es pot millorar l'eficiència energètica. I també aquí diu que durant els últims quatre anys la Xina ha reduït les emissions de carboni mentre la seva economia ha crescut un 7%.

Això és en el que nosaltres estem insistint: en què pot millorar el benestar de les persones i el creixement –fins i tot el creixement, cosa que no necessàriament ha de ser una cosa bona– sense augmentar les emissions de CO₂. Perquè Catalunya en els darrers anys ha incrementat un 50% les emissions de CO₂ i, segons aquest Pla, l'incrementarà entre un 30 i un 50% més fins al 2010. Ja em diran a veure com el compliran el Conveni de Kyoto. Fa vergonya, vergonya no només ja de cara a Europa sinó fins i tot a Espanya, perquè la resta de l'Estat espanyol està reduint molt més les emissions de CO₂ que no pas aquí, a Catalunya.

Senyor conseller, vostè no parla de com s'ho faran per millorar l'eficiència energètica o per contenir l'increment de l'energia elèctrica, no parla de com aconseguiran les energies renovables que determina la Comunitat Europea a través de les seves directives. I s'ha entretingut aquí a parlar, de veure el cost mediambiental d'un quilowatt. Ja el coneixíem aquest estudi, però aquest estudi fa ja alguns anys que es va fer. I per exemple pel que fa l'energia solar, en aquests moments ha millorat molt la tecnologia. I el que en aquells moments es preveia com un cost, a l'hora de la producció de les plaques fotovoltàiques o de les cèl·lules fotovoltàiques, ara ja no és idèntic, i la idea és que com més es promogui menys costi de poder-les posar.

De fet, si tant es creu aquestes dades del cost pel quilowatt, per què no han dit quan tancaran les nuclears o quan pretenen que es tanquin les nuclears que hi ha

aquí? Perquè dels quilowatts més cars que hi ha, des d'un punt de vista del cost mediambiental, és el de la nuclear. Per què no n'ha parlat? Doncs perquè no tenen cap interès que es tanqui.

Miri, senyor conseller, nosaltres creiem que amb aquest Pla que vostès han fet no es va a l'arrel del problema, aquest no és el model energètic que necessita Catalunya. Nosaltres volem que es plantegin realment un pla d'estalvi i eficiència per a Catalunya amb mesures molt concretes, per sectors, que és possible perquè en altres llocs es fa. Creiem que també hi han d'haver unes altres mesures concretes per a les reduccions de CO₂. Demostri'm a veure com el compliran el Conveni de Kyoto, perquè en aquests moments no ho han pas fet. A través del Pla no s'interpreta que es pugui complir Kyoto.

I les energies renovables? Amb 1.000 megawatts d'energia eòlica pretenen aconseguir el percentatge que marca la Comunitat Europea, tenint en compte que, a més a més, com que creix més el consum, aquests 1.000 megawatts cada vegada són més ridículs? No hi arribarem i, si no, això no són els números que nosaltres hem pogut interpretar.

I finalment la problemàtica del transport. Vostè ni n'ha parlat, perquè el Pla tampoc en parla, tampoc entra en el fons de la qüestió. El trenta-nou i escaig per cent de l'energia se'n va amb el transport, i aquí continuem pensant que durant anys tot anirà per carretera, amb el vehicle privat, amb el transport per camions. I on hi ha l'altra sortida d'un altre tipus de transport més sostenible?

I finalment, per què no es plantegen posar uns tributs o intentar que a través dels impostos es potenciïn un tipus d'energies i no unes altres, o es potenciï l'eficiència i l'estalvi en comptes de fer que es baixi el preu de l'electricitat perquè així, a més a més, encara és més fàcil que la gent o les empreses o les persones individualment consumeixin encara més?

I nosaltres, a més a més, una altra cosa que tampoc n'ha fet cap esment és la complicitat que tenen amb les elèctriques, que d'una banda vostès estan dient que es creuen allò de l'energia eòlica, però d'altra banda permeten que les elèctriques facin la punyeta als promotors que tenen parcs o que tenen sistemes d'energies renovables i que no es poden connectar a la xarxa perquè els fan fer uns recorreguts que fan inviables les instal·lacions per obtenir energia d'una font renovable.

Senyor conseller, nosaltres creiem que aquest Pla no és vàlid, que aquest Pla no se'l mereix Catalunya, si realment Catalunya vol tenir un tipus de desenvolupament sostenible menys depredador que el que tenim en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

És curiós que hem substituït l'autoritat d'un llibre per l'autoritat d'uns quants llibres. Ara resulta que en

Lester R. Brown, que és una persona respectable, és..., és a dir, és un axioma, o sigui vostè veu un dogma que va més enllà del que és científicament raonable.

A veure, escolti'm... (*Veus de fons.*) No, home, no ho decideixo jo, però mirin... No, home, és una fallàcia; és clar que és una fallàcia, perquè és veritat que quan l'hidrogen es crema produeix aigua i no produeix CO₂, però per produir l'hidrogen es necessita energia que hi ha d'haver... (*Veus de fons.*) Molt bé, sí, i amb l'energia eòlica es produiran les quantitats d'energia que es necessiten per ser... (*Veus de fons.*) Bé, escolti'm..., molt bé. Tots els procediments que s'estan estudiant en aquests moments d'utilització d'hidrogen, i s'estan estudiant i s'està treballant... Miri, d'aquí a pocs mesos, aquí, a Barcelona, hi haurà dos autobusos que aniran amb cèl·lules de combustible amb hidrogen. Tots aquests procediments parteixen d'un sistema que es diu *reforming* del metanol, i que en aquest *reforming* del metanol quan s'ha obtingut hidrogen es produeixen, com a subproductes, aigua i CO₂. És a dir, la no-producció de CO₂, per fer hidrogen amb les quantitats que es necessiten en el sistema productiu, no està disponible. Ho entén? I això és així..., i, a part del llibre de Lester Braun, hi ha tots els articles de científics en les revistes del món que expliquen això altre.

I una de les apostes que es fa, per exemple, per al Centre d'Investigació de Química de Tarragona, és precisament el treball amb cèl·lules de combustible. Perquè en lloc d'actuar amb la ingenuïtat que vostè planteja i trobar-se amb aquella situació que s'han trobat a Los Angeles, a on l'any que ve tots els cotxes havien de ser elèctrics, però ningú s'havia preocupat de pensar com es generaria l'electricitat per carregar les bateries, resulta que sí que hi ha gent que treballa seriosament sobre quina és la forma de proveir l'energia que es necessitarà per al transport del futur.

Perquè, naturalment, els altres mitjans que vostè diu i cita, i són més eficients energèticament parlant, també necessiten energia, de totes maneres. I diu: «Oh!, vostès què fan per al ferrocarril?» Home, escolti, preguntin-ho al conseller d'Obres Públiques i veurà les coses que fem per al ferrocarril. «I vostès què fan per al transport marítim?» Doncs, assabenti's què fem per al transport marítim, i etcètera, i per al transport de viatgers...

És evident que en totes aquestes línies hi ha actuacions del Govern de la Generalitat absolutament decidides, i que la concepció energètica forma part del plantejament, perquè som un òrgan col·legiat, i hi som presents i som actius. (*Remor de veus.*)

I vostè m'ha dit, a part de l'argument de Lester Braun..., no me n'ha dit cap més. Escolti'm, ja ho sé que les tecnologies evolucionen. Miri, quan nosaltres vam promoure el primer parc eòlic que es va promoure, va ser un parc eòlic que tenia 12 quilowatts de potència, quan... (*Veus de fons.*) Esperis, que li diré la història amb precisió. L'any 1983, primer parc eòlic d'una molt bona empresa catalana, que es diu Ecotecnia, 12 quilowatts, Vilopriu, Alt Empordà; 1984, parc pilot de Garriguella, 5 generadors de 25 quilowatts, anant seguint la tecnologia, anant mirant d'impulsar la tecnologia i d'absorbir-la en el territori, 125 quilowatts en total, del parc. El primer Atles eòlic de Catalunya, la

primera fase de l'Atlas eòlic de Catalunya es fa entre l'any 84 i el 87, dades bàsiques, dades científiques. L'any 1990 parc eòlic pilot de Roses amb, concretament, 590 quilowatts. L'any 94, segona fase de l'Atlas eòlic de Catalunya amb mesures de precisió a les zones d'alt potencial. 1995, parc eòlic del Baix Ebre amb 4 megawatts de potència, 4.000 quilowatts. 1998, Pla director de parcs eòlics; 1999, ja, parc eòlic de Trucafort amb 30 megawatts i parc eòlic de Les Colladetes amb 24.075 quilowatts, és a dir, 24 megawatts. L'any 2000 parc eòlic de Les Colladetes amb 13,5; parc eòlic les Calobres amb 12,75.

Bé. I en aquests moments el nostre objectiu és que un cop aclarit el tema de zonificació, etcètera, que finalment abans-d'ahir o ahir va ser publicat el Decret, doncs, el plantejament d'assolir fins a l'any 2010, com a mínim, 1.000 megawatts, 1 milió de quilowatts d'energia eòlica. És un pla perfectament possible, perfectament inscrit en el Pla conjunt. Escoltin, a base de les restriccions que alguns de vostès explicaven que volien imposar, no 1.000, no, 250-250. El que va venir en el debat del Pla energètic nacional va ser ben explícit en aquest sentit.

Bé. En qualsevol cas, senyor president, senyores i senyors diputats, hem fet una versió abreujada i probablement distorsionada del debat de la Comissió d'Indústria sobre el Pla energètic de Catalunya per al 2010, que és un pla possible, viable, sostenible i, a més a més, modern, avançat, i que portarà al país una molt millor situació energètica juntament amb una molt millor eficiència energètica del nostre sistema productiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis. (*Veus de fons.*) Quin número és?

Interpellació al Consell Executiu sobre les necessitats de la xarxa viària catalana (tram. 300-00208/06)

Passem, ara, al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les necessitats de la xarxa viària. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada, la senyora Dolors Montserrat, que té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, són moltes les sessions parlamentàries i els discursos que vénen a ressaltar els grans projectes de desenvolupament d'aquest país, Catalunya. Unes vegades es parla de fixar prioritats en les inversions de la Generalitat, d'altres, d'actuacions preferents.

Entre les eines que els diferents governs de la Generalitat han tingut al seu abast per portar d'una manera satisfactòria aquesta tasca, ha estat la possibilitat de

crear una xarxa de comunicacions adequada a les exigències d'un desenvolupament sostingut i basat en una economia de producció tant en el sector industrial agroalimentari com de serveis.

Coneixen els senyors diputats –i ho saben els membres del Govern– que el reequilibri territorial passa per augmentar els nivells de riquesa de les zones deprimides fins que resulti suficientment atractiu viure-hi i treballar-hi, tant en l'econòmic com en els nivells de qualitat de vida, però bàsicament en el tema econòmic. (*Remor de veus.*)

Sap, senyor conseller, que per aconseguir aquests objectius no en tenim prou amb declaracions voluntaristes durant una campanya electoral o grans discursos d'intencions del Govern de la Generalitat en el Parlament de Catalunya. Per aconseguir-los, són necessàries mesures realistes d'inversió en sectors productius que actuïn com a agents creadors d'aquesta riquesa a les zones que més ho necessiten i, en general, que incideixi en el PIB de Catalunya.

Podem, amb un exercici de bona voluntat, creure que el Pla director d'infraestructures 2001-2010 serà l'eina que desenvolupi el llistat de bones intencions que ha de desenvolupar el Govern durant aquests darrers anys. Fins i tot, podem arribar a assegurar que tot allò que s'anuncia com a inversions de la Generalitat en la xarxa viària es farà. Però ningú pot negar que s'està arribant molt tard a alguns dels trens del desenvolupament. Vint anys després d'anunciar la primera intenció de reequilibri territorial de Catalunya, és evident que en alguns aspectes estem arribant tard.

Davant d'aquest panorama, senyor conseller, el Govern de la Generalitat va tirar endavant un projecte ambiciós de desenvolupament industrial, aprofitant el creixement vegetatiu de la nostra economia i la progressiva adaptació dels diferents sectors de producció a les noves necessitats del mercat, tant interior com exterior. Crear un miler de polígons industrials a tot Catalunya és una bona tasca. Qui dubta d'aquesta acció puntual com a forma d'aconseguir aquell reequilibri territorial?

Bé. Doncs, ja tenim polígons industrials al voltant de molts municipis que mai havien somniat tenir en la indústria el seu futur. L'oferta de sòl industrial era suficientment atractiva, i ho continua sent avui dia, com perquè moltes de les empreses de fora de Catalunya i, fins i tot, d'Espanya, de sectors tan dispars com la indústria de l'alimentació, l'agricultura, la ramaderia o els serveis s'instal·lessin en aquest entramat de polígons.

Però aquesta Catalunya dels mil polígons i del progressiu reequilibri territorial, amb les indústries ja instal·lades, avança cap a nous reptes i sistemes de logística i transport i, també, nous reptes poblacionals: èxode rural, moviments migratoris, turisme de mar i muntanya, augment poblacional de l'àrea metropolitana, augment de desplaçaments diaris, grans centres d'abastaments urbans, rutes de repartiment múltiple, logística de distribució comercial. Avui el client o el receptor de mercaderies demana trameses més freqüents, més varietat d'assortiments i menys quantitat. Per tant, s'incrementa la freqüència del transport intern a Catalunya i el factor temps en els costos, evidentment, és cabdal.

Senyor conseller, Catalunya pateix una malaltia greu, que la pot malmetre en un futur pròxim, ja que no tenim encara avui els accessos diaris adequats a tot el que jo li venia comentant per les exigències d'una indústria moderna que basa el seu desenvolupament en un transport ràpid i econòmic cap als centres de distribució de mercaderies i les grans línies de transport, ja siguin autopistes, ports, aeroports o estacions de ferrocarrils cap a la resta de Catalunya, de l'Estat i d'Europa.

On és la Catalunya vertebrada per als eixos transversals i els diagonals? La columna vertebral avui és l'Eix Transversal –per cert, cost zero per al Govern de la Generalitat–, i els seus afluents són tots els eixos en diagonal: l'eix de l'Ebre, Lleida -Tortosa - Mediterrani, l'eix Lleida - la Pobla, la C-13, l'Eix Llobregat, la E-9, E-90, l'eix diagonal, Manresa - Igualada - Vilafranca - Vilanova, l'eix Arboç - Vendrell - Valls, i la permeabilitat entre el Pallars Sobirà i la Vall d'Aran per tal de salvar el Port de la Bonaigua. Estem, doncs, senyor conseller, encara avui a les beceroles de molts projectes d'ampliació cabdals per al nostre desenvolupament.

Miri, si em permet li donaré un exemple: a la carretera que va de Berga fins a Sant Llorenç de Morunys –33, 35 quilòmetres– hi ha una indústria de primera magnitud que podria invertir en la seva ampliació. Però la dificultat que tenen en el seus sistemes de transport per accedir a la fàbrica i després sortir de pressa cap a les grans vies de comunicació europees, fa que s'hagi perdut una gran oportunitat per ampliar la seva presència a la comarca del Berguedà. Exemples com aquest, conseller, n'hi podria explicar molts, no solament d'aquesta comarca tan castigada, sinó d'altres comarques que econòmicament són més punteres.

Avui la xarxa de carreteres comarcals de la Generalitat estan saturades de trànsit. Són una herència poc enlluernadora per a qualsevol català. La saturació comporta impacte social, malalties, sorolls, estrès, pèrdua de temps, pèrdua d'atractius turístics de les ciutats i les comarques, impacte mediambiental, augment de la congestió, emissions de gasos contaminants –fa un moment sentíem una il·lustre diputada–, impacte econòmic, increment del cost de la distribució i minva de la competitivitat a casa nostra.

La xarxa de grans vies de comunicació ha estat una eina fonamental aquests últims trenta anys perquè Catalunya tingués un desenvolupament econòmic exemplar a l'Estat espanyol. Avui es pot dir que compleixen les exigències d'una economia desenvolupada. I com vostè mateix ha dit, aquest any i aquesta setmana, la inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya creix més que a l'any 2001. I sabem que al llarg de l'any 2004 l'AVE s'afegirà com un element més de la xarxa de comunicació de Catalunya, a més de l'ampliació del port i de l'aeroport.

La seva tasca, senyor conseller, és prioritzar quin sistema de creixement econòmic volem, quins seran els eixos de la seva política a aconseguir que aquesta xarxa d'eixos sigui totalment complerta i adequada per a la Catalunya que necessitem, que aquesta xarxa d'eixos de carreteres que comuniquen els nuclis de producció amb les grans vies de comunicació exterior tinguin la

suficient rapidesa per ser rendible pels diferents sectors productius del nostre país. El Port de Barcelona, avui, mancat d'una infraestructura viària adequada, n'és un exemple.

I jo em pregunto: aniran a intentar-ho, senyor conseller, per aconseguir-ho amb la màxima rapidesa possible? Sabran prioritzar allò que necessita Catalunya per recuperar el ritme del creixement adequat? Saben, vostès, el diagnòstic de les mancances a Catalunya? Però jo crec, i permeti'm que li ho digui, que encara no hem començat la teràpia. L'Eix Transversal està com està. Ja n'hem parlat sobradament en aquesta cambra, tots els grups parlamentaris, de la necessitat d'escometre el projecte del seu desdoblament total, pel que fa al meu Grup Parlamentari. Mentrestant, per això, conseller, podrien acabar-lo, no?, en el seu tram de les Oluges a Cervera, fins i tot, el desgavell de la rotonda. I això ens ho recorden, contínuament, el RACC, la cambra, els consorcis, les tricamerals, etcètera.

Senyor conseller, l'eix diagonal –vostè ho sap, com jo– encara és una entelèquia. La variant de Vilafranca del Penedès, per definir. Cap estudi en aquest moment. La comunicació de Vilafranca - Vilanova, onze quilòmetres amb deu rotondes. S'ha perdut la carretera comarcal d'un eix diagonal. No existeix. I avui, un il·lustre diputat d'aquesta cambra parlava del desenvolupament de la comarca del Garraf, Garraf - Penedès, importantíssim.

Vostè coneix que l'eix del creixement actual està en una zona logística de l'Arboç - Bellvei i la franja de Valls. Un eix desgraciadament estret i amb moltes mancances de seguretat vial. L'Eix del Llobregat, aquesta obra que havia de convertir-se en l'alternativa de comunicació amb França per a la Catalunya de l'interior, una infraestructura que permetés el desenvolupament sostingut de tota la comarca del Berguedà i que podria, fins i tot, tenir una important central de mercaderies capaç de dinamitzar la industrialització d'una zona, és només una reivindicació. Una zona cabdal, Barcelona - Toulouse - Limoges - Orleans - París - Rotterdam, el corredor més important d'Europa de persones i de mercaderies, és una prioritat, evidentment, la E-9, ha de ser una realitat sobre els plànols, senyor conseller, però una realitat ja, i no una bona declaració d'intencions en les pàgines centrals del *Regió 7*.

Per tant, conseller, vostè sap que no solament tenim aquests eixos, sinó que estem potenciant les zones d'oci d'alta muntanya. Què passa amb la C-13? Què passa amb les cues? Què passa amb la C-17, d'Osona al Ripollès? O amb l'eix de Lleida a la Pobla, com li deia, la 1313 antiga? De què serveix fer esforços importants per recuperar el patrimoni artístic i arquitectònic de zones de Catalunya? De què serveix promocionar les rutes turístiques vitivinícoles, si tenim dificultats per portar la verema per carreteres dependents de la demarcació de Tarragona, com les del Pla de Manlleu a Sant Jaume dels Domenys, si després hem de passar un calvari per arribar-hi perquè no hi ha un nou pla de carreteres, que va caducar l'any 2001?

Conseller, com vostè pot veure, per desenvolupar aquesta Catalunya ancorada amb infraestructures i el

desenvolupament socioeconòmic a través dels polígons industrials, fa falta un esforç; la competitivitat s'ha de marcar en aquests dos anys propers. Jo li demanaria, honorable senyor conseller, que vostè em digués, exactament..., o despertés, simplement, d'aquest mal somni, conseller. Els eixos i les carreteres dependents de la seva gestió estan avui saturades, i això tothom ho sap en carn pròpia, i, vostè, m'agradaria que em pogués dir què té previst fer. No oblidí que aquests dies estem patint greus accidents de mercaderies perilloses, i no m'agradaria entrar-hi, però permeti'm dir-li que, amb una xarxa de carreteres saturades, sense haver desdoblats res de res, digui'm vostè per on han de circular els vehicles que transporten mercaderies perilloses.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial. (*Veus de fons.*) Perdó? (*Pausa.*)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. (*Pausa.*) No tenim suport...

El president

Quin suport? (*Pausa.*) Moral, el té tot.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, president. Amb aquest suport, deixaré de beure una estona.

Senyores diputades, senyors diputats..., senyora diputada, li agraeixo aquesta interpellació, que ens permetrà recordar i replantejar quins són els principals objectius que el Govern de Catalunya té fixats des d'un punt de vista territorial, des d'un punt de vista funcional i des d'un punt de vista de servei pel que fa a la xarxa viària catalana, quin és l'estat d'execució dels diferents projectes i reptes més immediats i, finalment, espero poder tenir temps, en aquesta primera intervenció, per contestar algunes de les seves observacions, i, en tot cas, en el torn de rèplica, espero també donar compliment a alguns dels seus interrogants.

En primer lloc, deixin-me recordar que les previsions que té el Govern de Catalunya pel que fa a la xarxa viària del nostre país vénen determinades per les intervencions previstes en el Pla de carreteres avui vigent. Deixin-me recordar que el Pla de carreteres va ser aprovat l'any 85, que preveia quatre períodes de desenvolupament, quatre fases de quatre anys cadascuna, és a dir, setze anys. Per tant, ens n'aniríem, des de l'any 85, amb setze anys, a l'any 2000-2001, però el mateix Pla de carreteres ja preveia –i així ho contempla el seu articulats– que, en el supòsit de la insuficiència pressupostària o financera que impedisés el compliment dels seus objectius, els quatre exercicis passarien a estar configurats no per períodes quadriennals sinó per períodes quinquennals, amb la qual cosa ens n'anem a un pla de carreteres que, amb quatre períodes de cinc

anys cada un, tenim de vigència en aquests moments fins a l'any 2005.

Malgrat això, ja vàrem avançar en la Mesa d'Infraestructures de la Mobilitat, que vàrem constituir fa recent setmanes i que vaig tenir l'oportunitat d'explicar i de plantejar en el marc de la Comissió de Política Territorial en aquest Parlament, hem anunciat la intenció de començar els treballs de revisió d'aquest Pla de carreteres per tal que, al llarg d'aquest any i l'any que ve, en aquesta legislatura, puguem aprovar el II Pla de carreteres de Catalunya.

Aquest Pla de carreteres persegueix com a objectius territorials, en primer lloc, aconseguir un procés equilibrat de creixement dels entorns metropolitans; òbviament en la conurbació de la regió metropolitana de Barcelona, però també en el triangle Tarragona - Reus - Valls i en les conurbacions, en els entorns urbans cada vegada més potents de Lleida i de Girona.

En segon lloc, persegueix potenciar una xarxa de llocs centrals distribuïts per tot el territori, millorar l'accessibilitat intercomarcal, així com també garantir una bona comunicació amb França i amb la resta de l'Estat espanyol.

En tercer lloc, el Pla preveu i contempla la dotació d'uns nivells d'accessibilitat per damunt d'uns mínims marcats i estandarditzats per a cadascuna de les comarques de Catalunya.

I, en quart lloc, el Pla persegueix, persegueix i perseguirà dotar d'uns estàndards d'infraestructures equivalents als diferents indrets del territori, tenint en compte les circumstàncies orogràfiques i la densitat dels diferents assentaments urbans.

Pel que fa als objectius funcionals, el Pla –i no els detallaré aquí– persegueix la determinació d'aconseguir uns determinats nivells de servei a l'usuari, uns determinats nivells de seguretat viària a les diferents carreteres, uns determinats nivells d'integració ambiental.

Pel que fa a l'estat d'execució, a les actuacions previstes en cadascun d'aquests objectius, deixin-me detallar... I en qualsevol dels casos crec que el marc d'una interpellació no dóna prou marge per poder parlar a bastament d'aquestes actuacions, i, si li sembla, senyora diputada, proposaré comparèixer a la Comissió de Política Territorial perquè més a bastament... –i veig que el president assenteix entusiàsticament a aquesta proposta, el president de la Comissió–, per explicar, a partir del proper període de sessions, com tenim els diferents treballs i les diferents inversions.

Pel que fa al procés de creixement dels entorns metropolitans, en aquests moments estem impulsant actuacions com la de l'ampliació a tres carrils de la C-58 entre Sabadell i Terrassa, la remodelació de la Gran Via en el seu tram a l'entrada a Barcelona i també de la remodelació de la mateixa Gran Via, en aquest cas a l'Hospitalet. Igualment, tenim en previsió..., i esperem aconseguir aviat, quan el temps ho permeti, un consens polític i també un diàleg social important i positiu pel que fa al desplegament del túnel d'Horta com a nova xarxa metropolitana que millori la connectivitat i l'accessibilitat dels ciutadans de Barcelona. En aquests

moments estem construint, per exemple, la variant de la C-14 a Reus, i tenim previst ja el desdoblament immediat d'aquesta carretera, també, entre Reus i Alcover. Estem executant la variant sud de Lleida. I pel que fa a l'entorn de Girona, estem ja estudiant el desdoblament de la C-68 al nord de Girona, entre Girona, Celrà i Bordils.

Pel que fa al segon objectiu, deixin-me que faci un repàs molt, molt sintetitzat de les diferents actuacions. Pel que fa als eixos que van i comuniquen el país del sud cap al nord, en aquests moments s'està construint la variant de Xerta; tenim previst el condicionament del tram, també, de l'eix de l'Ebre entre Garcia i Ascó, i també estem estudiant altres actuacions com el condicionament d'Amposta a Tortosa o la mateixa variant de Tortosa. L'eix occidental també és en aquests moments objecte de millora amb les obres de la carretera d'Àger o el condicionament entre Tremp i la Pobla de Segur, que està ja en diferents fases d'actuació; pendents d'iniciar ben aviat, aquestes actuacions. L'eix del Segre al Francolí, o la carretera C-14, des de Salou fins a la Seu d'Urgell, també és en aquests moments objecte de diferents actuacions, com algunes que ja li he comentat a l'entorn de Reus, el condicionament entre Solivella i Belltall, la variant de Tàrraga o el condicionament del tram d'Oliana a Coll de Nargó, que s'iniciarà en breus setmanes.

L'eix Vilanova - Igualada... –no ben bé l'eix diagonal; vull recordar que l'eix diagonal és el que es configura des de Manresa, Igualada..., fins a Valls, la famosa C-37, tot i que popularment hem agafat que l'eix diagonal s'inicia diagonalment entre Manresa i Igualada i després, baixant verticalment, d'Igualada a Vilafranca fins a Vilanova. Aquí estem, en aquests moments, treballant, en el tram entre Sant Pere de Riudebitlles i Puigdàlber, està en estudi ja el condicionament entre Puigdàlber i Vilafranca i també el desdoblament entre Vilafranca fins a Canyelles, per completar ja el desdoblament total entre Vilafranca i Vilanova. Si tenim –i ja contesto alguna de les seves observacions puntuals– alguna –encara– indefinició pel que fa a la variant de Vilafranca, és precisament perquè hem d'acabar..., ha d'acabar, el Ministeri, de definir quina és la solució definitiva de l'enllaç entre la nacional i l'autopista en aquest punt.

A l'Eix del Llobregat, com sap, s'està treballant d'una manera intensa, en aquests moments, desdoblant el tram entre Sallent i Puig-reig, hem plantejat ja la proposta definitiva entre Puig-reig i Berga, i estem ja estudiant, amb una planificació més llunyana, perquè un tram d'aquests s'està treballant i l'altre s'iniciarà els tràmits de licitació en els propers mesos, per tal d'acabar desdoblant, dintre dels propers sis o set anys, també el tram entre Berga i túnel del Cadí; estem estudiant un desdoblament d'un tram situat a l'alçada de Sant Vicenç de Castellet. I, finalment, pel que fa a l'eix Vic - Barcelona, Vic - Ripoll, la C-17, en aquests moments estem treballant en la variant de Montesquiu i Sant Quirze de Besora i ja estem estudiant, redactant, el projecte de desdoblament de la mateixa carretera a Masies de Voltregà, així com hem iniciat els estudis per acabar desdoblant tot el tram final fins a Ripoll.

Els eixos est a oest, abandonant ja la verticalitat. En aquests moments, hem començat ja el que ens reclamava vostè, el desdoblament i l'enllaç definitiu de l'Eix Transversal amb la nacional II entre Cervera i les Oluges; estem iniciant ja els estudis per desdoblar –com ens vàrem comprometre– els trams necessaris entre Manresa i Vic, així com també, a l'altre extrem, entre Santa Coloma de Farners i la nacional II.

A l'eix prepirinenc, la C-26, en aquests moments s'està estudiant ja el condicionament entre Navès i Montmajor, i també de Berga a Borredà.

Pel que fa a la C-28, entre la Vall d'Aran i el Pallars Sobirà, avui s'està treballant ja en el condicionament entre Viella i Vaquèira; estem estudiant la variant de Salardú, i també, igualment, la variant d'Esterrí d'Àneu i el condicionament de la carretera entre Esterrí d'Àneu i Mare de Déu de les Ares.

Pel que fa als eixos paral·lels al mar, la C-31 haurà de ser objecte de millora, però en aquests moments ja estem tirant endavant els projectes de millora d'aquesta carretera en la zona de Calafell i de l'Hospitalet del Llobregat –com he dit abans, la Gran Via–, així com també, en les comarques de Girona, en el tram entre Santa Cristina d'Aro a Figueres, completant-lo amb el desdoblament entre Palamós i Palafrugell, que ja està sent objecte de definició del projecte constructiu per licitar-lo aquest any mateix.

Evidentment, hi han altres actuacions que li estalvio el seu detall perquè li puc facilitar totes les actuacions, però li dic que hi han actuacions importants en la C-35, entre Granollers i Maçanet de la Selva, i que també en aquests moments estem construint una variant molt important, com és la variant de Cardedeu i Llinars del Vallès.

Pel que fa a eixos perpendiculars al mar, també tenim la previsió de desdoblar la C-42 entre Tortosa i l'Aldea, que està, en aquests moments, treballant-se en la seva segona fase, així com hem condicionat recentment la C-45 entre Seròs i Maials, i tenim ja els projectes de desdoblament i de millora d'altres trams de la C-53, de la C-55, així com també de la C-58 i la C-59. Moltes altres carreteres, amb aquest objectiu, també, d'aquests eixos, estan, en aquests moments, ja, planificant-se.

Hi han altres actuacions que estan en aquests moments executant-se pel que fa a actuacions en medi urbà a les capitals intermèdies, en la xarxa comarcal de les comarques de Barcelona, de Girona, de Lleida, de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, que configuren una inversió total, aquest any només, de més de 390 milions d'euros, una inversió molt important.

Ara bé, per acabar ja, senyor president, aquesta primera intervenció, deixi'm que li faci una primera constatació. Malgrat deficiències i dèficits que encara tenim, evidentment, en els darrers vint anys aquest país ha tingut una transformació espectacular, sobretot gràcies a la gran tasca en matèria de comunicacions i de carreteres que s'ha fet i que s'està prosseguint i que continuarem fent.

Li dic que, en les inversions previstes a l'Eix Transversal, l'aportació que ja ha efectuat l'Estat no serà del

100%: l'aportació de l'Estat a l'Eix Transversal, comptant totes les inversions que s'han efectuat fins al moment i les que té previstes de fer la Generalitat ja compromeses, es reduirà al 25 o al 30%, i quan vulgui li puc facilitar aquesta informació i aquestes dades d'inversió. *(Veus de fons.)* No, senyors: la inversió de l'Estat a l'Eix Transversal, quan haguem completat totes les fases de desdoblament que tenim previstes, es situarà en el 30%, nogensmenys, només a aquesta actuació.

I només encetar, ja, un tema per a la fase ja de la seva rèplica i de la meua contrarèplica. Crec que si avui en algun punt s'està arribant tard a Catalunya, és, evidentment, per dos factors que vostè, òbviament, ha deixat de banda. En primer lloc, la inversió de l'Estat a Catalunya en la xarxa de carreteres de dependència i de titularitat estatal és avui encara de les més deficitàries de totes les regions espanyoles, i avui, malgrat el rècord històric d'inversió que tenim a Catalunya, del 15%, d'altra banda un indicador absolutament il·lògic i poc racional a l'hora de decidir inversions, tenim encara uns grans dèficits i mancances d'infraestructures xifrades en més de 5.000 milions d'euros d'inversions que avui Catalunya hauria de tenir ja executades.

I, d'altra banda, també, òbviament, les possibilitats d'inversió per part del Govern de Catalunya...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...han vingut limitades –i ja acabo, senyor president– pel mal finançament –pel mal finançament–, també, del Govern de la Generalitat, que recentment s'ha millorat i que esperem que en el futur pugui anar-se corregint, també, des d'un punt de vista de capacitat d'execució i des d'un punt de vista de majors aportacions a la hisenda pública del Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

(Veus de fons.)

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no he comptat les vegades que m'ha parlat que està realitzant estudis. Em permet que li digui una cosa? No cal entrar en diferents administracions: molt estudi, cap realitat, cap efectivitat, no hi ha res de res per fer. *(Remor de veus.)* Resum –i miri-s'ho, i li ho dic de veritat–: en quatre anys han deixat, vostès, d'invertir 60.000 milions de pessetes –de les antigues; en euros no ho he comptat–; repassi's tots els pressupostos. El que vostè avui m'ha dit, senyor conseller, els seus predecessors m'ho varen dir fa quatre anys i en fa cinc. La comarcal... *(remor de veus)* de l'eix diagonal, que a vostès no els agrada que en parlin, però jo estic d'acord amb tots els ajuntaments, encara que siguin del Grup Socialista, que és un eix diagonal, el Manresa - Igualada - Vilafran-

ca - Vilanova. En aquests moments vostès tenen per acabar Sant Pere de Riudebitlles. Any 1990, 13.300 vehicles d'intensitat mitjana. Avui, vostè mateix m'ha respost la pregunta, m'ha arribat, fantàstica: 2001, 18.015 vehicles, conseller. Estem al 2002. No s'hi pot passar, per un carretera comarcal d'onze quilòmetres amb deu rotondes, amb 18.000 vehicles. Ja em dirà vostè com ens hem d'expandir, la indústria del gran Penedès, comptant Garraf, Alt i Baix Penedès. Conseller, estem asfixiats.

I per això passa el que està passant amb el transport de mercaderies perilloses. Entenc i comprenc que moltes vegades hi han problemes de factors humans, de persones, és evident –és evident–, conseller, però el risc cada vegada és molt més alt. Els camions que porten mercaderies perilloses i inflamables han de passar per vies de gran densitat de capacitat i per autopistes, o bé per autopistes. Quins desdoblements ha fet? Vostè m'estava comentant l'eix de Tortosa - Lleida. Conseller, falten molts trams per poder fer..., no tots, perquè la intensitat mitjana diària poder no és la suficient, però és evident que hi han molts trams que estan per fer i que vostès podien haver executat.

Les infraestructures que hem fet a Catalunya des del Govern de la Generalitat han començat petites i estretes, i una mostra n'és la carretera comarcal abans 244, ara la famosa C-15, i podria entrar en cadascun de tots els eixos en diagonal o de nord a sud, o de sud a nord, com a vostè més li agrada, però la realitat és que un eix tant cabdal com pugui ser l'E-9, que està en fase d'estudi, ens estem discutint i barallant per una orella, quan amb el desdoblament, probablement, guanyaríem un any abans que acabéssim aquest mateix tram de la carretera de l'eix E-9, la comarcal C-16.

Però, és clar, avui mateix en el diari *Expansión* –en el diari *Expansión*– ens diu que aquests dissenys que vénen són cabdals per a la competitivitat de les nostres indústries, però és que un país es mira el seu desenvolupament amb les infraestructures, i és el mirall del desenvolupament del mateix país. Si aquests mil polígons –aquests mil polígons–, més, si m'ho permet dir..., a Catalunya tenim 2.548 punts de repartiment, allò que li deia de les rutes del *multireparto*, en català una altra paraula. València, només 1.140; Madrid, 1.161, i el País Basc, 511. Només per aquests punts de repartiment, senyor conseller, fan falta a Barcelona entrar cada dia amb camionatge petit, no els parlo dels grossos, eh?, 12.667 camions. València, 7.330; Madrid, 11.600, i Bilbao, 2.600.

I, conseller, ja em dirà vostè com estem. Vostè deia: «Escoltí, vostè s'ha descuidat les grans infraestructures que ha de fer el Govern de l'Estat.» Escoltí'm, vostès han donat un suport al Govern de l'Estat, que era el Partit Socialista. Vostè sap que quan va arribar el Partit Popular al Govern de l'Estat no hi havia cap projecte per realitzar, no n'hi havia cap, els estem realitzant ara, i, la veritat, li ho haig de dir, amb una pressa molt i molt acceptable. El que no és acceptable, després de vint anys de vostès venir a dir cada dia aquí al Parlament de treballar per al reequilibri territorial, és que aquest reequilibri territorial en cap dels eixos avui per avui sigui una realitat. Els col·lapses..., i li ho he demostrat

amb aquestes dades que vostè m'ha dit: 13.000 vehicles l'any 2000; 2001, 18.000. Ara compti el 2002, i mira que sóc una diputada que agafo aquesta carretera per venir al Parlament, perquè ja no sé per on passar, perquè el cinturó del Litoral la veritat és que és infumable. Li haig de dir, senyor conseller, que ha crescut enormement, i vostè sap que estem molt i molt saturats. Deixi's d'estudis –deixi's d'estudis– i vagi a la realitat, perquè és que a Catalunya d'aquí a dos anys la veritat serà que, si ara estem saturats, estarem que no podrem circular per cap eix, ni transversal ni diagonal, de tot Catalunya.

Moltíssimes gràcies. Espero, evidentment, que la seva efectivitat sigui més real que la que m'ha expressat fa breus moments.

El president

Senyora diputada, digui'ns a la resta dels mortals, l'E-9, quina és?

La Sra. Montserrat i Culleré

L'E-90 a nivell europeu, la C-16 de Catalunya.

El president

Però, no, no...

La Sra. Montserrat i Culleré

O sigui, Abrera - Manresa...

El president

Ara.

La Sra. Montserrat i Culleré

Abrera - Manresa, Manresa - Berga, Berga - Túnel del Cadí, Túnel del Cadí amunt per travessar ja els Pirineus i anar-nos-en, doncs, cap a Toulouse...

El president

Gràcies.

La Sra. Montserrat i Culleré

...fins a París...

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Montserrat i Culleré

Quan vulgui hi podem anar tots dos. Bé, acompanyats de tots vostès.

(Rialles i remor de veus.)

El president

Senyor conseller, des del punt d'arrancada de l'E-9, comenci el seu viatge dialèctic.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. No em provoqui, perquè, si no, agafarem l'Eix del Llobregat cap a França i encara trobaríem millors connexions que les que han trobat els respectius governs de l'Estat durant vint anys entre el Túnel del Cadí i el Túnel del Puymorens, que, per descomptat, no hem estat capaços tampoc de resoldre-ho prou satisfactòriament. Suposo que és que en les diferents cimeres francohispanes que hi ha hagut durant vint anys no s'ha posat l'interès necessari per resoldre això.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Deixi'm que, agafant les paraules de la senyora diputada..., vostè m'ha donat ja la resposta. Per què estem fent tants projectes i estudis? Bé, doncs, perquè no passi el que està passant reiteradament en el Govern de l'Estat, que no en fan tants, de projectes, i que quan uns arriben amb molt bones intencions, hi han uns compromisos que s'assumeixen quan es poden assumir, i quan es poden exigir, i quan es poden condicionar, i, aleshores, resulta que es tarden dos o tres o quatre anys per iniciar els tràmits, perquè no hi havien prou projectes a les estanteries, i, en aquest cas, nosaltres estem treballant d'una manera intensa, amb més de 390 milions d'euros d'inversió només aquest any 2002 i, al mateix temps, també, accelerant els tràmits, que, per cert, li haig de dir que els tràmits que utilitza la Generalitat o de què disposa la Generalitat pel que fa a la redacció i tramitació d'un projecte d'obres de carreteres són exactament la meitat del que tarda normalment l'Estat per realitzar també els mateixos tràmits i els mateixos projectes.

Miri, celebri que aquesta interpellació hagi coincidit escassament quaranta-vuit hores després d'un govern que va aprovar una ampliació del Pla econòmic i financer de GISA per encarregar, en aquest cas a aquesta empresa, a GISA, un import de 814 milions d'euros més en noves actuacions viàries en carreteres, com, per exemple –i s'iniciaran en els propers mesos: la millora de la C-55 a Clariana; l'eixamplament de la C-13 entre Trepç i la Pobla de Segur; la C-42 entre Campredó i l'Aldea; la C-12 entre Garcia i Ascó; la C-37, la variant de les Masies de Voltregà; la segona fase de la ronda Nord de Granollers; la remodelació de la Gran Via de les Corts Catalanes, a Barcelona; el desdoblament de la C-31 entre Palamós i Palafrugell; la C-37 entre Maians i Castellfollit del Boix; el condicionament de la C-14 entre Oliana i Coll de Nargó; la C-37, en aquest cas, al Túnel de Bracons, o el segon tram del desdoblament de l'Eix del Llobregat, que s'hi està treballant, entre Puig-reig i Berga.

Què fem? Estem fent moltes coses: el desdoblament de l'Eix Transversal, en obres; el desdoblament de l'Eix del Llobregat, en obres. L'eix Vic - Olot, en obres; la variant de les Masies de Voltregà, a punt de licitar; les millores a la xarxa de les Terres de l'Ebre, Tortosa - l'Aldea, en obres; la remodelació de la Gran Via, desencallada a l'Hospitalet i a Barcelona Sant Martí; la ronda Nord de Granollers, adjudicada, i adjudicant-se'n la segona fase; el condicionament de la C-14 s'inicia-

rà –repeteix– abans de final d'any; la variant de Lleida; la variant de Reus; la variant de Cardedeu - Llinars; un nou pont del Francolí a Tarragona. La llista és exhaustiva, exhaustivíssima, senyora diputada, de les moltes actuacions que s'estan fent.

Deixi'm que jo faci i llanci interrogants. No me'ls ha de contestar vostè, tot i que, evidentment, és la força política que en aquests moments està donant suport al Govern de l'Estat, la seva. Com tenim la Nacional II? Com tenim la Nacional 340? En obres. Quants anys portem en obres a la Nacional II? –quants anys portem en obres a la Nacional II?

I no em parli d'accidentabilitat –no em parli d'accidentabilitat–, perquè, aleshores, traurem el rànquing de les carreteres i de les travesses més perilloses de Catalunya, i veurà que les quatre primeres de les cinc primeres són de competència i titularitat de l'Estat i que estan permanentment en obres o ni tan sols en projectes, com poden testimoniar els habitants i ciutadans del Maresme, de les comarques de Girona, de la Selva i de l'Alt Empordà. Per no parlar..., m'ha parlat de Valls. Segurament, Valls..., la Generalitat està tirant endavant les actuacions a Valls, però portem tres anys marejant la perdiu amb la variant de l'autovia de Valls, si per l'est, si per l'oest, si pels Boscos de Valls, si per aquí, si per allà, i, mentrestant, Tarragona, Montblanc, Valls, i no podem continuar fins a la Nacional II, encara, perquè tampoc ni tan sols hi ha projecte. I si l'Eix Transversal està bastant col·lapsat, oh, i tant!, perquè la Nacional II no funciona i no engoleix, i perquè tots els trànsits pesats no poden utilitzar una carretera i, en aquests moments, estan col·lapsant l'Eix Transversal, que la Generalitat desdoblirà. Molts projectes, i també moltes realitats.

I, per final, espero que el factor TGV algun dia ens permeti, també, d'alguna manera molt més objectiva, calibrar que en aquests moments la inversió de l'Estat a Catalunya està molt lluny –molt lluny– de les necessitats del país, molt lluny del repartiment proporcional que, il·lògicament, hem aconseguit acceptar entre tots..., perquè ha estat l'únic element de referència, que en cap estat modern les seves inversions en matèria de carreteres, les seves inversions per a competitivitat, es xifren en funció de la població. No hi ha cap estat que distribueixi les seves inversions en funció del nivell demogràfic. El repartiment demogràfic és un criteri que es fa servir per a les polítiques assistencials, però per a les polítiques de competitivitat i de creació d'infraestructures es fan servir indicadors com la creació de riquesa, el producte interior brut, les rendes productives i la dinàmica i l'activitat, i aquest és un país que està aportant entre el 20% i el 30% de la productivitat de l'Estat, i les inversions en carreteres, descomptant el factor del TGV, en aquests moments no arriben ni tan sols al 10% del que en aquests moments l'Estat està invertint a tot l'Estat espanyol. I és evident que havíem donat suport a aquests pressupostos, uns pressupostos de mínims, que esperem –que esperem– reiteradament i continuarem exigint, i continuarem pactant i negociant amb els diferents governs de l'Estat que es vagin ampliant dia a dia per anar superant un dèficit que amenaça el nostre país, però que la Generalitat de Catalunya li as-

seguro que està fent i farà, i utilitzarà, tots els instruments polítics i financers per donar-hi resposta deguda.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Crec que té el suport de tots els seus.

Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 300-00156/06)

El punt 19 de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis. Presenta el Grup Popular, i en nom d'ell, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, que té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller d'Interior, en nom del Grup Parlamentari Popular, presentem aquesta interpellació sobre prevenció i extinció d'incendis, i presentem aquesta interpellació per un motiu principal, conseller.

Fa poques setmanes –fa poques setmanes–, vostès va presentar el pla Infocat 2002 davant de la comissió d'estudis sobre la problemàtica dels incendis i la prevenció dels incendis i extinció dels incendis a Catalunya, i pocs dies després ho feia l'honorable conseller de Medi Ambient.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres ja vàrem dir, en aquell moment, no vàrem ser sols, vam ser la quasi totalitat dels grups, que creïem que s'havia de recuperar un procediment que s'havia fet en temps passats. És a dir, que aquests tipus de compareixences les substanciessin els dos consellers, en aquesta cas el conseller de Medi Ambient i vostè mateix, com a conseller d'Interior, perquè hem vist algunes mancances i hem vist algunes duplicitats en algunes de les actuacions i les exposicions. L'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta, president d'aquesta Comissió, ja va donar les explicacions adients en el seu moment de per què no havia estat així, però, en tot cas, conseller, esperem que en el futur puguem recuperar aquest sistema d'exposició dels diferents plans Infocat i també dels temes de prevenció d'incendis.

No solament, conseller, ens podem centrar, encara que aquest serà el motiu principal de la interpellació, en temes d'extinció d'incendis, perquè parlant de temes d'extinció d'incendis i no parlant de temes de prevenció, evidentment, no faríem tot el que cal en tota aquesta temàtica. Sabem i som conscients, i no li preguntaré pel tema, però sí ho vull exposar, del tema de la Llei d'urbanitzacions, dels temes dels agents rurals, d'una futura llei d'agents rurals, que, per cert, aquí sí que li he de dir una cosa, conseller. Els agents rurals han anat

deambulant, permeti'm que li ho digui així, entre una conselleria i una altra, però hi continua havent un tema de fons, conseller, i en voldria el seu parer, en nom del Govern. Què li sembla, conseller, que cada agent rural que està en actiu en el moment de vigilància del foc tingui onze mil hectàrees –onze mil hectàrees–, cada efectiu per vigilar, de massa forestal? No li sembla que això és insuficient? Aquest és un tema important de cara a la propera reforma, de cara a la propera llei, d'agents rurals de Catalunya.

Com li deia fa poques setmanes, quan vostès van fer separatament les diferents exposicions, nosaltres vam celebrar que l'honorable conseller de Medi Ambient parlés, per primera vegada al llarg dels anys, i es referís molt a política forestal, no tant a prevenció i extinció, sinó molt a política forestal. I va parlar de l'Agència de Boscos i va parlar d'alguns temes a què ara li faré referència. Com és, conseller, que en el seu programa Infocat 2002 i en la documentació que presenta el Departament de Medi Ambient copiiin, els uns i els altres, aspectes com és punts d'aigua? La resposta del conseller de Medi Ambient la hi donaré: va dir que vostès en feien i ells també; ja m'ho explicarà. Com pot ser, conseller, que a més hi hagi helicòpters que estiguin dins del Departament de Medi Ambient en tasques de vigilància i també en tingui el Departament d'Interior? Aquesta és una resposta també de l'honorable conseller de Medi Ambient. Com pot ser, conseller, que parli vostè, en la seva exposició, de cremes controlades per part dels GRAF, però també, a la vegada, en faci referència el Departament de Medi Ambient? Qui ho fa això? El Departament d'Interior, el Departament de Medi Ambient?

Les seves exposicions quan presenta el Programa Infocat dels diferents anys –hi feia referència l'illustre diputat senyor Josep Curto, en l'exposició que va substantiar en aquell moment en nom del Grup Popular ja li ho deia– són, senzillament perfectes, conseller, són tècniques. Vostè parla d'efectius de bombers, de parcs de bombers, de mitjans aeris, etcètera, però, per damunt de tot, conseller, hi ha una política a aplicar. Hi ha una política fruit de debats importantíssims en aquesta cambra, com és el debat de l'any 1994, com és el debat de l'any 1998, amb més de vuitanta propostes de resolució que van fer que des del Grup Popular, solament des del Grup Popular, n'incorporeessin cinquanta-set en aquell moment, que van fer que s'incrementés per als següents exercicis a partir de l'any 1999, cinc exercicis següents, 3.000 milions de pessetes addicionals en els següents anys. Tots aquests aspectes, conseller, fan, finalment, que nosaltres assistim, amb una preocupació important... –perquè aquests són aspectes reiteratius que en diferents interpellacions, que en diferents compareixences hem anat observant i que també s'han produït en els mateixos debats a què abans feia referència–, la coordinació, conseller, entre ambdós departaments, pel que fa a temes de prevenció i extinció.

A vegades, conseller, i això va passar, almenys, l'any 1998, i en tinc perfectament..., recordo perfectament aquells moments. Hi havia un conseller bo –permeti'm que ho digui així– i un conseller dolent. Un conseller que havia fet..., un conseller que havia fet els deures, o que

sembla que portava els deures, i un altre conseller que no els havia fet. Fruit de llavors, conseller, vam haver de fer i vam impulsar des del Grup Popular i finalment es va tirar endavant la fusió entre dues direccions generals: la Direcció General del Medi Natural, que llavors estava a Agricultura, i la Direcció General de Patrimoni Natural, que estava al Departament de Medi Ambient. Li fem una proposta, conseller, que fa uns dies li vàrem també ja dir a l'honorable conseller de Medi Ambient, i que ens doni el seu parer, també, des de la responsabilitat que té en els aspectes de distinció. No creu, conseller, que ha arribat el moment de fer una direcció general de boscos, una direcció general de política forestal, que englobi tots els aspectes relacionats amb prevenció i extinció? No sabem en quin departament ha d'estar, probablement al Departament de Presidència, però com que Catalunya té una massa forestal del 60% del seu territori, quan aquesta massa forestal el 80% és privada, i quan el 20% d'aquesta massa forestal és de caràcter públic, amb tota la problemàtica que té aquest 20% de la massa forestal, i quan vostès, a més, plantejen, en nom del Govern, primer, una agència de boscos, després un consell català de boscos, quan hi ha aquests aspectes de què abans feia referència, que creiem nosaltres que són repetitius o que, en tot cas, no hi ha una coordinació prou adequada malgrat que sabem –i ja ens l'han ensenyat diferents ocasions– que hi ha un protocol signat entre el seu Departament i el Departament de Medi Ambient, però la realitat és una altra.

I és per això que nosaltres demanem –i ja li podem avançar que un dels punts de la nostra Moció ho serà– anar a fusionar tots aquests aspectes relatius a la política forestal, a la prevenció i a l'extinció d'incendis a Catalunya. Perquè quan hi ha un gran incendi, conseller, i tant de bo no hi sigui, i els incendis són cíclics –li ho recordo, m'agradaria que aquestes paraules me les hagués de recordar més endavant– però any 94, any 98, quatre anys més, conseller, som al 2002 i sabem perfectament que s'ha avançat molt, sabem perfectament que s'ha treballat molt, però que en tot cas, en determinats moments –i sempre li ho hem reconegut des del Grup Popular–, determinats incendis tenen moltes dificultats per poder ser atacats, per poder ser parats i perquè no tinguin una extinció important.

També m'agradaria, conseller, que en la seva resposta em pogués parlar del que són les relacions amb d'altres comunitats autònomes, principalment amb la Comunitat Autònoma, evidentment, d'Aragó, principalment amb la Comunitat Autònoma de la Comunitat Valenciana. Però també, conseller, la relació amb l'Estat francès, perquè som coneixedors que hi ha hagut converses, que hi ha hagut diferents aspectes que s'han tractat i és importantíssim que en alguns determinats moments els efectius que poden ajudar-nos o que puguem ajudar-los en un gran incendi forestal.

Insisteixo, conseller –i acabo en aquesta primera part–, hem fet aquesta interpellació des d'un punt de vista –o intentem que sigui– des d'un punt de vista constructiu, d'aglutinar esforços, que no hi hagi una descoordinació que nosaltres estem observant, i de crear en el futur tot un nucli pel que fa referència a la política forestal, a la prevenció i a l'extinció d'incendis a Catalunya.

Espero que en la seva resposta, conseller, puguem arribar a acords, sobretot per al que pot ser una moció que evidentment no es substanciarà fins al proper període de sessions.

Gràcies, senyora presidenta; senyores diputades, senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller senyor Xavier Pomés.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. M'ha plantejat vostè un seguit de inquietuds, una, referent al cos d'agents rurals; una altra, sobre possibles duplicitats o encavalcaments pel que fa a punts d'aigua, pel que fa a helicòpters de vigilància, per al tema de cremes controlades i, si no me'n deixo cap, una mica per al conjunt del que seria la necessitat de crear una única direcció en què hi hagués prevenció i extinció d'incendis forestals.

Aniré per ordre. Pel que fa al cos d'agents rurals, com vostè molt bé diu, en aquests moments està en tràmit, doncs, la Llei del cos d'agents rurals, que jo crec que ha de ser una mica l'eina i l'eix bàsic que ha de fer que es produeixi aquest desenvolupament global del cos d'agents rurals. Una de les primeres qüestions que potser, doncs, ja sense esperar aquesta Llei s'ha produït des que en el Consell de Govern d'aquest dimarts passat es va crear la Direcció General, precisament, de l'àmbit del cos d'agents rurals. És a dir, fins ara els agents rurals no estaven enquadrats dins d'una direcció general, tenien rang de subdirecció, i ara això ja s'ha variat, de manera que el cos d'agents rurals té una direcció general pròpia, amb tot el que això, des del punt de vista administratiu, pressupostari i de gestió, doncs, pot comportar de millora en els seus efectius.

És evident que quatre-cents i escaig agents rurals, sobretot a la campanya d'estiu, no poden vigilar cada un d'ells 11.000 hectàrees. Jo crec que si ens centrem en el que és campanya d'estiu, és obvi que la quantitat de gent que està treballant sobre el territori, sigui amb mitjans aeris –avionetes de vigilància i atac per part de bombers, els mateixos helicòpters de bombers, els agents rurals, els parcs de bombers d'estiu, les agrupacions de defensa forestal que hi han, doncs, i la mateixa xarxa de guaites, doncs, evidentment, la vigilància queda bastant més disminuïda en aquestes 11.000 hectàrees.

Jo sí que li voldria dir una cosa, és a dir, miri –i també així amb el to més positiu possible–, que el Departament de Medi Ambient en aquests moments té una avioneta i ha llogat dos helicòpters, això no s'encavalca, això, en tot cas, se suma al dispositiu de vigilància. Com vostè molt bé diu –com vostè molt bé diu–, hi ha un protocol de coordinació signat; protocol de coordinació que aquest any també funciona i en els seus punts, per exemple, en el dispositiu de vigilància mòbil aèria, el punt 2.1: «En les situacions determinades com de risc d'incendi forestal, en què el cos de bombers pot complementar el servei de vigilància, mitjan-

çant rutes específiques planificades per als seus efectius, la brigada de bombers ho comunicarà al cos d'agents rurals.

»Els recorreguts de vigilància dels mitjans d'ambdues direccions generals: Bombers i la Subdirecció General d'Agents Rurals es comunicaran diàriament, i prèviament a l'enlairament entre els centres de control de Bellaterra i Torreferrussa, amb l'objectiu de cobrir aquelles zones amb més risc i sense duplicitat de mitjans.

»L'activació i desactivació del Pla Alfa, en les situacions de risc meteorològic i d'incendi forestal, serà sempre en coordinació amb la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil. Les bases de dades, estadístiques, informació, mitjans de comunicació, el seguiment informatiu, tot això amb coordinació.»

Punts d'aigua. És evident que els punts d'aigua tenen tres àmbits: un àmbit, que seria el de càrrega d'helicòpters –que aquests requereixen unes determinades característiques i sobretot uns determinats dipòsits o quantitats de metres cúbics d'aigua. Aquí, el Departament d'Interior en va fer una forta estesa pel territori a partir de l'any 1999. Per què? Perquè punts d'aigua per a càrrega de camions o per a hidrants ja n'hi havia, però era convenient fer aquests altres, la qual cosa no obsta perquè agrupacions de defensa forestal –hi insisteixo–, agrupacions de defensa forestal puguin també anar muntant punts d'aigua que serveixin a les seves pròpies necessitats de transport de tancs, etcètera. Tot això no és res més que un anar incrementant, anar sumant, però, en cap cas, jo diria anar en contradicció de res; al contrari, és anar millorant la xarxa.

La xarxa, nosaltres no pretenem que sigui una xarxa uniformista. Ha de ser una xarxa homogènia, en el sentit que hi hagi una bona distribució geogràfica en diferents punts, però que, en alguns casos, tinguem clar que aquells punts d'aigua, doncs, estan especialment dissenyats per a la càrrega aèria dels helicòpters bombarders, que uns altres poden ser càrrega d'aigua per a camions o per a hidrants, o altres, fins i tot, doncs, per als mateixos tancs de les agrupacions de defensa forestal.

El tema dels helicòpters. Una mica, el que li deia abans, també. En el tema dels helicòpters, mentre estigui la situació coordinada, benvingut sigui, i benvingut sigui des del punt de vista que tindrem unes rutes aèries que podran fer més quantitat de vigilància a unes hores determinades, que són les de sempre, de màxim risc d'incendis del dia.

Cremes controlades. Les cremes controlades, qui les fa? El Departament d'Interior, Departament de Medi Ambient? Doncs, miri, tots dos. Perquè hi han dos tipus de cremes controlades. Hi han les cremes controlades, que són les destinades a disminuir la quantitat de combustible fòssil que hi ha, doncs, en una determinada zona, en un determinat bosc, que això seria específicament els GRAF qui faria això, prèvia comunicació i coordinació, com sempre, amb el cos d'agents rurals. I aquelles altres, que són cremes de pastures d'alta muntanya, que normalment és al revés, és de comú acord, els pagesos i el cos d'agents rurals, que llavors, amb comunicació amb els GRAF o amb comunicació

amb bombers, doncs, es fan aquestes cremes. Cap de les dues entra en contradicció, és a dir, en un cas és gestió de pastures i en un altre cas és gestió de combustible, eh?

Per tant, fins aquí, fins aquí jo crec que... Escolti, tot és susceptible de millora, i això segur. Però també és cert que pensar que en tots aquests anys, en aquest aspecte tan important com és el de la coordinació entre prevenció i extinció, no s'ha avançat, jo crec que no és cert. És a dir, s'ha avançat, jo crec que s'ha avançat molt. L'altra cosa és que hem d'estar perfectament amatents i hem de procurar, doncs, encara, millorar en tot allò possible.

Aniria ara, en tot cas, a l'últim dels temes que vostè planteja, i que ja m'anuncia que seria una de les possibles qüestions que hi hauria, que contemplaria la Moció subsegüent a aquesta interpellació: unificar en una única direcció general prevenció i extinció d'incendis forestals.

Jo aquí tinc els meus dubtes, i tinc els meus dubtes metodològics, per una raó concreta. Crearem un cos de bombers forestals, només, si és que estem parlant d'extinció? És a dir, trencarem el cos de bombers, en dos? Uns senyors es dedicaran només al foc d'indústria, els altres, quan es crema el pi? És a dir, aquest concepte d'emergència, sigui l'emergència forestal, sigui l'emergència de trànsit, sigui l'emergència d'una inundació o d'una indústria, de foc d'indústria, la trenquem? Fins ara, fins ara, el que nosaltres estem veient d'altres llocs, no? i d'altres països és que això no resulta, que això no és correcte, que això sí que aquí seria fer llavors realment una duplicació molt important. És a dir, l'opció que s'ha seguit fins ara..., és a dir, quan arriba l'època dels incendis dupliquem, o més que dupliquem, si cal, mitjançant els auxiliars forestals, la quantitat de recursos humans destinats, en aquests sí, llavors, molt específicament i molt temporalment, al tema d'incendis forestals; però si nosaltres volem unificar en una sola direcció prevenció i extinció d'incendis, parlant només de temes forestals, crec que estaríem entrant en una dinàmica, si més no, de dubtosa eficàcia i –sobretot– eficiència tècnica.

Jo, és una qüestió que des del primer moment hi vaig donar moltes voltes; que evidentment, doncs, a partir de l'any 94 es va debatre; que l'any 98 hi vaig tornar a repensar més, però pensi que en l'àmbit de la prevenció... –i vostè també ho mencionava, jo crec d'una manera molt correcta–; és a dir, la gestió dels boscos no és únicament una gestió per evitar que es cremin, sinó que hi han moltes altres qüestions –d'aprofitaments, etcètera– que jo crec que tenen prou entitat perquè tinguin una direcció general que es cuidi només d'això. El que sí que hem de garantir –i això és el que estem treballant, i jo crec que cada vegada, doncs, amb millors resultats– és aquesta bona coordinació entre els dos..., en aquest cas els dos departaments, el Departament de Medi Ambient i el Departament d'Interior.

Res més, senyor president..., senyora presidenta, però...

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller...

El conseller d'Interior

...en tot cas, en la rèplica podré completar-ho.

La vicepresidenta segona

És el temps per a la rèplica de l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., honorable conseller, jo li he dit: «Nosaltres reconeixem la tasca i el treball que s'ha fet al llarg dels últims anys.» La reconeixem, entre d'altres, perquè hi han hagut debats importantíssims que s'han fet en aquest Parlament, sobretot el debat de l'any 1998, que va impulsar entre d'altres propostes –i li ho he recordat– una de 3.000 milions de pessetes, que es van anar fent any rere any durant cinc anys.

Miri, conseller, vostè diu: «No es superposen.» Escolti'm, miri, queda escrit, això, i el *Diari de Sessions* aquí està; ja ens el creiem, conseller –ja ens el creiem. Però el que vostè ha dit aquí, conseller, l'any 1997, un any abans dels incendis del Solsonès, i l'any 1993, un any abans dels incendis de la Catalunya central, això, també es deia. I la realitat, conseller, va ser una altra –va ser una altra.

Però hi ha un aspecte de les duplicitats, o de les possibles duplicitats –ja li dic, «possibles duplicitats»–, que sí que cal tindre en compte, que és en l'aspecte inversor; és a dir, si n'hi ha uns que fan cremes de pastures i uns altres fan uns altres tipus de cremes, que és les cremes controlades per part dels GRAF, són dos equips que estan fent cremes controlades, i és una despesa per part d'un departament i per part d'un altre departament.

Allí, a l'escó –no l'he portat, conseller, però vostè el sap perfectament–, hi ha un gràfic dels avions i helicòpters de vigilància i atac. Dels del Departament d'Interior. I els del Departament de Medi Ambient, per on retomben, conseller?, cap a on van? Qui ho coordina?, el Departament d'Interior? Per què no ho han ficat dins de l'Infocat 2002, aquests mitjans aeris del Departament de Medi Ambient? És aquí la nostra preocupació, conseller, i li deia amb tot el caràcter constructiu i valorant..., i li asseguro que valorarem molt aquesta proposta, en el moment de presentar la Moció, d'aquestes fusions, per dir-ho d'alguna manera, d'una direcció general de..., no solament de prevenció i extinció d'incendis, conseller, de política forestal també –i de política forestal.

I vostè n'ha fet referències, del que vostè va pensar i va dir també en aquesta tribuna, principalment l'any 1998, de les possibilitats i del que s'ha fet en altres indrets en tots aquests aspectes. Però deixi'm que li digui, conseller, que de la mateixa manera que ho valorarem, vam valorar en el seu moment la fusió entre la Direcció General de Medi Natural i la de Patrimoni Natural, i el que ha donat és un bon resultat –el que ha donat és un bon resultat. I hi havia molts dubtes en aquell moment si allò calia fer-ho; llavors no teníem dos departaments, en teníem tres, actuant sobre la massa forestal: teníem el Departament d'Agricultura, el Departament de Medi Ambient i el Departament –llavors– de Governació.

És per això, conseller, que –creiem nosaltres–, reconeixent aquest avenç important que s'ha fet, però a la vegada treballant en la línia com li presentarem, com li deia, en la Moció, amb totes les valoracions que farem també d'aquesta fusió de tots els aspectes de política forestal, de prevenció i d'extinció d'incendis, deixi'm, conseller, almenys, que li faci un suggeriment en nom del Grup Popular: li demanem la màxima coordinació –la màxima coordinació–, a vostè com a responsable en aquest moment màxim... –perquè poca prevenció podem fer ara; ja s'ha fet, la prevenció, en tot cas, o la màxima tasca de prevenció ja s'ha hagut de fer–, com a màxim responsable en els temes d'extinció d'incendis..., la coordinació amb mitjans del Departament de Medi Ambient i amb mitjans del Departament que vostè dirigeix, del Departament d'Interior.

I amb aquest temps que em queda, conseller, li voldria recordar –em sembla que no ha tingut temps en la seva primera part que m'ha respost a la interpellació– aquells aspectes relacionats amb els acords amb altres comunitats autònomes i també amb el mateix Estat francès.

I un aspecte, conseller: davant d'un gran incendi, quin és el protocol que cal seguir en cas que afecti més d'una comunitat autònoma, però principalment també, evidentment, Catalunya, i quines són les relacions que tenen amb el Govern de l'Estat pel que fa a possibilitats, també, d'extinció d'incendis?

Gràcies, senyora presidenta, honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula per a la rèplica, l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, té vostè raó, abans m'ha passat per alt el tema de les relacions amb les altres comunitats.

Miri, la veritat és que a la darrera campanya Infocat, que va ser la del 2001, doncs, hi van haver uns focs que van afectar la comunitat autònoma de València i també uns altres focs que van afectar la comunitat autònoma d'Aragó, en la franja de Terol concretament, en les zones de les Terres de l'Ebre. Sempre que ha succeït això, doncs la coordinació entre les diferents direccions generals d'emergències... El director general d'Emergències de la Comunitat Valenciana..., jo diria que, més que una relació, en aquests moments ja hi ha una relació gairebé d'amistat personal, perquè, fruit de les successives trobades i de les successives, doncs, a vegades, emergències en què s'ha hagut de treballar, doncs, existeix sempre una bona coordinació; fa escassament vuit dies va haver-hi també una situació de foc, que va produir que nosaltres ràpidament els poguéssim cedir dos helicòpters bombarders nostres. Insisteixo, això pel que fa a Aragó i pel que fa a la comunitat de València. Normalment, la relació potser es fa més amb la Comunitat Valenciana –hi han hagut més sinistres que han afectat aquesta comunitat, malauradament– que amb la d'Aragó, però en qualsevol dels dos casos, doncs, jo

diria que les relacions no són solament bones, sinó que són molt bones.

Pel que fa a la relació amb l'Estat francès. Pel que fa a la relació amb l'Estat francès, existeixen dos situacions: una, que seria en cas d'afectació del que és la pròpia línia fronterera –zona de Port Bou, Cervera i etcètera–, sobretot amb focs que potser comencen en territori francès i que, fruit, doncs, que en aquells moments bufi tramuntana, puguin entrar a la part nostra, a la part d'aquí de Catalunya, en què existeix ja un protocol, que, entre ells, els mateixos bombers de les diferents prefectures es parlen.

Quan es tracta que, per exemple, a Catalunya hi ha una emergència important i llavors es reclami l'ajut dels mitjans aeris que tenen la base a Marsella, existeix un protocol, prèviament preestablert, pel qual, a través de la Delegació del Govern..., aquesta, doncs, envia la corresponent petició al Govern de l'Estat francès, malgrat que existeix, per guanyar temps, una situació paral·lela en què ja s'envia l'avís també. Per tant, això està perfectament protocol·litzat.

Pel que fa a les relacions, jo diria, doncs, amb el Govern de l'Estat, quan hi ha hagut... –jo ara no recordo que hi hagi hagut, així, un incendi que hagi afectat simultàniament dos comunitats, com a mínim allò de dir València i Catalunya o Catalunya i Aragó; devien ser, en tot cas, molt allò, de molt petita l'extensió–, doncs, les relacions amb el Govern de l'Estat són bones, en el sentit que sempre que hi ha una situació suficientment seriosa, doncs, hi ha bona comunicació amb el Ministeri –Departament i Ministeri–, i, per tant, doncs, aquí no hi han especials problemes en aquest sentit.

Dit això, deixi'm, per acabar, reiterar-li que amb molt de gust jo analitzaré –i, a més, també, amb el sentit més positiu possible– les propostes que vostè faci de Moció subsegüent, o que faci el seu Grup, de Moció subsegüent, amb el benentès que, potser en algun cas, precisament l'anàlisi en positiu farà que li digui que em sembla que no d'alguna cosa, però això també és ser positiu, dir que no, si realment es creu honestament això.

Segon aspecte. Ara que estem en plena campanya Infocat, és obvi que la màxima responsabilitat és del conseller que deté la titularitat del Departament d'Interior –així està reflectit en els decrets que s'han anat publicant–, i és que, com vostè sap, en cas d'una emergència, el cos d'agents rurals, malgrat ser d'un altre Departament, i la resta de components que puguin haver-hi en aquest àmbit queden sota les ordres directes de comandament, doncs, del Departament d'Interior.

Sóc molt conscient que aquest és un aspecte que s'ha de vetllar molt; que s'ha de vetllar molt quan hi ha no solament la fase d'emergència, sinó durant tot l'any. Jo crec que aquest any –diguem-ne– forestal, que acabem o comencem, mai sé si l'estiu és el començament o l'acabament d'una campanya, doncs, ha demostrat que la coordinació entre cos d'agents rurals i GRAF, Grups de Reforç d'Actuacions Forestals, de Bombers, cada vegada és més bona, cada vegada s'han anat sincronitzant més, cada vegada s'han anat interaccionant i co-neixent més, i també, amb agrupacions de defensa fo-

restal del Bages, de l'Anoia, etcètera, precisament per anar fent aquesta coordinació en temes de prevenció i, eventualment, de gestió de combustible.

Res més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat de la xarxa viària catalana (tram. 300-00186/06)

Passem ara al vintè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat de la xarxa viària catalana, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, la sinistralitat en carretera és una de les màximes preocupacions socials al nostre país; una preocupació que, evidentment, ratifiquen les xifres, com les xifres d'accidentalitat a les carreteres catalanes de l'any 2001, de l'any passat, amb un total de 22.992 víctimes, de les quals tenim una mortalitat de 546 persones.

És evident que en el darrer any, amb relació al 2000, hi ha hagut un descens del nombre de víctimes mortals, però també és cert que del període 93 al període del 2000, en els últims vuit anys, el creixement de la sinistralitat a les carreteres catalanes s'ha posat per sobre del 10%. Hi ha una tendència a la baixa de la mortalitat, però és evident que hi ha una sèrie de factors, senyor conseller, que nosaltres volem analitzar en aquests moments amb vostè.

Presentem aquesta interpellació per analitzar bàsicament un fet: l'enquesta feta..., l'enquesta d'Euro-RAP, que classifica els trams de carreteres catalanes i les compara amb els trams de les carreteres europees d'aquells països que han volgut col·laborar en aquesta enquesta, situa Catalunya entre la franja dels països amb major sinistralitat en carreteres.

I aquesta dada és tremendament important. Els països amb més sinistralitat són Grècia i Portugal i després vénen Espanya... –i dins d'Espanya, també Catalunya; Catalunya, unes dècimes per sobre de la mitjana espanyola.

I és un problema que és evident que hem de començar a analitzar; és una mortalitat establerta en quinze persones –14,9 per cada 100.000 habitants–, i això és una xifra preocupant; una xifra que, a més a més, hi afegim un altre factor: la causa, la primera causa de mortalitat a Catalunya entre cinc i quaranta anys són els accidents de trànsit.

Per analitzar aquest problema, senyor conseller, nosaltres el plantejem des de quatre àmbits. El primer àm-

bit, que és l'àmbit de l'anàlisi del model de la mobilitat: tenim davant nostre un problema de mobilitat general. I, per cert, senyor conseller, també, vostè, com a representant del Govern, ens podrà dir, o ens podria dir, quan es presentarà la Llei de mobilitat a Catalunya, que, segons sembla ser, ja està redactada, està en un calaix en algun departament de la Generalitat, però que no s'acaba de presentar. (*Remor de veus.*) Quieta, mobilitat quieta.

El segon punt, hem d'analitzar allò de l'àmbit de la cultura de la infracció de trànsit, aquest canvi cultural necessari perquè la conducta dels conductors, la conducta dels usuaris també es modifiqui.

Hem d'analitzar des d'un altre tercer factor, que és l'àmbit de les inversions públiques per reduir els trams de concentració d'accidents. Una inversió pública, senyor conseller, que és escassa i que jo li pregunto: exactament per a l'any 2002, quina previsió té el seu Govern, té el Govern de Catalunya, per a la reducció dels trams de concentració d'accidents?

Perquè aquesta enquesta que ens ha fet l'Euro-RAP, l'enquesta Euro-RAP, assenyala que hi ha cent tres trams que són els punts negres de la xarxa de carreteres de Catalunya. I el document que vostès presenten com el Pla de seguretat viària 2002-2005 assenyala una altra xifra: el 3% de tota la xarxa viària catalana té problemes intensos de concentració d'accidents.

I hi afegim una altra xifra, senyor conseller. És cert que totes les carreteres i tota la xarxa viària no és competència del Govern de la Generalitat, però quan analitzem els llocs en els quals es produeixen els accidents trobem que, de cada dos accidents, un es produeix en una carretera que és competència del Govern de la Generalitat de Catalunya. Per tant, vol dir que aquesta xarxa és una xarxa saturada. És una xarxa amb un alt nivell de sinistralitat i que aquí s'hi ha d'intervenir.

Per tant, senyor conseller, jo vull saber –volem saber-ho des del nostre Grup– quines inversions pensa fer per millorar aquesta situació en aquests trams de concentració d'accidents.

Però, abans d'abandonar el tema de les carreteres, jo voldria assenyalar, sobretot, un tema tremendament important. Hi ha eixos, com l'Eix Transversal, que fa pocs mesos també es va veure, des d'aquesta tribuna –va ser denunciat des d'aquesta tribuna– que és un dels eixos amb major grau de sinistralitat. La nacional II al seu pas per Girona. El dimarts sortia en un diari de tirada nacional aquest titular: *La nacional II es un peligro en Girona*. Ja sé que no és competència de la Generalitat, però, en canvi, on estan els esforços de negociació amb el Govern de l'Estat per millorar aquest tram?

L'Eix del Llobregat, es parlava en una interpellació anterior, eh?, la carretera, l'antiga 1411, tram rere tram, està assenyalada en aquest índex dels cent tres punts negres de les carreteres catalanes, pràcticament tota ella –tota ella–, d'Abrera fins a Berga; o la mateixa 1410, de Manresa a Súria –m'ho assenyalaven companys diputats d'aquella zona–, que també és un dels punts en què hi ha una enorme sinistralitat i que, a més a més, hi ha un altre problema. En aquesta carretera va

haver-hi un diputat del seu Grup que va presentar una proposició no de llei per millorar l'accidentalitat, ja fa més d'un any, es va aprovar per unanimitat i, en canvi, no s'han iniciat les obres.

L'eix de l'Ebre, d'Amposta a Lleida, un altre tram de nova creació, però mal dissenyat, i també un dels punts importants de sinistralitat. El traçat, un altre de la nacional II, per negociar, Cervera - Lleida, la dificultat, la no-finalització de les obres, punt negre. I, per tant, aquí també hi ha deixadesa i abandonament de les responsabilitats de Govern per millorar aquest tram.

Podríem seguir amb la 1313, que també surt reiterades vegades en diversos trams, com realment una problemàtica important en matèria de sinistralitat. A la regió metropolitana, la C-215, de Viladecans a Cornellà o de Castelldefels a Viladecans o de Cornellà a Esplugues... (*Remor de veus.*) Volen dir que aquestes vies són vies que requereixen un tractament especial, que estan complint una funció que ja no és exclusivament interurbana i que necessiten un esforç enorme en contenció i en correcció i en prevenció de la sinistralitat.

Reclamem, senyor conseller, un pla específic d'inversions. I, per tant, és per això que li pregunto: la inversió anual del 2002 per eliminar els punts negres de les carreteres catalanes, quina és i on està?

El segon tema del qual hem de parlar són les mesures basades en el model de gestió del canvi de la cultura de conduir. Hi ha un tema molt important. Segons dades d'*infoTrànsit* -citades al seu Departament- ha baixat el percentatge de persones que fan servir dos elements de seguretat passiva tan importants com el cinturó o el casc. Han baixat un xifra relativament important: pràcticament una de cada dues persones que s'ha accidentat amb causa greu o mortal no portava el cinturó.

Quin resultat tenen les seves campanyes? Quant s'inverteix en matèria de seguretat passiva? Tot i que s'estan fent coses, tot i que hi ha un equip professional -que jo sempre ho dic- amb pocs recursos humans i amb pocs recursos econòmics, però que fan bé la feina. Però manquen coses, senyor conseller, i vostè ens hauria de contestar també sobre aquest tema.

Tenim, després, el tema del tractament dels accidents en carretera. De cada dues víctimes, una mort entre la producció de l'accident, en el moment que es produeix l'accident i l'arribada a l'hospital. Vostè és metge i segurament deu saber que no tot es pot..., el tractament mèdic que es pugui fer o el tractament d'urgència no el podrien corregir, però sí que podríem disminuir aquesta qüestió de la mortalitat, aquest 50% de la mortalitat que es produeix en aquest tram del tractament d'un accidentat. (*Remor de veus.*)

Fa pocs dies en una interpel·lació sobre el servei de seguretat i el tractament d'emergència en carretera se'ns deia que hi ha regions sanitàries de Catalunya en les quals la cobertura poblacional és insuficient. És a dir, la distància entre l'hospital de referència i el lloc de producció de l'accident no es pot cobrir en el temps suficient per què es pugui atendre aquest tema.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I el quart punt, que nosaltres creiem, senyor conseller, que també és important, és la recerca. Som un dels pocs països europeus que no compta amb un centre potent de referència per a la investigació aplicada en la disminució de l'accidentalitat en carretera. Idiada fa esforços. Ho ha fet, fins i tot, eh?, ho ha fet, fins i tot, per l'Es-tat; en canvi, és hora que, a Catalunya, el Govern de la Generalitat, de forma continuada i permanent, l'ajudi a crear aquest centre de referència.

I és, per nosaltres, senyor conseller..., ho són, per nosaltres, les quatre coses que volem saber: quan es dotarà, també, a Idiada o a un altre centre de referència -diem Idiada, perquè té experiència important acumulada- perquè es pugui atendre la recerca per disminuir l'accidentalitat en carretera.

Després, en el torn de rèplica, senyor conseller, en tot cas, arrodoniré amb alguns altres temes que m'interessava comentar.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

(*Remor de veus.*) Si les hi hem facilitades nosaltres, les dades... (*Remor de veus.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, miri, en primer lloc, li agraeixo que posi de manifest en aquesta cambra, com moltes vegades jo ho he fet en el mitjà de comunicació, aquesta preocupació pel que és, doncs, certament una de les... -deixi'm dir-ho-, una de les epidèmies més importants que tenim en el segle XXI en el nostre país, que és la dels accidents i les morts o els ferits greus en carretera.

Realment un país que vulgui ser un país modern i capdavanter, doncs, ha de buscar i fer esforços per mirar de, si no anul·lar sí disminuir sensiblement aquesta xifra que de forma inexorable, doncs, ens va colpejant setmana darrere setmana, dia darrere dia, any darrere any. (*Remor de veus.*)

S'està fent -jo ho crec- un esforç important en aquesta matèria. Vostè mateix també ho posava de manifest. Semblaria que estem a les portes d'una certa inflexió en aquesta corba, que, de forma inexorable, anava creixent en els darrers anys, des de l'any 1993 fins a l'any 2000, pel que fa al nombre de morts i d'accidents. L'any passat va baixar un 11% el nombre de morts en carretera. Aquest any, en aquests moments, les xifres ens oscil·len, no estaríem en aquesta reducció, estaríem treballant amb la mateixa xifra, setmana per setmana, quant a nombre de persones que han perdut la vida en les carreteres catalanes. Però sí que, en canvi, hi ha una disminució important pel que fa al nombre d'accidents.

És a dir, el total del nombre d'accidents, si contemplem el que és el darrer semestre de l'any 2001 amb el... -no tinc encara complet tot el primer semestre, perquè, és clar, ens falten uns dies, però, dels cinc primers mesos sí-, diríem que el nombre d'accidents disminueix d'una manera substancial. Els darrers sis

mesos de l'any 2001 van haver-hi un total de 2.842 accidents que van produir o situació de mort o de ferits greus. Els primers cinc mesos d'enguany estaríem parlant de 1.710 accidents. Si fem que falta un mes, podríem estar parlant, potser, al voltant dels dos mil accidents, amb una xifra, en canvi, amb una xifra de morts pràcticament amb una variació d'un 2%, i sí amb una reducció del nombre de ferits greus i del de ferits lleus.

És a dir, aquest any 2002, aquest primer semestre ens comporta que tenim menys accidents, menys ferits greus o lleus, i, pràcticament, el mateix nombre de morts. Per què? Perquè ens estem trobant amb una cosa curiosa. A veure, curiosa no, és una cosa greu, i és que en un mateix accident el nombre de morts puja de forma exponencial; nombre d'accidents que produeixen cinc morts, quatre morts, tres morts. Per cert, accidents, per exemple, com el que es va produir a Capmany, a l'Alt Empordà, el 3 de maig: cinc morts, sis ferits greus, un ferit lleu, entre un turisme i una furgoneta. Cap dels ocupants portava el cinturó de seguretat. El de Canyelles, al Garraf: quatre morts, un turisme. Cap portava el cinturó. Tortosa: tres morts, un turisme i una furgoneta. Cap d'ells portava tampoc cinturó.

És a dir, entraríem en aquest segon àmbit, que vostè diu, de la cultura, de la cultura de la conducció. Jo diria que potser més que cultura de conducció –i apellant al què vostè deia abans, a la meva condició de metge– a la percepció o a la consciència del risc. La gent quan es posa davant d'un vehicle, quan agafa un cotxe, una furgoneta, jo crec que no és conscient del risc que comporta la conducció, del risc que comporta, doncs, transitar a les vies, per bé que estiguin les vies, per bon estat que estiguin. És a dir, aquest és un problema, per nosaltres, realment important.

Com vostè sap, doncs, ha començat aquest any una campanya important de conscienciació pel que fa a elements de seguretat passiva, pel que fa al tema de cinturó de seguretat. És veritat que la gent sembla que en el moment en què baixes la pressió sancionadora, pel que fa als temes de cinturó, doncs, la gent comença a descurar-se'n. L'any passat, com vostè també recorda perfectament, ens vam centrar molt en el tema d'alcoholèmies i del control de velocitat. Es van fer un total de 330.000 alcoholèmies a Catalunya, en tot l'any; algunes d'elles en col·laboració amb les diferents policies locals. Es van fer, també, de l'ordre de més de cent mil deteccions de velocitat. Aquest any ho volem centrar en aquests elements passius.

Pel que fa al tema d'inversions, que vostè demanava, tot i que jo tinc aquí ara unes dades del Departament de Política Territorial, doncs, en tot cas, li'n podré facilitar més... La distribució d'inversions per tipus d'actuacions –les hi dono en milions de pessetes– seria la següent: millores o construcció d'estructures, 1.160 milions de pessetes; semaforitzacions, enllumenats, barreres de seguretat, 1.133,8 milions de pessetes; millores de traçat i de revolts, 4.347,3 milions de pessetes; rotondes, 2.673,8 milions de pessetes i interseccions, enllaços i accessos, 4.037 milions de pessetes. Tot això pel que fa a aquells aspectes que no siguin purament de

construcció d'altres vies, sinó d'elements de seguretat amb enllumenats, amb barreres de seguretat, amb millores de traçat o de revolts, amb interseccions i amb l'altre aspecte que dèiem de rotondes.

Tractament dels accidents –tractament dels accidents. Fruit, precisament, també una mica d'aquesta, evidentment, d'aquesta constatació que la primera hora és allò que en diuen «l'hora d'or», no?, en qualsevol accident o en qualsevol malaltia greu, els anys 1998 i 99 el Cos de Bombers va entrar en un programa de formació i especialització que en vam dir el programa Emersa, que és el programa d'emergències sanitàries, a fi efecte que, com que en la majoria dels casos el primer element que arriba a l'accident, o és la policia de Trànsit o són els bombers –quasi sempre són els bombers, per la pròpia xarxa de parcs–, doncs, de què es tractava?, que aquest professional tingués ja els primers coneixements, no ja de cures, diguem-ne, aquestes sanitàries, o de socorrisme, que pot tenir tothom, sinó ja uns coneixements suficientment importants com perquè es poguessin fer les primeres actuacions mentre no arribés el transport sanitari.

Jo crec que això ha sigut un èxit important. Això ha millorat moltíssim, sobretot –i això ho diuen els mateixos centres hospitalaris– en l'arribada d'accidentats, doncs, a les seves àrees d'urgències. Des que s'ha produït això, doncs, els pacients arriben, molt més..., en millors condicions –alguns, evidentment, doncs, no arriben, perquè, per les pròpies lesions, era impossible–, però ha millorat aquest aspecte.

Segona de les qüestions: l'any passat es va començar a fer, i aquest any també es continua, una experiència que, després, durant l'any, també es va fer en determinats caps de setmana, en què l'índex de freqüentació en les carreteres és molt alt, que és la distribució d'uns helicòpters medicalitzats..., uns helicòpters medicalitzats, distribuïts en tres o quatre punts de la geografia catalana, precisament per atendre aquelles zones en què la gravetat de les lesions fa que entre l'arribada del vehicle sanitari i el seu desplaçament a un primer centre hospitalari, el temps pogués ser massa superior quant a isòcrones, i que, llavors, pugui ser ràpidament traslladat, via helicòpter, si cal, al mateix centre de referència.

Això es va fer l'any passat. Aquest any, en l'operació entrada i sortida de vacances, es tornarà a posar en funcionament, i també s'ha fet en alguns caps de setmana, gradualment. Jo crec que, en el temps, això podrà ser una circumstància que podrà arribar a cobrir aquelles necessitats de determinades zones que, per la seva situació geogràfica, són complexes de poder-hi arribar via terrestre en un lapse de temps raonable, i que, en canvi, et pugui donar una bona qualitat en les garanties del servei i l'atenció en el ciutadà.

Per últim, perquè se m'acaba el temps, pel que fa a un centre de referència d'investigació. Vostè citava l'Idiada. A l'Idiada, nosaltres tenim voluntat d'encarregar-li algunes qüestions concretes. A nosaltres ens sembla que més que un centre de referència que de manera constant analitzi accidentalitat, entenent accidentalitat, suposo, sobre aspectes mecànics dels vehicles, doncs, ens sembla que potser no és de primera necessitat en aquests moments. Per què? Perquè la

majoria d'accidents –i vostè ho sap–, la majoria d'accidents, malauradament, continuen essent de causa humana i, per tant, potser, el que sí que hauríem de mirar és de quina forma, de quina manera, aquesta cultura, aquesta cultura de conducció, la podem anar modificant perquè aparegui també la cultura de risc.

Dit això, en determinades qüestions sí que es poden fer encàrrecs puntuals. Sí que en algun cas s'està ja treballant en algun d'aquests temes, però entenc que això, fins ara, com a mínim, jo no crec que requereixi un centre que de forma monogràfica i específica es dediqui només a aquesta qüestió, atès que hi ha altres indrets d'aquí, de l'Estat, o fins i tot europeus, que en determinades coses ens poden donar la informació...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...correctament.

Gràcies senyor president.

El president

Gràcies a vostè. En dret de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies senyor president. Senyor conseller, amb aquestes xifres que vostè m'ha donat en pessetes –que ja és una moneda que no és de curs legal, eh?– i, per tant, aproximadament, hi ha una intencionalitat, eh?, que és claríssima que ja havia estat manifestada en anys anteriors, de fer un programa per atendre aquests punts de concentració d'accidents. Nosaltres creiem que aquesta xifra, tot i que siguin impactants, són escasses i són insuficients.

És cert que no comptem amb un estudi sobre què costaria solucionar només aquests 103 punts que, segons la mitjana europea, són punts negres, d'alta concentració d'accidents. Però, el que s'ha fer, senyor conseller –i segurament no correspon al seu Departament, però sí que correspon al Govern–, és fer aquest estudi, perquè..., i, a més a més, dotar..., dotar-se, dotar el Govern de la Generalitat d'un pla de xoc, d'un pla de xoc que multipliqui aquestes xifres i que permeti fer, a més a més, tres coses més.

Nosaltres li demanarem –i ja li ho avanço en la Moció– la necessitat d'aquest pla de xoc per disminuir la mortalitat per accidents a Catalunya, perquè li recordaré, també, perquè ho recordi al seu Govern, perquè quan s'assegui amb el Consell Executiu els digui: ens vam comprometre el 5 d'octubre del 2000 a redactar un pla per reduir la mortalitat per accidents de trànsit en el termini d'un any. I aquest pla no s'ha vist. No s'ha vist encara en el Parlament, no se'n ha... Si s'ha redactat, no se'n ha presentat, però em consta que no està redactat, i em consta que, a més a més, no es redactarà.

Per tant, nosaltres demanarem aquest pla de xoc, bàsicament perquè aquesta xifra, per a la millora del traçat

de la carretera que afecta o que pot produir accident, doncs, sigui multiplicada, no d'una forma generosa, sinó d'una forma justa, almenys per convertir els primers trams, els trams més perillosos, reduir la seva perillositat.

El segon tema, també, senyor conseller, és que és cert que hi ha hagut campanyes orientades..., que han orientat l'esforç a la sensibilització en matèria de seguretat passiva. Però, doncs, s'han de redoblar els esforços, perquè, senyor conseller, tornem a tenir que la gent no es posa el casc, tornem a tenir que la gent no es posa el cinturó, i tornem a tenir un altre problema important en les àrees urbanes: l'enorme quantitat de persones usuàries de ciclomotors, que tenen una accidentalitat important. Aquest és un tema del qual no hem parlat, i jo li pregunto ara, per si vostè té la possibilitat, eh?, de dir-me, exactament, el Govern de la Generalitat, en la crisi del ciclomotor, quina ha estat l'actitud, quins han estat els passos per fer aquestes dues qüestions. No podem permetre que circulin més d'un 27% dels usuaris del ciclomotor sense permís, sense assegurança i, a més a més, no complint el tema de la seguretat passiva.

Vostè em parlava del tema dels helicòpters medicalitzats. Són pocs. Existeixen i poden donar solució. Jo el que sí li reclamo –i li ho reclamem des del nostre Grup– és una inversió, també en aquest pla de xoc, perquè, aproximadament, un servei del SEM d'emergències costa, la seva implementació, un milió d'euros. És una quantitat important, però nosaltres hauríem de dotar-nos d'aquests recursos perquè els territoris d'aquestes regions sanitàries –i ho torno a dir, la de Tortosa, la de Lleida, la de Girona, la Regió Sanitària Centre–, doncs, tinguin el grau de cobertura poblacional, no del 60%, com ara, sinó almenys la mitjana que té Catalunya, o altres regions, que és del 85%, tot i que hauríem d'arribar a la xifra, evidentment, del 100% de cobertura.

I quant al tema de la recerca. Miri: el cost d'una unitat de referència que pugui tenir una importància relativa en la recerca, evidentment, per treballar en la millora dels aspectes de l'automòbil, costa, aproximadament, també, un 1.200.000 euros l'any. És la xifra de diuen els experts. I ens cal, ens cal aquest servei, ens cal aquesta unitat de referència. Jo crec que ha de ser prioritària, i ha d'estar, també, en aquest pla de xoc, senyor conseller.

I, per tant, en aquest sentit, i si pot parlar també del tema del ciclomotor, i contestar-nos per què no s'ha complert la Resolució 241, en l'apartat de la Resolució 241/VI, del 5 d'octubre del 2000, sobre aquest pla per reduir la mortalitat?

Senyor conseller, li reclamem que redobli els esforços de convèncer el seu Govern que aquest és un tema general, és un tema de país, que aquest llibre, que és la descripció de la geografia de la mort per causa d'accidents: *De la geografia de la muerte*, eh? Doncs, realment, aquí..., d'aquí a uns anys puguem tenir un altre llibre, puguem tenir una altra enquesta.

Gràcies, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyor diputat: vostè ha fet una declaració d'intencions que m'ha deixat una mica sorprès. Diu: el pla de xoc de millores de carreteres no s'ha redactat, diu, i, a més a més, sé que no es redactarà. (*Remor de veus.*) Crec que vostè..., una cosa és que vostè pugui opinar una cosa, però que afecti així i que digui tan taxativament: «i sé que això no es portarà a terme» em deixa, com a mínim, una mica sorprès, és a dir, entenc que això forma part, potser, no ho sé, de la dialèctica parlamentària, però, en qualsevol cas, no seria, com a mínim, seriós poder-ho dir així.

Miri, jo crec que és evident que vostè, que està a l'oposició, doncs, si jo li dic que ens hem gastat 100 milions d'euros, ha de dir que són pocs. I si jo dic que si en comptes de 100 milions són 500, vostè també ha de continuar dient que són pocs; perquè, doncs, és el que toca.

Si vostè fa una anàlisi, i fa una anàlisi desapassionada i objectiva de tots els anys, jo crec que ara, en aquests moments, des de l'any..., això, 99, 98-99, 2000 i 2001, no és precisament l'època en què s'hagin fet menys inversions en les carreteres, que s'hagin fet menys obres de millora de les carreteres i també de la seguretat en les carreteres de Catalunya que depenen de la Generalitat, òbviament. I en altres casos, també, de l'Estat.

Per tant, no és ara una de les situacions en què es pugui considerar que aquest no és un tema que ha estat prioritari, perquè ho és. I vostè, segur que m'ha sentit a mi en moltes declaracions públiques dient que és una de les preocupacions, i no solament una de les preocupacions, sinó un dels elements que a mi em dol més, quan m'arriba cada dilluns, al meu despatx, a primera hora del dematí, l'estadística de quins han estat els accidents de trànsit que hi ha hagut: el nombre de ferits, el nombre de morts. I que després, quan llegeixo les primeres informacions que m'arriben des dels Mossos, de Trànsit, continuo constatant, i continuo constatant de manera, de vegades fins i tot depriment, que en molts casos, en molts casos, en massa casos, en un percentatge de casos massa elevat, això és producte de l'actitud humana; sigui, com deia abans, d'una manca de consciència de risc, que fa determinades actuacions, o bé, en algun cas, d'imprudències.

Per mi, tant de bo trobéssim un element, un institut, no d'investigació mecànica, sinó d'investigació psicològica, de com podem fer transmetre a tots i cada un dels ciutadans, com podem fer transmetre la necessitat de prendre determinades mesures.

Li poso un exemple. L'any 2000, eh?, fixi's bé: l'any 2000, a les comarques de Girona, els Mossos de Trànsit van sancionar trenta-set vegades una persona. Les trenta-set vegades que van sancionar aquesta persona, la van sancionar pel mateix motiu: conduïa un ciclomotor sense casc, per via interurbana.

Per cert, també haurem de mirar de parlar, evidentment, en sentit positiu, amb ajuntaments de Catalunya. De l'observació que es produeix sobre l'observança, per exemple, del casc, doncs, els resultats són clarament diversos.

Hi ha ajuntaments en què el nivell de compliment, perquè la pròpia policia local, la pròpia Guàrdia Urbana, doncs, hi està, és alt, i altres, amb Guàrdia Urbana i policia local, el nivell de compliment és molt baix. Les xifres poden oscil·lar de l'ordre d'un 47 a un 52% de diferència. Jo crec que aquest també és un element que, insisteixo, en sentit positiu, hem de procurar també, aquí, treballar-hi.

Nosaltres l'any passat, en el tema d'alcoholèmies, vam començar a col·laborar amb les policies locals. Ens va semblar que aquesta era una bona col·laboració. Jo crec que ara, també en aquesta línia, haurem de continuar-hi anant.

Pel que fa al tema del SEM, pel que fa al tema dels helicòpters medicalitzats. Escolti'm, és clar, sempre se n'hi poden posar més, però també hem de pensar que tenim uns límits, que és un límit –no ja pressupostari–, sinó també un límit d'allò que es considera que ha de ser l'eficiència en els recursos..., en els recursos pressupostaris, eh? Tot i així, treballarem i analitzarem també aquests temes per veure quines són aquelles zones, eventualment, doncs, de Catalunya, que les seves isòcrones ens obliguen haver de valorar l'oportunitat d'instal·lar-hi algun d'aquests sistemes.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Labandera, em demana la paraula?

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, per una contradicció en la referència que ha fet el senyor conseller.

El president

Té un minut, mentre esperem que vingui...

El Sr. Labandera Ganachipi

D'acord. Si vol... Miri, senyor conseller, vostè ha dit que jo feia una declaració d'intencions amb relació a la rotunditat amb què li havia respost, en el sentit que no es farà mai per part del Govern aquest Pla. En tot cas jo li accepto que és excessiva contundència dir que és possible que no es faci mai, però sí que li demano que aclareixi aquesta observació que ha fet –també ha fet vostè una declaració d'intencions– dient que hi ha ajuntaments que no col·laboren en el tema del seguiment de l'ús del casc. M'agradaria que ho digués.

Gràcies, senyor president.

————— **Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es modifica la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil** (tram. 271-00014/06)

El president

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es modifica la Llei, de 8 de juny de 1957, del Registre Civil. De conformitat amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament cal establir el nombre de diputats a designar, els portaveus unànimement han proposat que en siguin tres, i cal que el Ple es pronuncii per majoria absoluta. Els noms que es proposen són els dels il·lustres diputats senyor Jaume Camps, senyor Àlex Masllorens i senyora Dolors Nadal.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 primer del Reglament, la votació pot ser per assentiment, i els prego que, si no hi tenen cap inconvenient, així ho fem. (*Veus de fons.*) El senyor diputat diu que no, per tant ho farem per votació electrònica. (*Veus de fons.*) No és així? Moltes gràcies. Molt bé, doncs, he interpretat malament el requeriment del senyor diputat.

Quedarà constància que ha sigut per assentiment.

————— **Designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya** (tram. 284-00013/06)

I el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya. D'acord amb l'article 5.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i per tal de cobrir les vacants produïdes per la renúncia del conseller senyor Jordi Mercader i Farrés i el cessament, de conformitat amb el que estableix la disposició transitòria primera, 1, de la dita Llei, dels consellers senyora Núria Llorach i Boladeras i del senyor Jaume Serrats i Ollé, cal procedir a la designació de tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria dels dos terços dels diputats de la cambra. Es proposa que siguin, que accedeixin a aquest càrrec del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, la senyora Victòria Camps i Cervera, la senyora Núria Llorach i Boladeras i el senyor Jaume Serrats i Ollé.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment. Aquesta presidència, atès que hi són presents més dels noranta diputats, proposa que la votació es faci per assentiment. (*Pausa.*)

Estant-hi tothom d'acord, així és i així constarà. I no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats per un nombre superior als dos terços de la cambra la senyora Victòria Camps i Cervera, la senyora

Núria Llorach i Boladeras i el senyor Jaume Serrats i Ollé com a membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Moltes gràcies.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió** (tram. 302-00250/06)

Passem ara, per tant, al capítol de mocions amb el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia. I la primera és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de concessió de les llicències d'emissió als operadors de radiodifusió i televisió. Ho presenta el Grup Parlamentari Popular i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, que té la paraula. (*Remor de veus.*) Esperis un segon, senyor diputat. Prego a les senyores i als senyors diputats que hagin de marxar d'aquí, de l'hemicicle, que ho facin en silenci i al més ràpidament possible. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyories, el nostre Grup Parlamentari no pot per menys que expressar la seva satisfacció, davant aquesta Moció que sotmetem a la consideració de la cambra, per dues raons principals, senyor president, la primera de les quals és que, en la interpellació prèvia a la substanciació d'aquesta Moció, el conseller de la Presidència la va qualificar d'encertada i d'oportuna, això ens ha de satisfer, d'una banda, i d'una altra, perquè, de la lectura de les esmenes que han estat presentades, cal concloure que existeix una pràctica unanimitat per part de tots els grups parlamentaris en allò que té a veure amb la qüestió que ens va portar a presentar la interpellació, en el seu dia, i, hores d'ara, la Moció subsegüent.

Nosaltres, senyores diputades i senyors diputats, el que pretenem en el seu moment, i ara a partir de la resolució que volem que sigui aprovada per la cambra, és cridar l'atenció respecte d'un tema que des de fa molt de temps no resulta tributari d'una atenció específica per part de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, quan en realitat constitueix una de les qüestions que més problemes en el territori de la pràctica està produint. Ens referim, naturalment, a les emissions de televisió local que, tant pel que fa a la seva potència com pel que té a veure amb la seva cobertura, en el transcurs de les darreres setmanes –i hi insisteixo, quan dic setmanes ho faig amb la màxima intenció– estan incorporant a la seva praxi habitual una sèrie d'inconvenients que pateixen altres operadors que es veuen perjudicats per la juxtaposició de senyals i per la utilització de potències, que, des del nostre punt de vista, res tenen a veure amb allò que en podríem dir que es correspon amb una televisió de caràcter local. Així ho vàrem expressar i així tindrem oportunitat de constatar, també, ara, a través de la lletra de la Moció.

Nosaltres entenem, el nostre Grup Parlamentari considera que la televisió local ha de ser una televisió fonamentalment de proximitat, una televisió adreçada als ciutadans i les ciutadanes d'un determinat municipi que, a través dels seus programes, tinguin l'oportunitat de trobar-se, a si mateixos, de viure els seus problemes, de conèixer les seves circumstàncies, d'assistir al tractament de les seves inquietuds des d'una anàlisi que sigui en consonància, que estigui en consonància amb allò que constitueix el seu particular tarannà i les seves particulars característiques. Això, darrerament, sembla que no tan sols no és així sinó que les circumstàncies donen a entendre que ho serà cada vegada més.

Aquesta va ser una inquietud que li vàrem plantejar al conseller de la Presidència i aquesta també és una inquietud que informa un dels punts d'aquesta Moció que els presentem.

Nosaltres, el que volem evitar és una interpretació inconvenient d'aquesta Llei. Perquè és cert que la Llei reguladora de la televisió local per ones terrestres de l'any 95 permet la possibilitat d'una emissió en cadena en determinats supòsits; és a dir, la possibilitat que un determinat operador ho faci en coordinació amb altres estacions emissores per un percentatge dels continguts de la programació que no ultrapassi en cap supòsit el 25%. Però es dona la circumstància que, de la instal·lació de potències extraordinàries i sobretot d'ubicacions estratègiques, això no és així. I no és així ara ni sembla que ho pugui ser en el futur.

Jo li posava, al conseller, un exemple, que era la instal·lació a la torre de Collserola d'un equip emissor de 2.000 watts. Això és impossible que tingui un interès, un abast i una cobertura estrictament local, estrictament municipal. I aquesta és una altra de les raons que porta al nostre Grup Parlamentari a intentar resoldre aquesta situació.

He parlat també de les interferències –no m'hi detindrè–, i també el que volem és conèixer el criteri de l'Executiu respecte al que ha de ser a partir d'ara la distribució tant de potències com de freqüències.

Aquest és el sentit de la nostra Moció. I sobre la proposta que faran la resta de grups parlamentaris, amb molt de gust després ens posicionarem, respecte d'allò que podem considerar que pot ser la solució per tal que tots puguem aprovar una resolució que vingui a posar fi a aquest estat de coses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups. I té la paraula ara, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, certament la problemàtica que ha plantejat el senyor Ricard Fernández Deu i el Grup Popular és una problemàtica realment important perquè ens trobem en

una situació en l'espai radioelèctric televisiu a Catalunya que jo crec que està marcat per tres paraules: desordre, desgavell i desgovern. I jo, com que el senyor Ricard Fernández Deu, que és molt diplomàtic, potser no ha utilitzat aquestes expressions, però certament ens trobem en aquesta situació d'un desordre generalitzat, d'un cert desgovern, o d'un govern que jo no sé molt bé si és un govern que compleix plenament la legalitat vigent, que ha de reglamentar l'espai radioelèctric que han d'utilitzar les televisions locals, i certament en una situació d'un cert desgavell, mirin, els posaré dos exemples d'aquesta setmana passada.

Ho saben vostès?, la setmana passada s'ha produït la venda –pública o privada, però coneguda en certs ambients– de cinc televisions locals: «Et compro aquesta, sí, perquè jo sé que aquells em donaran un marc de freqüències», i no sé què. Cinc televisions locals privades han passat a mans de propietaris, cinc. Em diran vostès com s'ha pogut fer, això? Certament perquè hi ha darrere, doncs, unes freqüències d'aquí, unes freqüències d'allà. Primer exemple d'aquesta situació que jo crec que és l'objecte de la Moció que presentava el Grup Popular.

Segon exemple, avui mateix –avui mateix– Televisió de Vilafranca ha rebut una notificació del Govern: «Senyors de Vilafranca han de canviar la freqüència a través de la qual vostès estan emetent la seva televisió local.» Ja hem viscut el cas molt problemàtic de Vilanova, perquè Antena 3 volia emetre pel canal de Vilanova, i ara, avui mateix, comencem a viure el cas de Vilafranca. Notificació de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació: «Senyors de televisió local de Vilafranca han de canviar perquè Tele 5 ha de passar per aquesta freqüència.»

El Govern a qui ha d'ajudar, en aquest context? Ha de permetre que les grans envaeixin l'espai radioelèctric doblegant les televisions locals? O és que hi han dos tipus de televisions locals? Hi ha la televisió local de Vilanova, i de Vilafranca, i la televisió de Vallirana, per exemple? Vallirana...?, a la televisió local de Vallirana també li va de passar el mateix: va tenir, doncs, la pressió d'una gran perquè canviés la seva freqüència en l'espai radioelèctric. La resposta de la Generalitat va ser una altra: va ser convocar tots els operadors que emeten en aquell espai i repartir les freqüències per al conjunt, no fent que la més petita i la més feble hagués de canviar la seva freqüència, sinó canviant el conjunt de les freqüències d'aquell mateix espai radioelèctric; que és molt important, perquè si una llar ha de canviar el conjunt de les freqüències en el seu receptor és diferent que si ha de canviar únicament una televisió, que a més és la local i la més petita.

Per tant, certament la proposta, la Moció que ens presentava el Grup Popular anava a tocar un dels temes delicats que estem vivint, que és que, amb la digitalització futura, estan produint una situació molt complicada en l'aspecte radioelèctric.

I, per altra banda –i, per altra banda–, el precari marc legal de la Llei del 95, amb el seu desplegament, ha portat a pràctiques una mica especials. Jo els dic..., tinc un document aquí mateix, amb mi, que és de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació,

que atorga a unes televisions locals freqüències per emetre a la seva *localitat* i a altres televisions denominades locals per emetre a comarca o fins i tot –aquí ho diu, en aquest paper– privada de regió I; repeteixo: privada de regió I –document oficial de la Generalitat.

Fixem uns criteris per a tothom, uns criteris basats en la legalitat de la Llei del desembre del 95; no fixem normatives en funció d'uns o d'uns altres. És en aquest sentit que nosaltres hem presentat les esmenes. Hem presentat unes esmenes per recordar: hi ha un marc legal que és aquest, doncs respectem-lo, fem que el Govern respecti aquest marc legal, que és l'únic vigent.

I, per tant, tant en l'apartat número 2 com en el número 3, hem demanat que, tant en la proposta de distribució de l'espai radioelèctric, com en el futur decret –i en parlaré un minut si tinc temps...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carbonell i Abelló

No tinc temps... Únicament dir-li que ens felicitem de la transaccional que hem pogut fer, que ja explicarà el senyor Fernández Deu o altres diputats, i que crec que si té –com tindrà– l'acord de la cambra ajudarà a resoldre una part dels problemes del sector.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, també coincideixo a qualificar d'oportuna la presentació de la interpellació i de la Moció que n'ha sigut subsegüent, perquè allò que el senyor Carbonell ha qualificat de desgavell i desgovern, pel que fa referència a la distribució de l'espai radioelèctric, provoca, té com a conseqüència la incertesa i també la indefensió de les televisions locals.

Es va ressaltar en el Ple anterior, quan es feia la presentació de la interpellació, per part del senyor Ricard Fernández Deu, com Catalunya és molt rica des del punt de vista de la presència de televisions locals. I aquest és un patrimoni que val la pena que preservem, perquè les televisions locals estan donant un servei de proximitat que és molt interessant que pugui fer-se i pugui fer-se en condicions tant tècniques com de qualitat, com també de garanties democràtiques.

Però no és això el que en aquests moments estem debatent, sinó més aviat la qüestió de tipus tècnic; la qüestió, també, de resoldre tots aquests problemes relacionats amb les interferències que s'estan produint amb relació a les emissions, que algunes d'aquestes televisions locals s'han vist envaïdes per altres televisions.

És en aquest sentit que nosaltres estem d'acord globalment amb el plantejament de la proposta, que li donem

suport, que l'esmena que hem presentat va en el sentit de –senzillament– matisar alguns dels aspectes que es presentaven, tenint en compte que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya –i això ho hem comentat en algunes ocasions– ha fet el paper, més enllà del que la Llei li encomanava, de fer tasca, podríem dir, de mediació, de reunir experts, de reunir operadors, en aquest cas –en aquest cas va constituir una mesa de televisions locals–, i tenint en compte aquestes circumstàncies, ens semblava que, en allò que el CAC havia d'intervenir –el Consell de l'Audiovisual havia d'intervenir–, es tingué en compte justament aquesta tasca d'haver constituït aquesta mesa de televisions locals, precisament per poder resoldre, a través de la interlocució, alguns d'aquests problemes relacionats amb les interferències.

Per tant, a partir també del text transaccional que hem acordat, esperem, lògicament, que la Moció tindrà el suport del conjunt d'aquesta cambra.

Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup coincideix en la preocupació per la situació actual legal i normativa de les televisions locals al nostre país; situació que va expressar el diputat senyor Fernández Deu en la interpellació del passat Ple, que ha expressat avui en la defensa de la Moció i que també han expressat els diputats Carbonell i Comas d'Argemir, que m'han precedit.

Realment, a més, estem en un moment perillós per a les televisions locals; perillós per diversos temes. Primer, perquè l'aplicació de les noves tecnologies i de la digital terrestre és un parany, segons com es pugui plantejar, per al desenvolupament de les televisions locals; pot ser, en canvi, també una eina ferma de desenvolupament i de la seva funció de subsidiarietat comunicativa i d'interactivitat amb la ciutadania; pot ser ambdues coses.

Però en aquest parany de les televisions locals hi ha també aquesta mena de magma selvàtic, que definia el senyor Carbonell fa uns moments, i que està succeint amb televisions locals que, per un cantó, se'ls tapen les seves freqüències però, per altra banda, en aquesta compra i venda constant de petites televisions, moltes d'elles fins ara públiques, també, de gestió –territorialitat, teòricament ho són la majoria–, però que moltes d'elles estan passant a privades o a mixtes a través de processos que en teoria no hi som contraris, pel que fa com a model de gestió, però sí que en la seva realitat quotidiana els processos són foscos i poc transparents.

Per això és fonamental que ens puguem dotar d'una normativa clara, d'una normativa a més a més d'equitat, d'una normativa que no caigui en cap dels paranys que acabem d'apuntar, i que a la vegada permeti que les televisions locals del nostre país siguin un pilar fona-

mental d'aquest sistema públic, d'aquesta xarxa pública audiovisual que volem i que el Consell de l'Audiovisual va definir en el seu informe, en el qual remarcava la importància de les televisions locals.

La nostra esmena, senyor president, precisament va en aquest camí que acabem d'apuntar, és a dir, la necessitat, per un cantó, que el Govern presenti un nou decret regulador de les televisions locals; un decret actualitzat a la realitat tecnològica, a la realitat empresarial, política; un decret, a més, que impedeixi aquesta manca de transparència, que impedeixi aquest conjunt de jugades poc clares amb què ens estem trobant, que remarqui l'espai de freqüències de petites televisions locals, i que ho faci seguint els criteris que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya va presentar justament divendres passat en aquest mateix Parlament davant la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Creiem que el document presentat pel CAC és un document no només molt interessant, com tots els que ha fet el Consell de l'Audiovisual, sinó que a la vegada és un document que marca clarament aquells criteris que s'han de seguir; uns criteris, a més a més, per als quals tenim absolut respecte perquè parteixen d'un organisme de la independència, de la professionalitat i de la institucionalitat, com té el CAC, i que tots en aquesta cambra reconeixem, i que hem acabat de reconèixer tots els grups parlamentaris fa un moment aprovant per assentiment la renovació dels seus membres amb una proposta signada també per tots els grups parlamentaris a la vegada.

Per tant, creiem que la feina del CAC no només s'ha de reconèixer, sinó que ha de ser un pal fonamental d'aquest nou decret. Tot sigui dit de passada –tot sigui dit de passada–, les actuacions del Govern en els darrers temps pel que fa a les televisions locals, no s'aproximen als criteris del CAC; fins ara no s'hi han aproximat, fins ara s'han allunyat molt i fins ara, a més a més, fins i tot, no només se n'han allunyat en teoria sinó en voluntat pràctica.

És per això que fem aquesta esmena i és per això també, senyor president, que estem absolutament satisfets de la transacció a què hem arribat el grup proposant i els grups que fins ara ens hem expressat en la defensa de les nostres esmenes, perquè creiem no només, per tant, que sortirà un text que s'aprovarà, sinó que creiem que sortirà el text que avui havia de sortir d'aquí, gràcies –insisteixo– a la proposta inicial del senyor Fernández Deu i al treball de la resta de grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se, té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, president. *(Pausa.)* Senyor president, senyores i senyors diputats, amb breuetat..., és cert que algunes intervencions..., molt específicament, la del diputat

Carbonell, em motivarien, senyor Carbonell, a contestar part de la seva intervenció. Seré curós amb el Reglament, senyor president...

El president

Sempre és aconsellable, senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...que és aconsellable que em posicioni sobre el contingut de la Moció que ens presenta el senyor Fernández Deu. Però cregui'm que, ganes, senyor Carbonell, no me'n falten, però un té una certa voluntat de contenció, que no sempre és capaç d'exercir, però avui sí. Ho dic perquè vostè ho tingui en compte..., per algunes de les coses que ha dit, preferiré dir-ho en positiu i obviar part de les consideracions que vostè –legítimament, no cal dir-ho– ha fet.

La seva interpellació, diputat Fernández Deu –ho va reconèixer l'altre dia el conseller en cap, ho ha reconegut també la diputada Comas d'Argemir–, ens va semblar oportuna i encertada en el moment que vostè la va presentar. Per què? No només per la Moció que avui tindrem l'oportunitat tots plegats de votar a favor, sinó perquè ens permetia fer un balanç de l'estat de la qüestió; un balanç que jo tinc la percepció que no s'ajusta exactament al que algun diputat ens ha dit aquí des de la tribuna, però que si més no ens venia a dir: primer, la Llei 41/95, de 21 de desembre, Llei que manca del seu desplegament, Llei de l'àmbit estatal, de l'àmbit espanyol, que manca del seu desplegament, i, aquesta manca de desplegament, aquest país, aquest Parlament, aquest sector l'ha patit.

Dos, un decret de la Generalitat –vostè ho recorda perfectament; n'hem parlat, d'aquest tema, més d'un cop–, el del 96, portat al contenciós administratiu.

Tres, manca, doncs, d'instruments per poder portar la política que des del Govern de la Generalitat hauríem desitjat portar. Responsabilitat del nostre Govern? Sempre hi ha responsabilitat d'un govern quan no té estris suficients per portar endavant allò que hi ha de portar, sent la seva responsabilitat. Responsabilitat d'algú més? Doncs, senyor diputat, no em puc estar de dir que sospito que sí: nostra i seva. Després faré una breu referència respecte al fet que hauríem agraït molt aquest desplegament que hauria facilitat, senyor diputat, molt i molt les coses per al Govern de Catalunya.

El fet és que ens posem d'acord en el més important, que és: conscients de l'absència d'aquest instrument que nosaltres volem per al sector, ens posem d'acord que cal –ni que sigui de manera provisional– prendre algun tipus de resolució que ens permeti –un projecte, doncs– solucionar –ni que sigui provisionalment– la qüestió.

Si jo el vaig entendre, a vostè, bé l'altre dia, de fet és el que pretenia; ens pretenia dir: «Escolti'm, en l'estat en què ens trobem seria molt necessari un projecte d'aquestes característiques. I si són tan amables, vostès ens l'envien» –cosa que nosaltres gustosament farem.

El conjunt de les seves mocions van en aquest sentit. I l'oportunitat, doncs, del conjunt d'esmenes que jo he vist dels tres grups parlamentaris que han presentat es-

menes, va en aquesta direcció: de tenir justament informat el Parlament sobre els criteris d'adjudicació; un decret que ens permeti parlar, ni que sigui de manera provisional, de com hem de donar sortida a algunes de les necessitats que té aquest sector, i seguir en la línia que ens marquem, com –dit sigui de passada– en altres debats que hem tingut en aquest mateix Parlament.

Bé, ara deixi'm que li faci una consideració, senyor diputat, en funció de la petició que ens feia vostè l'altre dia i de la petició que el mateix conseller en cap els feia, no? *(Pausa.)* Vostè ens fa una interpel·lació que té un doble mèrit –o podria arribar a tenir un doble mèrit– que va en la següent línia: fem un decret, i per tant ordenem aquest camp des del punt de vista de les aspiracions específiques del sector, però algunes coses han de dir vostès en l'àmbit de la legislació pròpiament dita espanyola, no? M'ho admet, això, senyor diputat?

Sí..., jo crec que el senyor diputat aquí ens presenta una iniciativa que té un valor addicional: reconeix que en l'àmbit a on vostès governen, en l'àmbit espanyol, en l'àmbit de l'Estat, doncs, no s'han fet les coses segurament amb la diligència que calia esperar que es fessin. I com que jo he vist el Partit Popular, i, sobretot, no cal que li ho digui, ahir mateix, produint-se molt en la línia de... «com és possible que vostès ens neguin un suport a algunes de les coses que fa el Partit Popular a Madrid». Vaig sentir dir, ahir, al seu portaveu sense més lluny, això: «Com és possible que vostès portin aquesta política que dificulten aquests projectes tan interessants que el Govern espanyol té a Madrid, i sent tan sensibles com vostès són a allò que el Govern espanyol fan...» Estic absolutament convençut, senyor diputat, que serà sensible al que li demanem: parli amb els dirigents del seu mateix Partit perquè això ho puguem enllestir ràpid, sap?

Jo sé que vostè..., és més, senyor Fernández Deu, sé que vostè, en definitiva, fa aquesta proposta per tenir un argument que dir als seus companys de Partit a Madrid, que això es faci. Si ja em consta que això ha d'anar per aquí, però vull tenir totes les garanties a l'hora de votar aquesta transaccional que vostès ens planteja.

Per tant, que aquesta voluntat de produir-se en aquesta cambra d'acord als desigs del Govern espanyol, vostè ens pogués ser útil al Parlament de Catalunya, perquè vostè, sent útil al Parlament de Catalunya, els digui als seus amics del Govern espanyol que facin via...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president. Dir-li només una qüestió, brevíssima. Nosaltres pensàvem que la qüestió del termini era una qüestió bastant raonable i jo havia tingut l'oportunitat de parlar amb vostè, per una raó: vostè ens planteja un termini d'un mes; dins d'un mes vostè no desitjarà que dins d'un mes, que pràcticament no hi ha activitat parlamentària això arribi aquí.

Però com que m'ha semblat que això podia ser interpretat d'alguna manera, diguem-ne, que a vostè això limitava la seva autonomia i potser podia ser malentès,

sap què he preferit fer? Retirar l'esmena per no donar-li, a vostè, dificultats d'interpretació. *(Remor de veus.)*

Per tant, el que farem és: votarem la transaccional, que crec que recull el que hem discutit tots els grups parlamentaris, i desitgem la sort que vostè vol per aquest Decret aquí a Catalunya i nosaltres volem amb el desplegament de la Llei allà a Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se, té la paraula l'illustre diputat...

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, i en justa reciprocitat a la gentilesa que ha tingut en entendre la raó per la qual havíem establert aquest termini, li he de dir, senyor diputat, senyor Fernández Teixidó, que el primer dels punts d'aquesta Moció, la transaccionalada, diu: «Impulsar les accions pertinents per tal de dotar l'Administració de la Generalitat dels instruments necessaris per exercir les competències que en matèria d'ordenació de l'espai radioelèctric li atribueix la Llei reguladora.»

Per tant, no fa falta que subratlli aquesta conveniència, ja ha estat albirada d'antuvi, ja ha estat constatada i deixada negra sobre blanc pel nostre Grup, i, a continuació, acceptada, perquè no hi ha hagut cap esmena, pels altres grups parlamentaris.

Acceptem les dues esmenes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Acceptem, també, l'aportació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, en tant que hi ha un aspecte que efectivament se'ns havia quedat al calaix i és fonamental, que seria el paper que cal atribuir, perquè el té i protagonista, a la Mesa de televisions locals. I, al Grup Parlamentari, també, d'Esquerra Republicana de Catalunya, encara que aquesta esmena que proposava, l'elaboració d'un nou decret en el termini de sis mesos, nosaltres hem entès que potser la podríem, fins i tot, doncs, alleugerir una mica més. I per això ens hem permès de suggerir en aquesta transaccional que els hem ofert un termini de tres mesos.

I, en fi, senyores i senyors diputats, senyor president, li faig lliurament de la transaccional que està signada per tots els grups que han presentat esmenes, als quals el Grup Parlamentari Popular els ha ofert el text que sotmetrem ara mateix a la seva consideració, esperant el suport unànim de la cambra.

Gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Anem, per tant, a posar a votació el text de la Moció, incorporant-hi les dues esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi... *(Remor de veus i veus de fons.)* Havent no interpretat bé l'expressió del senyor diputat, ara m'equivocava... El text que es proposa és tot un text

transaccional de dalt a baix, que és el que sotmetem a votació en aquests moments, i firmat per tots els grups de la cambra.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa als concerts educatius** (tram. 302-00251/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa als concerts educatius. Crec que aquest punt vint-i-sisè està unit amb el vint-i-setè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència als concerts educatius. Es fan conjuntament.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló. (*Remor de veus.*)

El Sr. Bargalló Valls

Bé. Senyor president... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Un segon, senyor diputat, un segon... Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Pot continuar o pot començar.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies. Aquesta Moció és la segona part a aquella Moció, la 80/VI, que es va aprovar en l'anterior període de sessions, referent als concerts educatius.

En el control de compliment que ens va lliurar el Departament d'Ensenyament, el Grup d'Esquerra Republicana, com a proponent d'aquella Moció i el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds com a esmenant, amb una esmena que fou acceptada i també se'n va acceptar d'altres del Grup Socialistes, però, si més no, el Grup d'Esquerra Republicana i també el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, vam considerar que el compliment era incorrecte, que el compliment era parcial, insuficient i inadequat perquè no tots els punts de la Moció s'havien complert, i perquè no tots els punts que s'havien complert ho havien fet en el sentit que apuntava la Moció.

En el text que tinc, senyor president, senyores i senyors diputats, seré molt breu en alguns punts concrets. No m'hi podré estendre. Però, per exemple, hi havia el punt c en què demanava que el Govern promogués una normativa que definís la coeducació com un valor fonamental de la missió social de l'educació. I el Govern em respon dient que la UNESCO, l'any 60, va dir que la coeducació podia ser en classes separades. Ho devia dir la UNESCO l'any 60, potser tenia raó, potser no, però és que la Moció del Parlament deia –ho torno a llegir–: «Promoure una normativa que defineixi la co-

educació com un valor fonamental de la missió social de l'educació.»

Doncs, digués el que digués la UNESCO l'any 60, el que ha de fer el Govern és promoure aquesta normativa, i ja està. (*Remor de veus.*) Que no ens vingui ara recordant textos de dècades enrere quan la coeducació era un concepte molt diferent que el d'avui en dia, però és que, a més a més, apuntant-se a un acord de la UNESCO, incomplir un acord del Ple... Per tant, que promogui la normativa que digui això.

De la mateixa manera –de la mateixa manera–, la consellera ens va dir que el control financer dels concerts educatius no podia ser feta per la Intervenció General de la Generalitat, perquè els concerts educatius tenien una concepció específica semblant a la subvenció. I, en canvi, aquí recordem que l'article 25, del Decret 56/93, de 23 de febrer, sobre concerts educatius, estableix explícitament que el control financer correspon a la Intervenció General de la Generalitat. Doncs, si hi ha un decret del Govern de la Generalitat que diu que el control financer correspon a la Intervenció General, doncs que s'apliqui. I que no ens vingui, la consellera, a dir que segons quina lectura es faci dels pressupostos es pot o no executar aquest control, perquè hi ha una normativa de la Generalitat explícita que ho diu.

De la mateixa manera, demanem dues coses que a la Moció anterior no hi eren però que en són conseqüència explícita. En primer lloc que si en el compliment de la Moció s'anuncien comissions de conciliació per a aquelles irregularitats que s'han previst en la Inspecció, doncs, que aquestes comissions de conciliació tinguin un resultat ràpid –tres mesos– i que aquest resultat es comuniqui al Parlament. Com també –i aquest va ser un altre punt de debat del passat Ple– el tema de les fundacions privades, dels pagaments regulars o irregulars, ordinaris o extraordinaris efectuats en centres privats a través de fundacions privades.

Demanem, en tot cas, si en la Moció primera no quedava clar, que en el termini de sis mesos el Govern, amb la seva funció de tutela que li té encomanada el Departament de Justícia, elabori un informe sobre aquestes fundacions privades vinculades a centres docents, les seves actuacions.

Hi ha altres punts en la Moció que presentem que no hem tingut temps de defensar, però, en tot cas, el que em sembla evident és que el control de compliment presentat pel Departament d'Ensenyament era parcial, insuficient i inadequat, i que el Ple del Parlament ha de reiterar aquells elements de la Moció que no han estat complerts, i ha de reiterar, també, l'explicació d'elements que n'eren conseqüència i que han estat obviats.

I és per això, senyores i senyors diputats, que demanem el vot de tots els grups parlamentaris a aquesta Moció, i que sigui aprovada de la mateixa manera que va ser aprovada l'anterior; de la mateixa manera, vull dir, no a través d'algun error d'algun diputat, sinó a través de l'assumpció de tots els grups de la seva justícia.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència als concerts educatius (tram. 302-00252/06)

Per presentar la Moció subsegüent, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com ha dit el senyor Bargalló, aquesta Moció, doncs, intenta posar remei a un incompliment que ha fet el Govern de la Generalitat amb relació a la Moció 80/VI, i, en particular, sobretot el tema que fa referència a les auditories externes als centres privats concertats.

Els incompliments vénen perquè no només amb el que ha explicat el senyor Bargalló, sinó que hi ha també altres aspectes, com que no s'ha fet el control sobre el procés de preinscripció i matriculació. L'excusa és que no es podia fer el 2001 i el 2002 perquè ja era massa tard, i tampoc el 2002-2003 perquè era massa aviat. En tot cas, doncs, encara tenen temps perquè ens facin arribar aquest informe de com s'ha portat a terme aquest procés a les escoles privades concertades, no?, per evitar o per veure si veritablement hi ha aquesta segregació, que nosaltres creiem que existeix, i que demostra que moltes famílies amb rendes baixes, precisament, no tenen possibilitat d'anar a aquests centres pels pagaments que hi ha a través de les fundacions, i que és una mena de discriminació claríssima per a tot un sector de la població d'escoles finançades amb diner públic. Aquesta és la situació més gravíssima, finançades amb diner públic i molts no hi poden anar.

A més a més, també demanem si aquell informe que deia, si veritablement les escoles concertades cobreixen necessitats d'escolarització o no. Això és el que diu la LODE com un dels principis per fer un concert educatiu. Nosaltres creiem que en molts aspectes no, al contrari, no? Fins i tot, el curs 99-2000..., ens ha arribat ara un informe que ens ha fet arribar gent d'aquesta mateixa escola, l'escola concertada Álvarez, ara ja tancada, doncs, que el curs 99-2000 tenia concertades dues línies d'ESO, una amb 12 alumnes i l'altra amb 13 alumnes. Concertar, quan aquests mateixos números fan que molts centres, moltes línies de les escoles públiques tanquin sistemàticament, fins i tot, amb números més generosos, demostra exactament quina és la valoració que en té dels concerts educatius el Govern de la Generalitat.

Entre d'altres aspectes, també, demanem que, evidentment, aquestes comissions de conciliació, que són les que revisen aquests incompliments per part de l'escola privada concertada, doncs, si funcionen o no.

En definitiva, el que nosaltres plantejàvem és que això s'hauria d'haver fet d'una altra manera, totalment, amb molta més transparència i amb veritables ganes de controlar el diner públic –que no ha existit– pel Govern de la Generalitat.

Demanàvem una auditoria externa, i quan diem auditoria externa, no estem dient que això no sigui..., no

hagi de..., qui té competències sigui la Inspecció i el mateix Departament de la Generalitat, d'Ensenyament. No ho diem això, sinó que el que estem dient en aquests moments és que aquest Departament contracti una empresa perquè, evidentment, pugui fer aquesta auditoria externa, i, llavors, comparar-la amb la inspecció educativa –si és que veritablement hi ha hagut inspecció educativa en aquests centres privats concertats, que en tenim el nostre dubte. Els en posaré un exemple per il·lustrar aquest dubte, perquè ja deixa de ser dubte i passa a ser certesa, quan en aquesta mateixa escola Álvarez –ho torno a repetir–, jo crec que sortosament ara ja tancada, doncs, es feien arribar les actes dels consells escolars, i les que es feien arribar eren totalment falsificades, com ho demostren professors que estan dintre el consell escolar dient que ells no hi havien assistit. Aquest és el compliment, doncs, o la inspecció que es fa des del Govern de la Generalitat, doncs, d'aquests centres. En aquest cas, d'aquests centres; és possible que, en tot cas, això es pugui fer també en altres centres.

Nosaltres creiem que en els aspectes financers és competència de la Intervenció General. Doncs, seria bo que a través de tots aquests informes que es tenen en aquests moments hi intervingués la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, per supervisar aquesta auditoria, que hauria d'haver estat externa, per veure quina ha estat la relació que hi ha sovint entre l'escola i la fundació, cosa que la Inspecció no ho fa, perquè és una inspecció educativa, pedagògica, i no pas des d'un punt de vista dels números.

I, a més a més, l'últim punt, que ens sembla el més important, és que des del Departament de Justícia, doncs, es faci un buidatge de les fundacions que es dediquen a temes escolars, educatius, i que s'hi faci un veritable control, i la relació que hi ha entre una i l'altra. Hi torno a insistir: aquesta mateixa escola demostra –i, a més a més, reconegut pel mateix Departament de Justícia–..., tretze anys, la fundació, sense cap tipus de control. Ah!, sí, això sí: el senyor Sebastià Álvarez, president, ja no d'aquesta fundació, perquè tampoc existeix, doncs, també és president de la Patronal de les Escoles Privades Concertades, la Confederació de Centres Autònoms d'Ensenyaments de Catalunya –ho és, encara– i, a més a més, Medalla President Macià, doncs, per la dedicació, la constància i l'esperit d'iniciatives a l'actuació laboral.

Bé, en tot cas, doncs, una vegada més, es demostra que el Govern de la Generalitat no ha fet cap tipus de control ni té cap interès de controlar aquest diner públic que va a parar a les escoles privades concertades, i això és en detriment de la millora de l'escola pública, que, aquesta sí, és la de tots.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per defensar les seves esmenes a ambdues mocions, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig. *(Pausa.)*

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dir que el nostre Grup també va trobar i va tenir un gran desencís amb la documentació que se'n va donar en el tema del compliment d'aquella Moció. Però el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi va optar, en aquest moment de veure aquella documentació, per fer dues iniciatives parlamentàries diverses: una és el compliment de la Moció, que suposem que es deurà veure després de l'estiu, i l'altra és, també, de formular onze preguntes concretes de resposta oral en comissió dirigides a la consellera i fent una clara incidència en el que per nosaltres és també un incompliment d'aquella Moció; un incompliment, com han assenyalat molt bé els dos grups que varen optar per fer la interpellació, que, evidentment, el que és és un incompliment de moció, i que, malgrat que els vots de la cambra donin resultats diferents, la Moció no s'ha complert, i ha quedat realment demostrat.

I, evidentment, després d'escoltar la interpellació, d'haver fet una lectura també acurada d'aquesta interpellació..., i es va donar un debat polític, un debat jurídic, un debat, fins i tot, tècnic, però nosaltres hem arribat a una conclusió: no hi ha voluntat política de fer transparent la política de concerts de la Generalitat de Catalunya. No hi ha voluntat política ni ara ni abans, i ens sembla que mentre governi aquest Govern de Convergència i Unió no hi serà mai. (*Remor de veus.*) Ara és explícit, amb els dos minso fulls que s'han donat per dir un compliment de la Moció en l'apartat dels concerts, i, evidentment, hi ha les altres referències respecte al tema de coeducació, que sembla que vulguin xiular en lloc de complir, i en el tema de la inscripció i matriculació dels alumnes s'opta per fer-ho amb una temporalitat per no haver de complir...

Ara és, evidentment, explícit, i fins i tot nosaltres vàrem fer una demanda d'informació per poder tenir els informes d'inspecció. Se'ns va demanar l'allargament d'un mes; després se'ns ha dit que no hi han tals informes, i, en canvi, en el compliment de la Moció s'està fent explícit que hi han informes d'inspecció. Per tant, de transparència, no n'hi vol haver.

Abans, ens preguntem com és que, després de disset anys d'haver-hi concerts a Catalunya, fins ara no s'ha fet un informe d'inspecció, i ens sembla que deu haver sigut fet ara, a petició del Parlament, perquè, si ara, després de disset anys, encara es troben anomalies molt concretes, vol dir que durant disset anys ningú ha vetllat perquè això no succeís.

I és per això, perquè no hi ha aquesta voluntat política, que a nosaltres ens sembla que queda demostrat implícitament i explícitament, de no voler fer transparent aquesta política de concerts, que, malgrat que la consellera acabava demanant-nos que li donéssim confiança, no li podem donar cap mena de confiança, sinó que, ben al contrari, ens sembla que ha arribat l'hora de dir que ens cal reprovar –i així ho presentem en la nostra esmena– la consellera per la desídia i per la manca de transparència en el seguiment dels recursos i dels fons públics que es destinen als centres educatius de titularitat privada amb concert educatiu.

I ho fem amb el ple convenciment que és necessària aquesta transparència que se'ns nega rotundament, per-

què no sabem a qui serveixen en aquest tema, perquè, si fóssim transparents, ens sembla que ajudaríem molt l'escola pública i ajudaríem encara molt més molta escola concertada que està donant compliment dels concerts, que està assumint alumnes en les seves aules, que està fent transparent aquesta situació i que, en canvi, es troben involucrats en una espessa boira per tancar alguns dels centres concertats, aquests que anomenem «d'elit», aquests que no hi ha manera que vulguin assumir que el concert ha d'anar garantit amb uns drets que ells han de complir, amb els seus deures, drets i deures de l'Administració, drets i deures dels titulars dels concerts, i, per tant, que no seguint aquest camí estem empitjorant el que ha de ser un ambient per aconseguir –i aquest és el nostre camí de futur– d'avançar cap a un pacte escolar per una xarxa integrada i integradora de l'escola pública i de l'escola concertada amb fons públic que vol complir els seus drets i que són bastantes més que les que ens sembla que el Govern de Convergència i Unió vol tancar no donant transparència a tot aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, i per fixar el seu posicionament, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En primer lloc, hem de manifestar la nostra sorpresa perquè avui ens trobem amb allò que diríem que són dues mocions clonades, perquè tenen un contingut absolutament idèntic, cosa que no és habitual en aquest Parlament. I dir-li, senyor Bargalló, que esperem que no, que esperem que aquesta vegada no s'aprovin aquestes mocions, de la mateixa manera que es va aprovar la que en aquell moment ha donat lloc que vegem avui la que estem veient. En aquest sentit, dir que esperem que tots els diputats estiguin asseguts a lloc i que tothom pugui votar d'acord amb la voluntat del poble de Catalunya.

Dir que són unes mocions que intenten tornar a reobrir un debat de què ara fa tot just un any vàrem parlar a bastament en aquest Parlament. En aquestes mocions es qüestiona el compliment d'una moció que va ser aprovada i que va generar certa alarma en bona part de la nostra comunitat educativa. No hem d'oblidar que estem parlant que s'han inspeccionat 739 escoles, que recullen més de tres-cents mil alumnes de tot Catalunya i que, per tant, afecten moltes famílies catalanes, les quals s'ha volgut posar sota sospita, escoles de les quals s'ha qüestionat la seva gestió econòmica i el seu procés d'inscripció, i nosaltres entenem que això no és just.

En aquella Moció es demanava un nou decret de matriculació. El nou Decret està fet, publicat; el mes de febrer es va fer un nou decret, es va publicar, que entenem que recull tots aquells aspectes que podien, d'alguna manera, millorar el procés d'inscripció a tot Catalunya i que, a més, va ser aprovat per àmplia majoria pel Consell Escolar de Catalunya.

La Moció també parla del fet de cobrir necessitats d'escolarització o no. I tornem a veure discrepàncies en la

consideració de si això és simplement un requisit bàsic o si tan sols és un criteri de preferència. I l'article 48.3 de la LODE diu que és un criteri, simplement, de preferència, i així també està reconegut a la Sentència del Tribunal Suprem de l'any 85, que considera que aquesta zonificació a la qual vostè fa referència en el punt 3 és una limitació de l'exercici lliure del dret d'elecció de centre que comporta la llibertat d'ensenyament, el dret que tenen tots els pares a triar el centre i l'educació que volen donar als seus fills.

Respecte a l'estat de les infraestructures dels centres, dir-li, senyor Bargalló, que vostè demana que es faci una inspecció de si tots aquests centres que reben un concert tenen les seves infraestructures tal i com diu la normativa. Em sorprèn que faci aquesta petició, perquè qualsevol centre, simplement per obrir, ha de tenir totes les seves infraestructures de la manera que determina la normativa vigent; només per rebre l'autorització d'obertura. Per tant, em sembla, d'alguna manera, que qüestionar la situació en què estan les infraestructures d'aquests centres és, com a mínim, greu. Aquesta normativa, l'han de complir tant centres públics com centres privats.

Respecte a les comissions de conciliació, el mateix control de compliment ja parla que aquestes comissions de conciliació, el control d'aquestes..., adverteix que ha trobat vuit centres amb irregularitats i que, per tant, obrirà els expedients informatius i farà les comissions de conciliació per tal d'acordar les correccions oportunes i les sancions que siguin necessàries.

El tercer punt de la Moció fa referència a la coeducació. L'any passat ja vam tenir ocasió de manifestar que hi ha nombroses normes internacionals que fan referència que la coeducació sí que és un valor fonamental, però que la distribució dels alumnes per sexes en escoles diferents no està prohibida per cap normativa, i hi ha molts i molts països europeus que la practiquen sense cap limitació. No hi ha cap legislació. Vostès proposen que hi hagi una legislació nova que ho reculli, i nosaltres entenem que si hi ha molts pares que trien aquest tipus d'escoles, sempre que ofereixin als seus fills una educació en les mateixes condicions, siguin del sexe que siguin, i que els ofereixi una formació a tots els seus alumnes, siguin del sexe que siguin, nosaltres entenem que estan complint un dret que poden elegir.

Insisteix en una auditoria externa. Les auditories externes són aquelles que es fan per institucions alienes al centre. Per tant, en aquest cas, és l'autoritat pública la que és competent per portar a terme les inspeccions dels centres concertats. I així s'ha fet: s'han inspeccionat, com he dit abans, 739 escoles.

I, respecte a la vinculació de les fundacions amb els centres, cal dir que les fundacions són entitats sense afany de lucre, sotmeses a la Llei 5/2001, de fundacions, i que rendeixen comptes al Protectorat de Fundacions de la Generalitat de Catalunya, que depèn de la Conselleria de Justícia –per tant, ni tan sols és competència del Departament d'Ensenyament–, i que, a més, d'altra banda, moltes d'aquestes fundacions passen les seves auditories anualment al Departament de Justícia.

Voldríem recordar, senyors diputats, que el 42% dels pares d'alumnes de Catalunya han escollit aquestes

escoles concertades i que tenen tot el dret a fer-ho, i no podem posar en el mateix sac totes les escoles concertades de Catalunya. No hi ha cap raó que permeti posar sota sospita les 739 escoles i centres que han estat inspeccionats. Nosaltres diríem que ens agradaria que amb aquesta Moció es tanqués aquest debat, que l'únic que provoca és inquietud i alarma en el sector i que contribueix a un enfrontament injustificat entre escola pública i escola privada. Voldria recordar que la veritable aspiració de tots els pares i totes les famílies de Catalunya és que l'educació dels seus fills sigui de la màxima qualitat possible, que estigui a l'abast de tothom, en un marc de llibertat i de pluralitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Frederic Gené.

El Sr. Gené i Ripoll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a donar resposta a les mocions subsegüents a les interpellacions presentades pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el compliment de la Moció 80/VI del Parlament de Catalunya, sobre política educativa, amb especial referència als concerts educatius.

En el punt primer, el nostre Grup, senyor president, considera que el compliment de la Moció 80/VI del Parlament de Catalunya ha estat correcte, suficient i d'acord amb les funcions i competències atribuïdes per l'ordenament jurídic al Departament d'Ensenyament respecte als centres privats concertats, atès que han estat inspeccionades totes les actuacions d'aquests centres relacionades amb les obligacions derivades del règim de consens.

Demandar l'ampliació de l'Informe de la Inspecció, pel que fa als tres apartats que s'apunten, és redundant i no s'ajusta a les actuacions puntuals que s'han dut a terme per al control de l'adequació de les actuacions de cada centre docent concertat, en relació amb els objectius definits pel concert educatiu. I això és així perquè les qüestions que es demanen en aquests tres punts ja són objecte de supervisió i control en moments molt concrets i precisos del curs escolar i dels processos administratius corresponents, i per tant, no són accions que s'hagin de comprovar al llarg de l'any, com ha estat el cas de les actuacions efectuades per donar compliment a aquesta Moció.

El punt a, sobre les comissions d'escolarització. Quant al procés de preinscripció i matriculació d'alumnes, tots sabem que hi ha establert un procediment específic de matriculació en què participen activament les comissions d'escolarització, que són presidides per un inspector d'Ensenyament i hi són representats tots els sectors afectats, les quals vetllen pel compliment del Decret d'admissió d'alumnes. En aquest procés, realitzat per al curs 2001-2002, que és el que en aquest cas

ens afectaria, no es van detectar irregularitats segons els informes emesos per les esmentades comissions i per la tranquil·litat que presidí l'esmentat inici de curs, com tots vostès de ben segur que recordaran.

El tema de la zona d'escolarització. Una vegada definida aquesta zona en un àmbit territorial determinat en funció de les necessitats d'escolarització, tots els centres concertats que es troben dins d'aquest àmbit hi queden vinculats i han de cobrir les necessitats d'escolarització d'acord amb l'esmentat Decret.

Quant a les infraestructures. Pel que fa a les infraestructures caldria aclarir que aquest concepte entra dins dels requisits necessaris per a l'obtenció de l'autorització d'un centre i, per tant, és un concepte diferenciat del règim de concerts, perquè els concerts només es concedeixen als centres ja autoritzats. En aquest sentit, l'article 14 de la LODE preveu l'exigència d'uns requisits mínims a complir pels centres docents. Aquests requisits fan referència a la titulació acadèmica del professorat, relació del nombre d'alumnes/professor, instal·lacions docents i esportives i nombre de places escolars. Aquest article està desenvolupat pel Reial decret 1004/91, de 14 de juny.

Així, doncs, el procés d'autorització d'un centre comporta la justificació davant del Departament d'Ensenyament del compliment d'aquests requisits, i en l'actuació inspectora ordinària es comprova el manteniment d'aquests requisits, entre ells el de les instal·lacions, per la qual cosa no cal fer una actuació puntual per comprovar l'estat d'aquests requisits. En cas d'incompliment s'actua mitjançant l'expedient de revocació de l'autorització, previst al Decret 55/94, de 8 de març, sobre règim d'autorització de centres docents.

Sobre el punt segon –l'Informe sobre resultat de les comissions de conciliació–, aquest punt es podria acceptar perquè és conseqüència de les conclusions de l'Informe presentat pel Govern al Parlament en compliment de la Moció 80/VI, i és coherent amb les actuacions dutes a terme pel Departament d'Ensenyament en relació amb els presumptes incompliments de les obligacions de règim de concert per part dels centres privats concertats. No obstant això, ens estem referint a incompliments administratius que ja tenen els seus mecanismes jurídics de control i correcció d'acord amb la normativa reguladora vigent.

Per tant, no veiem que la casuística diària de l'actuació de l'Administració pugui ser un tema que comporti un interès polític suficient com no sigui una espècie de caça de bruixes, per fer aquesta sol·licitud mitjançant una moció davant del Ple d'aquesta cambra. No es tracta de manca de transparència, no és això, perquè, com tots vostès ja saben, en qualsevol moment els diferents grups parlamentaris poden sol·licitar la informació que els pugui interessar sobre qüestions concretes relacionades amb l'actuació de l'Administració educativa. Així ho han fet moltes vegades i sempre se'ls ha respost, però tal com està plantejada aquesta qüestió, que denota una desconfiança envers el rigor jurídic i el compliment de la normativa en l'actuació dels òrgans de l'Administració, no podem acceptar tampoc aquest punt de la Moció.

Quant al punt de la coeducació, en aquest punt crec que també ens podríem fer una altra pregunta. Per què no

s'han de poder admetre sistemes o establiments d'ensenyament?

El president

Se li ha acabat el temps ja fa una miqueta.

El Sr. Gené i Ripoll

Bé, veig que el temps se m'acaba.

El president

S'ha acabat.

El Sr. Gené i Ripoll

En tot cas, la veritat és que ni en el tema de l'auditoria externa ni en el tema de la coeducació ni en el tema de la inspecció educativa amb participació de la Intervenció General, en cap d'aquests aspectes penso que s'hi ha deixat de donar resposta amb l'Informe de compliment d'aquesta normativa.

I per tant, nosaltres lògicament votarem en contra d'aquesta Moció presentada pels grups d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, com també, si és que s'accepta l'esmena al punt número 7 dels Socialistes, no té cap sentit presentar-la, i per tant, donades les explicacions, nosaltres, senyor Bargalló i senyor Boada, votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pregaria ara el posicionament sobre l'esmena socialista, per part dels dos diputats que han presentat la Moció.

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president, de l'escó estant. La voluntat del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, perquè, com deia la senyora Mejías, no és que siguin dues mocions clòniques, són la mateixa Moció –perquè «clonar» vol dir que un és l'original i l'altre és la còpia i jo no voldria pas dir que ni una moció d'un Grup ni l'altra són l'original i l'altra és la còpia, són simplement la mateixa Moció–, la voluntat dels dos grups a fer la mateixa Moció, si són números de registre diferents, perquè així processalment calia fer-ho, era molt clara: la defensa dels centres escolars privats concertats que ho fan bé –la defensa dels que ho fan bé. I l'única manera que hi ha per defensar els que ho fan bé és situar la irregularitat dels que les cometen en la justa mesura i, per tant, en els compliments necessaris.

Quan vam plantejar-nos aquesta Moció, ens vam plantejar si calia reprovar el Govern per l'incompliment de la Moció. En tot cas, el que vam voler fer era explicitar els punts de l'incompliment i explicitar la manera de complir-ho de nou. En conseqüència, no vam voler situar el concepte de renovació en aquell llistat de mesures urgents i efectives damunt les escoles concertades que incompleixen, per tal –hi insisteixo– d'afavorir les que compleixen.

És en aquest sentit, mantenint l'esperit que els dos grups volíem tenir, que no podem, senyor president, acceptar l'esmena del Grup Socialista, tot i que és absolutament cert, perquè nosaltres mateixos ho diem, que el Govern ha incomplert la seva obligació de complir la Moció. En tot cas, com el mateix Grup Socialista ha anunciat, hi ha un compliment de moció que es veurà en Comissió. Si el compliment de moció en Comissió té el resultat contrari al que nosaltres creiem que seria el just, però, si a més a més en aquests mesos que falten el Govern no fa res per complir el que la Moció li deia, el nostre Grup estaria d'acord, aleshores, amb el que ara està proposant el Grup Socialista, però per aquest motiu, diguem-ne, estratègic ens veiem amb l'obligació de no acceptar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyor Boada, s'ha sentit interpretat per aquesta intervenció?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. Faig meves les paraules del senyor Bargalló.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

I el text és idèntic, per tant, els proposo una única votació d'aquestes dues mocions.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 302-00253/06)

A continuació anem a tractar el vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge. La presenta el Grup Parlamentari Popular i té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat. (*Remor de veus.*) Esperis un segon, senyor diputat. Prego a les senyores i als senyors diputats que ens deixin començar aquesta Moció. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Popular varem presentar una interpellació al Govern, concretament a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, pel que fa a la política d'habitatge, essent conscients després de l'aprovació de la Llei d'urbanisme de Catalunya, essent conscients després de les disposicions addicionals que va impulsar el Grup Popular en forma d'esmenes i que van ser acceptades en els darrers pressupostos de l'any 2002... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Fabregat i Vidal

Després d'aquestes consideracions, des del Grup Popular, varem, com deia, impulsar a través de la interpellació del passat Ple, finalment, una moció de cinc punts sobre política d'habitatge.

El primer d'aquests punts era presentar el que anomenàvem nosaltres, i li dèiem nosaltres amb la màxima cordialitat l'altre dia al conseller, a més, que l'ha anat presentant a diferents llocs, i dèiem que tampoc volíem una roda de premsa, conseller, del que era la presentació del nou Pla d'habitatge a Catalunya 2002-2005, emmarcat dins del Conveni amb el Ministeri de Foment del Pla d'habitatge 2005, que fa un total d'habitatges de 59.260, més... –el total d'habitatges–, més sòl fins a 65.260 per a aquests propers quatre anys. I el que li dèiem era que presentés davant de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques, per poder obrir el seu debat corresponent en un tema d'aquesta importància, el nou Pla d'habitatges d'aquest període.

El segon punt que nosaltres presentàvem en aquesta Moció era incrementar els ajustos i els beneficis fiscals en matèria d'habitatges, en aquells tributs competència de la Generalitat de Catalunya en aquells aspectes, sobretot de marcat caràcter social, d'aspectes de lloguer i un llarg etcètera que vostès ja coneixen, i que em sembla que tots tenim un grau d'acord important i una necessitat important que el Govern de la Generalitat incrementi aquests ajuts i aquests beneficis fiscals.

El tercer punt era reafirmar el que és una necessitat: la nova llei d'habitatge de Catalunya dins dels terminis previstos en la Llei d'urbanisme i en l'esmena addicional dels pressupostos per l'any 2002.

Al quart punt hi feia jo referència en aquell moment en nom del Grup Popular, sobre unes declaracions del senyor Damià Calvet, com a responsable d'aquests aspectes dins de la Conselleria de Política Territorial, que les normes reguladores d'habitabilitat, en tots aquells aspectes relacionats amb l'ocupació màxima i amb els mínims de habitabilitat, han de tindre en compte les necessitats específiques de les famílies nombroses. No es pot fer el que es podria dir una ordre, un decret, una norma per tots, per un igual. Hi ha unes necessitats i cal tenir en compte aquestes necessitats específiques de les famílies nombroses de Catalunya.

I el cinquè dels punts, també dins de tots aquests aspectes, dins de la propera revisió de les cèdules d'habitabilitat, s'hi ha de tenir en compte aspectes com l'obligatorietat d'inspeccions pel que fa a les estructures i l'estat de la conservació dels edificis. Dèiem això pocs dies després que hi va haver un enfonsament molt prop d'aquí, també, amb una víctima mortal.

I és per tot això que els presentem aquesta Moció de cinc punts en nom del Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat esmenes a aquesta Moció en el moment que es va substanciar per part de l'illustre diputat Josep Maria Fabregat i Vidal aquesta Moció subsegüent. Hem presentat esmenes en el sentit d'incrementar el grau de concreció de les propostes polítiques que estan plantejades aquí, i les hem presentat perquè creiem que, evidentment, doncs, el nou Pla de l'habitatge 2002-2005, es fa urgent que es presenti; recordem que hi va haver un pla de xoc que no sabem, a hores d'ara, quin futur ha tingut ni qui el guarda, però, en tot cas, donat que s'ha anunciat per part del nou conseller i del nou director general de l'habitatge, doncs, aquest nou Pla, creiem que aquest Pla ha de tenir una concreció. Quina concreció?

Nosaltres plantejem en el nostre Pla alternatiu de l'habitatge –la plantejem– la necessitat d'incrementar el nombre de la promoció pública d'habitatge protegit fins a aquells nivells que hi havia a l'any 96, que eren uns nivells d'inversió pública, que eren uns nivells de vocació política per fer habitatge social, que eren uns nivells en què l'habitatge social estava en el 36% del total del mercat de l'habitatge i la producció del mercat de l'habitatge.

I també, sensibles a com es troba en aquests moments el mercat de lloguer, nosaltres considerem de forma fonamental que d'aquests habitatges, dotze mil els destinin al mercat del lloguer. Un mercat que és petit, un mercat que és rígid, un mercat que necessita, sobretot, fórmules d'agilitat notables.

Però, sobretot, considerem absolutament imprescindible –ho considerem absolutament imprescindible– que es creï el Fons per al foment i la rehabilitació dels barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial. (*Remor de veus.*) També ha estat motiu, de forma reiterada, per part del nostre Grup, que es tractés aquest tema per part del Govern i que hi hagués, per part del Govern, una inversió decidida, no un planet d'*apaños*, no quatre *arreglos* aquí i allà, no la reconversió del títol per intentar variar allò que de contingut no té. Nosaltres creiem que ha d'haver-hi un pla decisiu, un pla valent, un pla d'una transversalitat social, urbanística i econòmica, que és aquest Fons de foment de barris, que, fins i tot, tots els grups d'esquerra d'aquesta cambra li van donar suport quan, en forma de llei –en forma de llei–, el van presentar en aquesta cambra.

I el que volem és que el Govern, ja, decididament, doti aquest Fons amb 600 milions d'euros, que és una quantitat important, però que és una quantitat enormement necessària.

En matèria fiscal..., en més d'una ocasió en aquest hemicle hem plantejat mesura de tema fiscal. Hi ha capacitat normativa en el tram autonòmic, per exemple, de l'IRPF, perquè la Generalitat pugui donar incentius o pugui fer desgravacions, pugui atorgar desgravaci-

ons, capacitat per desgravar als llogaters. Un tema que es va perdre en la reforma de l'IRPF del Govern del Partit Popular. Però també haig de dir que les mesures, les mesures de foment del mercat del lloguer impliquen una revisió de l'impost de la renda a les persones físiques, no només per animar el propietari, tal com ho ha fet la darrera reforma del Govern de l'Estat, sinó també per beneficiar les famílies amb menys ingressos –amb menys ingressos– que volen accedir al mercat de lloguer. Tots sabem que l'impacte en la renda familiar del preu de l'habitatge està superant, en els trams més febles del mercat, el 55%; per tant, hem de fomentar aquest tema.

I, finalment, fèiem unes esmenes perquè, per nosaltres, sí que és hora ja, és urgent, de reformar la cèdula d'habitabilitat, el Decret de la cèdula d'habitabilitat, i el Decret, també, dels màxims d'ocupació. S'ha de legislar de forma urgent en el nostre país aquest tema, de forma tal d'evitar aquest fenomen dels llits calents que són aquells llits en els quals dormen per torn les persones i que estan en mans, ja sigui de propietaris, que realment no tenen sensibilitat social, o de llogaters, que són explotadors de persones que vénen d'altres contrades.

Nosaltres creiem que el màxim d'ocupabilitat s'ha de regular ja, s'ha de legislar ja, hi ha antecedents, fins i tot, en algun decret referit a l'habitatge oficial, però en tot sentit...

I, finalment, per acabar –ho dic, senyor Fabregat–, en cas d'acceptar-nos el que per nosaltres és la pedra de toc de la política social, que és aquest fons, eh?, aquest fons per a l'acció integrada en barris, aquests 600 milions d'euros, i d'acceptar-nos, també, allò que fa referència al fet que es modifiqui la política fiscal en favor del mercat de lloguer, del llogater... (*Veus de fons.*) No he tocat el propietari..., del mercat de lloguer i del llogater, nosaltres estariem disposats, senyor Fabregat, a retirar les esmenes al punt 4 i 5 de la seva Moció per donar-hi suport de forma unànime.

I dir, també, que creiem que és urgent que el Govern presenti la Llei de l'habitatge a Catalunya, que va ser un compromís dels pressupostos l'any passat, que ha estat un compromís que està...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, ja acabo..., en la Llei d'urbanisme, el debat de la Llei d'urbanisme d'aquest any, però, per tant, al punt número 3 de la seva Moció també hi donarem suport.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat unes esmenes que arrodoneixen la Proposició que ha fet el Grup Popular.

En primer terme, allà on es demanen desgravacions, bonificacions i estímuls fiscals, nosaltres hem vist que només es demanen pel Govern de la Generalitat de Catalunya i considerem que en l'habitatge hi té una importància molt gran, també, el Govern de Madrid, per la qual cosa hi hem afegit que també el Parlament sol·liciti i demani que l'Executiu al Govern de Madrid exigeixi que la promoció d'habitatges de protecció oficial sota el règim de lloguer tingui desgravacions en l'IAE i en l'impost sobre societats.

Nosaltres considerem que és una «pura utopia» parlar que s'han de fer habitatges de lloguer, però ningú li dóna cap estímul a aquell promotor que els fa de protecció oficial i, simultàniament, els dedica a lloguer, amb els preus de la protecció oficial. I així, si no hi ha un estímul fiscal, no arreglarem res. I això, el poder no el té aquesta cambra, sinó que el té el Govern de Madrid.

Nosaltres ho hem afegit atès que en el Congrés dels Diputats, el Grup Popular en el Congrés, també, va sol·licitar que es fessin estímuls fiscals als promotors que es dedicaven a promoure habitatges de lloguer. Això és un tema.

L'altre tema és en la vida pràctica, en el mercat del lloguer hi ha una mobilitat molt gran d'estadants i d'usuaris, amb la qual cosa hom pot comprovar que quan entra en un habitatge ha de pagar l'escomesa de la llum, de l'aigua i del gas. Si no hi hagués mobilitat en el lloguer resultaria que cada cinc anys, que és el termini de la Llei d'arrendaments urbans, hi hauria d'anar l'ECA a vigilar les instal·lacions o el gas o la llum, que això hom el calcula amb una mensualitat. Però, com que en la vida real la mobilitat és tan gran, hi ha una injustícia molt greu que paga l'estadant cada vegada que canvia el titular del contracte d'arrendament, amb la qual cosa es pot comprovar que en cinc anys cinc vegades es paguen les escomeses, la qual cosa és injusta o potser encara, a vegades, inferior, amb la qual cosa nosaltres proposem que s'estudiï aquest tema.

I un altre..., són esmenes en les quals es demana també que els habitatges que no estan ocupats –i en les ciutats n'hi han molts que no estan ocupats– el Govern adopti les mesures legals pertinents perquè aquells habitatges que estan desocupats habitualment puguin incorporar-se en el mercat del lloguer d'alguna o altra manera, o, si no, que s'estimuli fent una discriminació negativa, atès que la propietat no està al servei de la societat.

Nosaltres considerem que aquesta esmena és molt important. Això, senyor diputats i senyores diputades, és fruit de l'experiència, no és fruit de la teorització sobre el que passa en un llibre o sobre el que passa amb una norma legal, sinó que això és fruit de la quotidianitat. Els que treballem sobre aquest terreny veiem el que passa o per què no hi ha habitatges de lloguer. No n'hi han, moltes vegades, perquè al propietari no li interes-

sa i, per altra banda, el llogater tampoc té cap estímul a dedicar-hi esforços i diners.

Estem segurs, senyor president, que ens les votaran a favor, perquè les nostres esmenes són coherents i tenen sentit en la vida pràctica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'altre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Respecte al text de la Moció que presenta el Partit Popular en el qual es demana, en el punt primer, que es presenti en el termini més breu possible, davant de la Comissió, el nou Pla de l'habitatge 2002-2005, nosaltres estem absolutament d'acord amb aquest punt.

També estem d'acord amb el segon, pel que fa a incrementar els ajuts i els beneficis fiscals en matèria d'habitatge en els tributs competència de la Generalitat de Catalunya.

També estem d'acord, tot i que entenem que és una reiteració absolutament gratuïta perquè ja està recollit en la Llei de l'urbanisme, que ara es digui de nou, que es demani al Govern que presenti la nova Llei de l'habitatge durant l'any 2002, quan això ja està recollit en una disposició de caràcter legal, i, per tant, és gratuït tornar-ho a dir aquí.

I estem d'acord en els punts quart i cinquè de la Moció, del text inicial, pel que fa a garantir l'habitabilitat i l'ocupació màxima i els mínims d'habitabilitat dels habitatges, no?

M'avança ja, de totes maneres, pel cas que alguna de les esmenes dels altres grups siguin acceptades o transaccionades, a avançar la nostra posició respecte a aquestes esmenes, no?

Pel que fa a les dels socialistes amb el que es demana que es doti d'un fons fins a 600 milions d'euros, és a dir, 100.000 milions de pessetes, per destinar a barris i a àrees urbanes que requereixin atenció. Aquest és un tema reiteratiu que ha sortit diverses vegades en aquest Parlament. Va sortir ja en una proposició de llei en el seu moment presentada pels socialistes en què es va rebutjar amb els vots del Partit Popular i Convergència i Unió, no perquè no estiguem d'acord amb la preocupació i l'atenció que cal donar a aquests barris, sinó perquè entenem que aquests diners, i, fins i tot, més, com vam demostrar allà –i em remeto al que vam exposar allà–, el Govern ja els hi té previst destinar. Només cal dir que en matèria de rehabilitació de barris ja hi ha previstos més de 70.000 milions de pessetes o, per exemple, amb el PDO, el Pla director d'obres d'Adigsa, per rehabilitació del patrimoni públic d'Adigsa, hi han més de 30.000 milions de pessetes.

Per tant, en definitiva, més tot allò que són ajuts, etcètera, per a rehabilitació ja hi han més dels 100.000 milions de pessetes que demanaven el Partit Socialista en

el seu moment, com a rèplica a un anunci en aquest sentit que havia fet el mateix conseller de Política Territorial en el seu moment, i que també, d'alguna manera, recull, com a preocupació en la Llei d'urbanisme, una disposició addicional quan diu que «s'estudii adequadament les problemàtiques concretes en aquests barris i àrees urbanes».

Per tant, en aquest punt no hi estem d'acord, si és que s'accepta o es transacciona l'esmena, perquè, en tot cas, entenem que el que es demana, no a través d'un únic fons, sinó de les diferents accions i els pressupostos de la Generalitat, en aquests diferents exercicis, ja hi ha no només aquests, sinó més d'aquests diners.

Tampoc podem estar d'acord, si és que s'acceptés, que una bonificació –com ho demanen els Socialistes– total de l'ITP, impost de transmissions patrimonials. Per què no podem estar-hi d'acord? Perquè, en tot cas, no és competència de la Generalitat. Si bé l'impost de transmissions patrimonials el gestiona i el recapta la Generalitat, qui té la competència per establir exempcions, perquè una bonificació total és una exempció, és el Govern de l'Estat. Per tant, ens sobtaria molt que es pogués acceptar una esmena en aquest sentit.

I, pel que fa al tram autonòmic de l'IRPF, entenem que està ja en marxa, en aquest sentit, a nivell també de Catalunya la regulació, i que la fiscalitat, pel que fa a l'IRPF, s'ha d'abordar de forma global en el seu moment i no ara d'aquesta manera que es proposa.

Pel que fa a les esmenes d'Esquerra Republicana, sí que hi estariem d'acord. Les podríem acceptar en el cas que siguin incorporades pel PP en el text de la Moció. En tot cas, sí que volem ressaltar que és curiós que..., bé, la Moció del PP faci referència només als impostos i fiscalitats autonòmics, i, en canvi, no es parli dels de competència de l'Estat, que són els que realment suporten més els ciutadans amb la problemàtica de l'habitatge. Em refereixo tant a l'IAE en determinades activitats relacionades amb la promoció d'habitatges de lloguer, com l'impost de societats, com l'IVA pel que fa als habitatges protegits.

En tot cas, ens agradaria veure també recollida a la Moció, si és el cas, l'esmena d'Esquerra Republicana en aquest sentit i, en tot cas, que la fiscalitat de l'habitatge s'abordés de forma conjunta, com ja vam fer amb altres mocions aprovades per unanimitat en aquest Parlament, en què tots estàvem d'acord a facilitar i millorar la fiscalitat de l'habitatge tant pel que feia als tributs de la Generalitat de Catalunya com als de l'Estat. En tot cas, no veuríem bé que aquí s'abordés només els que fan referència a la Generalitat –i acabo, senyor president– quan, repeteixo, els que afecten més directament l'habitatge són els de l'Estat, és a dir, sobretot l'IVA, l'impost de societats i també l'IAE, pel que fa a la promoció d'habitatges de lloguer.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, la nostra posició en aquesta Moció del Partit Popular, en principi, si es queda tal com està plantejada, fins i tot seria d'abstenció. Abstenció, més que res, perquè cada un dels punts plantejats ja estan aprovats per aquest Ple només fa dos mesos, el 18 d'abril vàrem fer una moció, presentada, doncs, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb aportacions de tots els grups polítics –de tots–, a la Moció, i que va aprovar-se per unanimitat. És possible que tots estiguem molt interessats a fomentar l'habitatge i, sobretot, fer un altre model de política d'habitatge del que ha existit fins a aquest moment, però és exactament el mateix. En tot cas, és un fet repetitiu, ben legítim, però que ens sembla que potser hauríem de no anar continuant aquests processos d'anar repetint les diferents mocions. De totes maneres, fins i tot les propostes que surten aquí tenen menor força propositiva que les que vàrem aprovar tots plegats –repeteix– amb aportacions pròpies també del Partit Popular, que varen ser aprovades aquí. De totes maneres, si el Grup Popular, senyor Fabregat, vostè accepta alguna de les esmenes que hi han aquí, que sí que van en un nivell de concreció, evidentment ens faria replantejar la nostra posició en aquest sentit, perquè segur com amb algunes d'elles, tant del Grup Socialista com del Grup d'Esquerra Republicana, sí que van molt més a la concreció, i això jo crec que milloraria la Moció aprovada el 18 d'abril per tots plegats, i si la podem aprovar tots plegats, millor que millor.

De totes maneres, nosaltres ens centrarem i espero que tots plegats ara, a partir d'ara, ja no continuarem fent mocions d'aquest tipus i ens centrarem en allò que és essencial: el Pla i la Llei. D'una vegada per totes que tinguem el Pla i discutim com se'ns presenti i com el volem nosaltres, i sobretot la Llei, que també s'ha de –i ja hi ha el compromís– presentar, doncs, durant aquest any.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, passaria a posicionar-me sobre el conjunt de les esmenes presentades. En primer lloc, per les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, voldria fer avinent, en primer lloc, senyor Labandera, quan vostè parla d'aquest fons de foment de barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial, vull recordar-li que aquesta és una proposta del Grup Popular, inclosa dins de disposicions addicionals dels pressupostos de l'any 2002, que amb la concreció que vostès ara estan aportant li he suggerit i he passat a la Mesa ja una transacció que el que diria és que aquest fons es doti amb un total de 600 milions de

pessetes, assegurant... de 600 milions d'euros, perdó, assegurant, durant el període del 2002-2005, un mínim de 400 milions d'euros.

Pel que fa a la segona de les esmenes que vostès presenten, hi ha un primer apartat que nosaltres no els podem acceptar, perquè fa referència a l'impost de transmissions patrimonials, en tota la seva extensió, perquè no té competències el Govern de la Generalitat. Sí que, en canvi, podem –i també ho hem passat a la Mesa– parlar de la inclusió, és a dir, com una edició, de la inclusió de la desgravació del tram autonòmic de l'IRPF de les despeses de lloguer fins a un límit màxim de 600 euros anuals, dins del marc pressupostari.

Pel que fa referència a l'esmena, és a dir, pel que fa referència a les despeses de lloguer, senyor Labandera, fins a un límit màxim de 600 euros anuals, estudiat dins el marc pressupostari.

Pel que fa a l'esmena número 3, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, nosaltres no la podem acceptar, perquè creiem que està avançat tot el que abans feia referència, per part de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques. Com tampoc acceptaríem l'esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, número 1, perquè, senyor Ferrer, aquest és un tema que vostè mateix ha anunciat, aquest és un tema amb una proposició no de llei, presentada pel Grup Parlamentari Popular al Congrés, que està en la línia del que vostè està apuntant en aquest moment.

Les altres esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, creiem que n'hi ha dos d'importants, la que és la número 2 i la número 3. La número 2, pel que fa a la revisió de les cèdulles en la regulació del butlletins d'instal·lació i les inspeccions de companyies de servei de gas i d'electricitat. L'esmena número 3, pel que fa referència a estudiar els encariments necessaris que frenen l'accés a l'habitatge, i creiem que també podem incorporar, encara que és un fet que ha d'aportar la mateixa Llei d'habitatge de Catalunya, les esmenes número 4 i número 5.

Pel que fa a l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres no els la podríem acceptar, donat que aquesta esmena ja ve recollida després amb l'edició que ha fet el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i amb els dos desglossaments dels dos punts del Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Passem, per tant, ara a la votació del... (El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.) Sí, senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president, l'esmena... la primera transacció proposada i acceptada pel Partit Popular, demanaríem votar fins allà on diu: «que requereixen atenció», i per tant, separar la part final, votar separatament la part final.

El president

D'acord. (El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.) Sí?

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Perdó, per clarificar la votació ens agradaria si es pogués llegir com queda al final el punt aquest número 2, al qual ha fet referència el senyor Fabregat, de: «en el marc pressupostari».

El president

Si em permeten, els diré com queda el conjunt del text, que és..., sobre el text original hi han dues transaccions. Una, basada sobre l'esmena número 1, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i sobre l'esmena 2, Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

L'esmena primera transaccional diu així: «2002-2005, que prioritzi la promoció pública d'habitatges protegits entre l'Incasol i d'altres promotors públics i d'habitatges de lloguer. La intervenció urgent per a l'eradicació de l'infrahabitatge i la dotació del fons de foment de barris i àrees urbanes que requereixen atenció.» I ara el...«amb un total de 600 milions d'euros, assegurant per al període 2002-2005 un mínim de 400 milions d'euros». Aquest és el punt que entra en la primera transaccional.

I la segona... –va bé llegir-ho, perquè hi han molts escrits a mà i ratllades i així quedarà fixat en l'acta el text real– diu: «...de Catalunya i la inclusió en la desgravació dins del marc pressupostari del tram autonòmic de l'IRPF de les despeses de lloguer fins a un límit màxim de 600 euros anuals», més, s'accepta l'esmena número 2, d'Esquerra Republicana, així com la 3 i la 4 del mateix Grup. I la cinquena, també, d'Esquerra Republicana.

Demana la paraula, senyor Puigdomènech?

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Que de la intervenció del senyor Fabregat em semblava haver entès d'«estudiar en el marc pressupostari», no «la inclusió en el marc pressupostari», sinó «d'estudiar en el marc pressupostari la inclusió».

El president

Si em permeten, és tal com els ho he llegit: «la inclusió en la desgravació dins el marc pressupostari», eh? (Remor de veus. El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.) Senyor Fabregat?

El Sr. Fabregat i Vidal

Bé, per fer un aclariment al senyor Puigdomènech i a les senyores diputades i senyors diputats. Quan he fet referència a aquesta segona de les esmenes, a la qual ara feia referència el senyor il·lustre diputat, senyor Carles Puigdomènech, era dins d'aquest marc pressupostari i, evidentment, la inclusió d'aquest es dona per un fet que s'ha d'estudiar. No hem dit nosaltres la inclusió en cap moment de quin ha de ser el moment que s'ha d'incloure aquesta desgravació.

(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, a efectes de saber exactament els termes de votació, perquè es veuen, doncs, que es volen dir una sèrie d'elements, però no s'acaben de concretar en el paper, volíem que quedés amb precisió, el nostre Grup Parlamentari voldria que aquest tema, aquesta figura d'incloure aquesta desgravació en el tram autonòmic de l'IRPF per a les despeses de lloguer, fins a un límit màxim de 600 euros anuals, s'inclogui la referència que això s'estudiarà en el marc pressupostari. I això té una lògica evident, perquè això que implica uns moviments econòmics importants, s'ha de fer d'una manera estudiada i no precipitada, com està, en aquest cas, aquí plantejada.

El president

Senyor portaveu, el propietari del text a proposar la votació és, en aquest cas, del representant del Grup Popular, que s'ha expressat en els termes que diu aquí, que jo no tinc cap inconvenient a tornar a llegir, si cal. Sí? *(Pausa.)* Molt bé.

La segona transacció diu: «...de Catalunya i la inclusió en la desgravació dins del marc pressupostari del tram autonòmic de l'IRPF de les despeses de lloguer fins a un límit màxim de 600 euros anuals.» És sobre aquest text que vostès s'hauran de pronunciar.

Amb les esmenes d'Esquerra Republicana incloses, que abans també ja he esmentat quines eren. Molt bé...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Volíem votació separada de la part del text incorporat de les esmenes d'Esquerra Republicana. *(Remor de veus.)* O sigui, del text que no tinc en paper, perquè no hi és, de tal com queda la transacció, incorpora que són les últimes a partir de la segona esmena acceptada respecte d'aquesta que hem estat parlant de l'ITP, vénen tota una sèrie d'esmenes acceptades pel PP, d'Esquerra Republicana, doncs, d'aquestes, són de les que demanem votació separada.

El president

Molt bé, molt bé. Farem la votació en tres punts. Primer, amb la votació que ha demanat Esquerra Republicana, que és el final de la primera transaccional. Després farem el text que s'incorpora de les esmenes

aprovades per Esquerra Republicana, i després la resta del text. Ho torno a repetir?

Farem una primera votació amb l'incís que ha demanat separació Esquerra Republicana, referent a la primera transaccional, que exactament diu així: «amb un total de 600 milions d'euros, assegurant per al període 2002-2005 un mínim de 400 milions d'euros». Això, separat.

Segona votació que farem: tots els textos de les esmenes aprovades, provinents d'Esquerra Republicana, que s'introdueixen en el text.

I tercera, la resta del text de la Moció. És així? *(Pausa.)* Molt bé.

Comencem, doncs, per aquest incís, que he llegit fa un moment, referent a la petició que ha fet Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació d'aquest incís.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text provinent de les esmenes aprovades pel propietari de la Moció, provinent d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

I, a continuació, sotmetem a votació... Senyor Camp, em demana...?

El Sr. Camp i Batalla

Votació separada del punt 2, senyor president.

El president

Perdó. Ara m'ho hauré de mirar, un servidor, per veure si al punt 2 ja hem votat en algun text, exactament com correspon... No, però l'esmena 1 d'Esquerra Republicana no ha estat acceptada. D'acord. Es vota separatament el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

I, ara, la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i sis minuts.